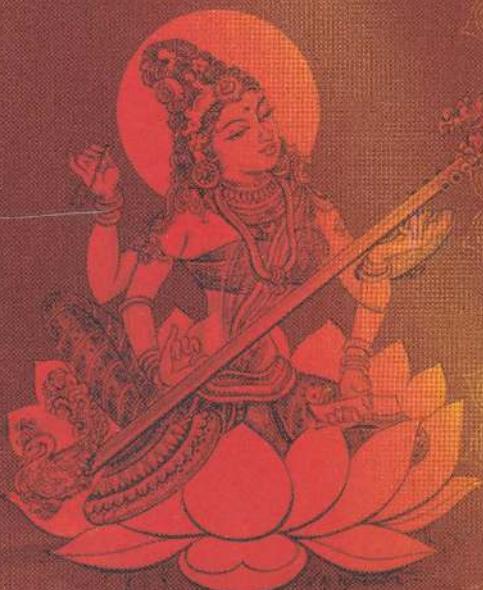

கோபால் சுர்வதி வித்தியாசாலை

நூற்றாண்டு மலர்

[1910 - 2010]

சுர்வதி

பாடசாலை நிறுவனர் மு. கவாமிநாதன் நினைவு மன்றம்

அன்பளிப்பு

எம்மால் வெளியிடப்பட்ட “சரஸ்வதி” எண்ணும் நூற்றாண்டு மலரினை தங்களிற்கு அன்பளிப்பாக வழங்குவதில் நாம் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

நன்றி

கோப்பாய் சரஸ்வதி வீத்தியாசாலை நிறுவனர்
மு. கவாமிநாதன் நினைவு மன்றத்தினர்

21(P)

சுரஸ்வதி

21 (P)

கோப்பாய் சுரஸ்வதி
கோப்பாய்

கோப்பாய் சுரஸ்வதி வித்தியாசாலை

[கோப்பாய் நாவர் வித்தியாலை பெண்கள் பிரிவு]

நூற்றாண்டு மலர்

[1910 - 2010]

யாட்சாலை நிறுவனர் டு. சுவாமிநாதன் நினைவு மன்றம்

நூல்:
‘சரஸ்வதி’

கோப்பாய் சரஸ்வதி வித்தியாசாலை நூற்றாண்டு மலர்

தொகுப்பு:
கலாநிதி முனிபுரம் பிரான்தன்

முதற்பதிப்பு:
29. ஜூலை 2012

வெளியீடு:
பாடசாலை நிறுவூர் மு. சுவாமிநாதன் நினைவு மன்றம்

அச்சுப்பதிப்பு:
கெளரி அச்சகத்தினர், கொழும்பு 13.

விலை : ரூபாய் 400/=

Title:
‘Saraswathy’
Kopay Saraswathy Vidyasalai Centenary Souvenir

Compiler:
Dr. S.Pirashanthan

Edition:
29th July 2012

Published by :
School Founder M. Swaminathan Memorial Center

Printed by :
Gowry Printers, Colombo 13.

Price: Rs. 400/=

ISBN: 978-955-52402-1-5

21(P)

“வாழிய எங்கள் கோயியாய்க் கிராமம்
வளமுடன் செழித்து வாழியவே
நீண்டவியதனிலே நிகரிலாப் புகழுடன்
நித்தமும் சிறந்து வாழியவே!

இருபாலை சேனாதிராஜ முதலியர்,
வித்தகம் கர்ணதயா, சுவாமிநாதவினாரு,
சபாநி நாவலர், வைத்தியநாதன் யோன்றோ
தப்யநித்த கோயிய் நிதும் வாழி!”

- கோப்பாய்க் கிராம கீதம்

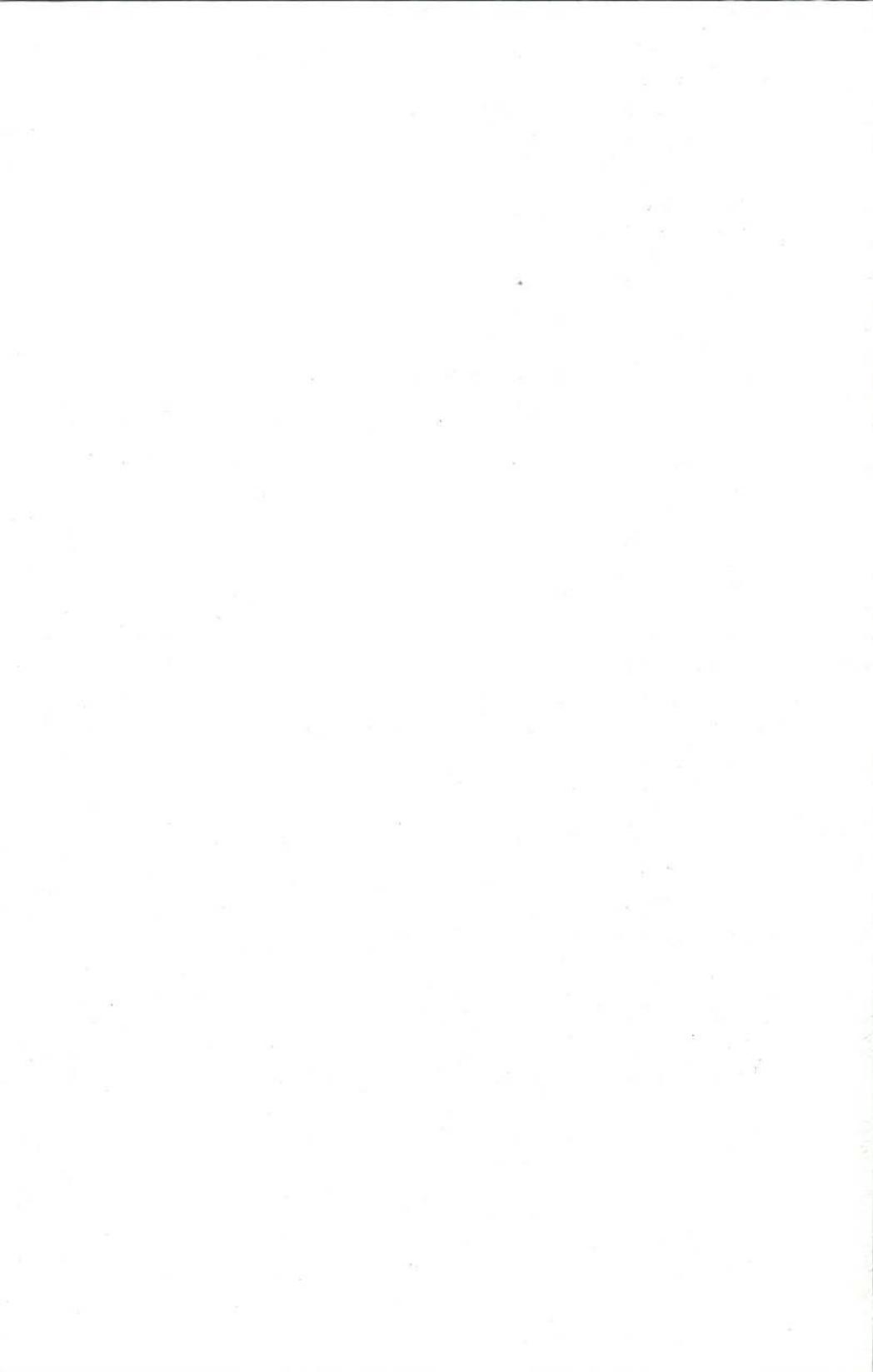

பொது தால் நினைவு

குமாரி

யாடசாலை நிறுவனர்
திரு. மு. சுவாமிநாதன்
அவர்கள்

2 CP

யോഗ്യതക്കമ்

பகுதி 1 — வாழ்த்து	01
பகுதி 2 — வாழ்வு	11
பகுதி 3 — வரலாறு	51
1. நாவலரின் கல்விப்பணி	— கலாநிதி ச.தனஞ்சயராசசிங்கம் 53 (1822 – 1879)
2. சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை	— பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா 64 (1832 – 1901)
3. காசிவாசி செந்திநாதையர்	— மகாவித்துவான் சி. கணேசையர் 81 (1848 – 1924)
4. சேர் பொன். இராமநாதன்	— பேராசிரியர் வி. சிவசாமி 90 (1851 – 1930)
5. அம்பலவாண நாவலரின் கல்விப் பணி	— பேராசிரியர் க. கைலாசபதி 99 (1855 – 1932)
6. பாவல் துறையப்பாபிள்ளை	— பண்டிதர் சி. அப்புத்துரை 110 (1872 – 1929)
7. முகாணமயாளர் மு. சுவாமிநாதன்	— கலாநிதி ஸ்ரீ.பிரசாந்தன் 115 (1883 – 1969)
8. இந்துபோர்ட் இராஜரத்தினம்	— திரு. அ. தற்பரானந்தன் 121 (1884 – 1970)

பகுதி 4 - வசந்தம்

129

1. மங்கையர்க்கரசி வித்தியாசாலை - திருமதி கமலா குணராசா 131
(1903)
2. கோப்பாய் சரஸ்வதி வித்தியாசாலை - திரு. அ. சுப்பிரமணியம் 135
(1910)
3. இராமநாதன் கல்லூரி - திரு. ஆர். எஸ். நடராசா 140
(1913)

பகுதி 5 - வண்ணம்

157

பாரதி மூல நிலைமே
கோரியும்.

வாழ்த்து

ஆச்சிசம்தி

கைவப் பெண்கள் பாடசாலை தந்த அவதார புருஷர்

கோப்பாய் முருகேசு கவாமிநாதன் என்றால் தெரியாதவர்கள் ஒருவரும் கிடையாது. அவதார புருஷர்களில் இவரும் ஒருவராவர். ஓரு பெரும் தகையாளர். இவர் மக்களுக்குச் செய்த சேவைகள் மிகப் பெரியனவும் என்னில்தங்காதனவும் ஆகும். முதலில் மலேசிய நாட்டிலே பெரிய பாடசாலை ஸ்தாபித்து நடத்தியவர். இன்று அப்பாடசாலை பெரிய கலாசாலையாகத் திகழ்கிறது. பின் இவர் தனது கிராமமான கோப்பாயில் முதலில் கைவப் பெண்கள் பாடசாலையை ஸ்தாபித்து முகாமையாராகத் திகழ்ந்தார். பின்னர் நாவலர் பெருமானால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஆண்கள் பாடசாலையையும் இதனுடன் இணைத்து, கைவ இந்துக் கலவன் பாடசாலையாக நடாத்தி வந்தார். பெண்களுக்காகப் பன்னவேலைப் பாடசாலையையும் அமைத்துச் சேவை புரிந்தனர். இவர் எமது பிள்ளையார் கோவிலில் மிகுந்த பற்றுக் கொண்டவர். கோவில் திருப்பணிக்குத் தன்னால் முடிந்த அளவு உதவிகள் செய்து கோவிலைப் பெரிதாக் கிப் பிரபல்யமாக்கியவர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்தவர். அப்படிப்பட்ட அமர்ர கவாமிநாதனின் ஆளுமா கடவுளிடம் சரணடைந்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அன்னாரின் சேவைகள் அவரது பிள்ளைகள், பேரப் பிள்ளைகளினால் தொடரப்படுவதற்கு விநாயகப் பெருமானின் ஆசீவாதம் என்றென்றைக்கும் உண்டு.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!

சீஸ்ரி. ச. சண்முகரூபாஜஸ்ரக் குடுக்கள்

ஆத்மகர்த்தா,

வெள்ளாருவைப் பிள்ளையார் கோவில், கோப்பாய்.

ஆச்சிசய்தி

சுதந்திர வாழ்வுக்கு ஒளியூட்டிய சுவாமிநாதன்

கோப்பாய்க் கிராமத்தில் தமிழ் மக்களின் சமுதாய முன்னேற்றம், சுதந்திரம், கல்வி வளர்ச்சி, கிராமப் பொருளாதார வளர்ச்சி, சமய வளர்ச்சிகளுக்கு அத்திவாரமிட்டு வளர்ச்சி பெற்று செய்த பெரியார் மனைஜர் திரு. மு. சுவாமிநாதன் அவர்கள். அவர் பாடசாலை நூற்றாண்டு விழாச் சிறப்பு மலருக்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

யையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து தெய்வத்துள் வைக்கப்பட்டவர் சுவாமிநாதன் அவர்கள். எனவே, அவர் தெய்வத்துள் வைத்துப் போற்றப்படுவார் என்பது மிகையில்லை.

நாம் ஆரம்பக் கல்வி பெற்ற 1952 களிலேயே அவரை அறிவேன். அவரின் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கோலம் இன்றும் மனக்கண்முன் தெரிகிறது. நிமின்த நன்னடை, நேர்கொண்ட பார்வை, தலைப்பாகை, தமிழ்த் தேசிய உடை. இவை இவரின் அடையாளங்கள். நிமிர்வு அவரைச் சிறந்த மனைஜராகக் காட்சிப்படுத்துகின்றது.

கல்விச் சிந்தனையாளராக விளங்கிய அவர், புண்ணியங்கோடி ஆங்கோரேழைக்கு எழுத்தறிவித்தல் என்னும் தாரக மந்திரத்துக்கமைய மிகமிக நலிந்த பொருளாதார மந்த நிலையிலிருந்த கல்வியறிவு குறைந்த மாணவர்களுக்கென 1910 ஆம் ஆண்டு நாவலர் பாடசாலைக்கு அருகில் சரஸ்வதி பாடசாலையை ஆரம்பித்தார். ஆரம்ப காலத்தில் பெண்கள் பாடசாலையாகவிருந்த இதனோடு, நாவலர் பாடசாலையும் இணைந்து வளர்ந்தது. இரு நிறுவனங்களுக்கும் முகாமையாளராக, திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் பணிசெய்தார்.

அக்காலத்தில் கோப்பாய்க் கிராமத்தில் வீடுவீடாகச் சென்று பிள்ளைகளைச் சேர்த்து கல்வி கற்பித்தது அவரது தூரநோக்கையும் பிள்ளைகள்பால் வைத்த நேசத்தையும் பிரதிபலிக்கின்றது.

பனைழலைத் தொழில் வளர்ச்சியை முன்னேற்றும் நோக்குடன் பன்னவேலை ஆசிரியர்களை நியமித்து மாணவிகள் பயிற்சிபெற உதவினார். திருமதி வை. சின்னாச்சி, செல்வி ச. பிள்ளையம்மா, திருமதி இரத்தினம் ஆகியோர் பன்னவேலையைக் கற்பித்தனர். ஒரு காலத்தில் நீரவேலி கார்த்திகேய ஜயர், திரு. தம்பையா, திரு. வேலாயுதபிள்ளை, திரு. சு. கனகசபை ஆகியோரும் ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றினார்கள்.

அக்காலத்தில் அரசாங்கசபை அங்கத்தவராயிருந்த ஸ்ரீமான் சு. நடேசபிள்ளை, சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்க முகாமையாளர் திரு. சு. இராசரத்தினம் ஆகியவர்கள் பாடசாலை வளர்ச்சிக்கு மனேஜருக்கு உறுதுணையாகவிருந்தனர்.

மக்கள் வாழ்வின் சமய, கல்வி, கலை, கலாசார வளர்ச்சியைத் தொலைநோக்குடன் சிந்தித்துச் செயற்பட்ட கல்வியியலாளர் திரு. சுவாமிநாதன், கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலையை உருவாக்கும் முயற்சியிலும் ஈடுபட்டு அதை நிறைவேற்றியமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவரது சேவைகளைக் கண்டு அரசாங்கம் சமாதான நீதிவாணாக அவரைக் கொராவித்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்று, கோப்பாய் நாவலர் தமிழ் வித்தியாலயம் எனப் பெயர் பெற்று விளங்கும் பாடசாலை நாவலர் பெயரையும், சரஸ்வதி வித்தியாசாலையின் பெயரையும் இணைத்து காலம் உள்ள வரையும் புகழ்பெற்று வாழ, அங்கு கல்வி கற்ற பெருமக்கள் அனைவரும் பிரார்த்தித்தல் அவசியம்.

பாடசாலை வரலாறும் என்றென்றும் அழிவதில்லை. அவற்றை ஆரம்பித்த ஆத்மாக்களின் பெயரும் அழிவதில்லை. அவர்களின் புகழும் வரலாறும் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கும். “புகழை விட்டுச் செல்பவன் இறந்தவனாகான்” என்பது அரேபியப் பழமொழி. அந்த வகையில், ஒவ்வொருவரும் செய்யும் சுயநலமற்ற சேவைகள் மனிதம் உள்ளவரை மறக்கற்பாலனவல்ல. அவை சிரஞ்சீவித்துவமானவை.

சீரூப் சௌ. தி. பிரசைதுர்த்துசூரக் குருக்கள்
ஸ்ரீ வீரபத்திரர் கோவில், கோப்பாய்.

ஆச்சிசய்ந்

மன ஆற்றல் நிறைந்த மனேஜர்

யாழ்ப்பாணம் கோப்பாய் சரஸ்வதி வித்தியாசாலை (நாவலர் இந்து கலவன் பாடசாலை பெண்கள் பிரிவு) நூற்றாண்டு விழாக் காண்பது தமிழ்ப்பாக்ஞக்கும் சான்றோர்களுக்கும் மிக்க மகிழ்வு தரும் விடயமாகும்.

பாடசாலை நிறுவனர், மனேஜர் மு. சுவாமிநாதன் அவர்களின் புத்திக்கூர்மையும் அறிவுத் திறமையும் மன ஆற்றலும் சிந்தனை சக்தியும் நாமறிந்தலை அவர் உள்ளனர்வின் சக்தி இன்று நூற்றாண்டைக் காண்கிறது. இன்னும் பல நூற்றாண்டுகளைக் கண்டு கொள்ளும். இவ்வாறு நிலைத்து நிற்கவல்ல கல்விக்கூடம் தந்த பெருமை மதிப்புக்குரிய மனேஜர் மு. சுவாமிநாதன் அவர்களைச் சேரும்.

இன்றைய காலத்தில் புகழ்பெற்றுள்ள மருத்துவர்கள், எஞ்சினியர்கள், கல்வியாளர்கள், பன்னவேலை ஆசிரியர்கள் இன்னும் மிகவும் பிரபலமடைந்தவர்கள் பலரும் சரஸ்வதி வித்தியாலய அறுவடையாக உள்ளனர். நிறுவி, முகாமையாளராக விளங்கிய மனேஜரின் ஆன்மா, இவ்வறுவடையால் மகிழ்வறும் என்பது திண்ணீ. இன்று வரையிலும் கடமைகளைச் சிறப்பாகச் செய்யபடுத்தும் அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள், கல்விமான்கள், அறிஞர்கள், பெரியோர்கள் அனைவர்க்கும் அந்தப் புகழ் உள்ளதாகும்.

இனிவரும் காலமும் பொன்னான காலமாக வர வேண்டும் என நல்லாசி வழங்குகிறேன்.

சீர்ஜி தேச்ராஜக்குருக்கள் கைத்தீவீஶருக்குருக்கள்

ஸ்ரீ செல்வ முத்துமாரியம்மன் கோவில்,
நானாட்டான், மன்னார்.

வாழ்த்துச்செய்தி

ஆயிரங்காலத்துப் பயிராக வளர்க எம் வித்தியாஸயம்

நூற்றாண்டு நிறைவு கண்டுள்ள கோபாய் சரஸ்வதி வித்தியாசாலை நூற்றாண்டு நிறைவு நினைவு மலர் ஓன்றினை வெளியிடும் இச்சந்தாப்பத்தில் இவ்வித்தியாலயத்தினை வாழ்த்தி வணங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின்போது கிராமங்கள் தோறும் கிறீஸ்தவ பாடசாலைகளையும் தேவாலயங்களையும் அமைத்து மதமாற்றம் தீவிரமாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. இச்சுழிலில் அவதார புருஷராக, சைவத்தின் காவலராகத் தோன்றிய ஆறுமுகநாவலர் சைவப் பாடசாலைகளை உருவாக்குவதைத் தமது பணிகளில் முக்கியமானதாகக் கொண்டிருந்தார். இவர் ஏற்படுத்திய சைவ மறுமலர்ச்சியால் அவரின் பின் பல பிரமுகர்கள் ஆங்காங்கே சைவப்பாடசாலைகளைத் தோற்றுவித்தனர். கோபாய் மு. சுவாமிநாதனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதே இவ்வித்தியாலயம் ஆகும்.

பெரியர் சுவாமிநாதனின் நீர்வாகத் திறனாலும் வாழையாக வந்த நல்லறிஞர்களது பேருழைப்பாலும் இவ்வித்தியாலயம் இன்றைய நிலையை அடைந்துள்ளது.

இங்கு, எனது சகோதரியர் கல்வி கற்றனர். அவர்களில் ஒருவர் இங்கு ஆசிரியராகவும் விளங்கினார். அக்காலங்களில் நானும் இங்கு வந்து சென்றமை இன்னும் பசுமையான நினைவாகவுள்ளது. அப்பொழுது, முகாமையாளராக விளங்கிய சுவாமிநாதன் ஜயாவையுந் தரிசிக்கும் பேறு பெற்றிருந்தேன். அவருடைய காலம் இப்பாடசாலையினது பொற்காலம் என்பேன்.

இவரது அரும்பெரும் சேவைக்காக அரசாங்கத்தினால் அகில இலங்கை சமாதான நீதிவாணாக நியமிக்கப்பட்டதும், ஊர்மக்கள் இவரது சேவையை மதிக்கு பாடசாலையில் இவர் நிறுவிய மண்டபத்திற்கு இவரது பெயரைச் சூட்டியமையும் பெருமைக்குரியவையாகும்.

எமது பிரதேச சபைக்குரிய இப்பாடசாலை, குடாநாட்டின் பிரபல பாடசாலைகளில் ஒன்றாக மதிக்கப்படுகின்றது. காரணம் இதன் கல்வித்தகைமைகள். இதற்காக முயன்றுமழுக்கும் அதிபர், ஆசிரியர்களை இச்சந்தரப்பத்தில் உள்ளார வாழ்த்துகின்றேன்.

எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு உரஞ் சேர்க்கும் வகையில், கடந்த கால வரலாற்றுப் பாதையை, வளர்ச்சியின் ஏணிப்படிகளை ஆவணப்படுத்தி உதவும் வகையில் உழைத்த, மலர் வெளியீட்டுக் குழுவினர்கள் எமது பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

ஆயிரங்காலத்துப் பயிராக வளர்ந்தோங்கி எமது மன்னுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் வகையில் உயர்க இவ்வித்தியாலயம் என எனது நல்லாசிகளைக் கூறி வாழ்த்துகின்றேன்.

திரு. க.துர்மலர்குக் J. P.

உபதலைவர்,
வலிகிழக்குப் பிரதேசசபை

வாழ்த்துச்செய்தி

கல்வித் தொண்டின் அடையாளம்

உலக ஜீவராசிகளின் தலைமை மனிதனுக்கே உரியது.
 அத்தகைமையை மனிதனுக்குப் பெற்றுத் தருவது கல்வி.
 அதனால்தான் கல்வியை, கண்ணோடு உவமித்தனர் நம் சான்றோர்.
 கற்றனாலாய பயன் இறையின் நற்றாள் தொழிலே என்றும்,
 கற்றவை கசடறக் கற்று அதற்குத் தக நிற்க என்றும்,
 வள்ளுவன் கூறும் முடிவு,
 தமிழர்தம் கல்விநெறி,
 புத்தியையும், இதயத்தையும் ஒன்றினைத்து நிற்பதை,
 நமக்குத் தெளிவுடை உணர்த்தும்.
 இத்தகு பெருமைக்க நம் தமிழர்தம் கல்விநெறியை,
 ஈழத்தமிழினமும் ஏற்றத்துடன் போற்றி வருகிறது.
 இலங்கையின் சிரசாய் விளங்கும் யாழ்ப்பானம்,
 ஈழத்தமிழினத்தின் அறிவுக்காம் அடையாளம்.
 யாழ்ப்பானம்,
 தனக்கெனத் தனித்த கலாசாரப் பண்பாட்டு அத்திவாரங்களைக் கொண்டது.
 அம்மண்ணின் பக்தி கலந்த பண்பாட்டின் முதிர்வுகளை உள்வாங்கி,
 சிறந்து நிற்கும் கிராமங்களுள் கோப்பாயும் ஒன்று.
 கோப்பாய் தமிழரிவுக்குப் பெயர் பெற்றது.
 சேனாதிராய முதலியார், சபாபதி நாவலர், வித்தகம் கந்தையா என
 செழுமை மிக்க கல்விப் பாரம்பரியம் கோப்பாயில் தொடர்கிறது.
 கோப்பாய் மண்ணின் கல்விப் பெருமையில் பெரும்பங்கு,

சரஸ்வதி வித்தியாசாலைக்கு உண்டு.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்திலேயே சைவத் தமிழ்ப் பெண்களுக்காகத் தொடங்கப்பெற்றது அது.

சமூத்தின் இரண்டாவது சைவப் பெண்கள் பாடசாலை என்ற புகழோடு விளங்கித் திகழ்வது.

இப்பாடசாலையை நிறுவிய மு.சுவாமிநாதன், கல்விப் பணிக்கென்றே தம் வாழ்வை அர்ப்பணித்தவர்.

பெண்களின் தொழிற்கல்வி பற்றிச் சிந்தித்தவர்.

இந்துக் கல்லூரிகள் இரண்டு நிறுவியவர்.

ஆசிரியர் கலாசாலைக்கு அடித்தளம் இட்டவர்.

அவரின் கல்வித் தொண்டின் அடையாளமான

கோப்பாய் சரஸ்வதி வித்தியாசாலை

நூற்றாண்டைக் கண்டிருக்கிறது.

நூற்றாண்டைத் தொட்டுள்ள அதன் வரலாற்றுப் பெருமை,

கற்றோர் நெஞ்சைக் களிக்கச் செய்வது.

தம் மூதாதையர் நிறுவிய கல்லூரித்தாயின் நூற்றாண்டு விழாக்காண,

நிறுவநர் குமேபத்தார் நன்றிறோடும், மகிழ்வோடும் விழா எடுக்கின்றார்கள்.

அறிவுக்கண் தந்த கல்லூரி அன்னை,

புறக்கண் தந்த தாலை ஒத்தவளே,

அவளைப் போற்றுவதும், புகழ்வதும் அனைவரதும் கடமையாம்.

பொன்னான விழாச் சிறுக்கவும் மலர் பொலியவும்,

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் பாடிப் பரவும் பரம்பொருளை,

வேண்டிப் பணிகின்றேன்.

‘இன்பமே எந்நானுந் துன்பமில்லை’

கஞ்சார்த்தி தி. ஜயராஜ்

நிறுவநர்,

அக்ல இலங்கைக் கம்பன் கழகம்.

வாழ்வு

சரஸ்வதி வித்தியாசாலை
பற்றிய பர்க்கவேயும் பதிவும்

கோப்பாய் சரஸ்வதி வித்தியாசாலை

இற்றைக்கு புகழ் பெற்று விளங்கும் நாவலர் பாடசாலை முன்பு சைவப்பிரகாச வித்தியாலயம், கோப்பாய் சரஸ்வதி வித்தியாலயம் என்றும் பின் கோப்பாய் மத்திய தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை என்றும் பெயர்பெற்று விளங்கியது. பின்பு கால நீட்சியாகக் கோப்பாய் நாவலர் பாடசாலை என எல்லோராலும் போற்றப்பட்டு பாராட்டுக்குரியதாக விளங்குகின்றது. நல்லூர்ப் பதியில் தோன்றிய ஆசான் நாவலரின் நினைவுக்கு என யாழ்ந்தகரில் இரு இடங்களில் நாவலர் பாடசாலைகள் உருவாக்கப்பட்டன.

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கக் காலப் பகுதியில் கோப்பாய் வதிவிடத்தில் வாழ்ந்த திரு. மு. சுவாமிநாதன் என்பவர் இப்பாடசாலையை நன்கு கவனித்துப் பாதுகாத்து வந்துள்ளார். இவர்தன் இல்லத்தை எப்படி சிறப்பாக வைத்திருந்தாரோ அவ்வாறே இந்தப் பாடசாலையையும் பராமரித்துப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தவர். இவர் (Jury) யூரி கோட்ஸுக்குப் போய்வரும் வேலைகளையும் செய்பவர் ஆவார். இவர் இவ்வாறாக கோப்பாய் கிராம மக்களிடம் பாடசாலை அபிவிருத்திக்கு என நிதி சேர்த்துப் பாடசாலை வளர்ச்சிக்கு அயராது அரும்பாடுபட்டவர். இவர்தமிழர் பண்பாட்டின் வேட்டி, நெசனல் அணிந்து மக்களுடன் சரளமாகப் பேசக் கூடியவர். ஊர் மக்களுடன் உரையாடக் கூடியவர்.

என்பது ஆண்டுகளின் முன் நோக்கிப் பார்க்கும்போது கோப்பாய் நாவலர் பாடசாலையில் திரு. ச. கார்த்திகேச ஐயர் தலைமையாசிரியராக (Head Master) இருந்தார். அவர்கள் தலைமையாசிரியராக இருந்த காலத்தில் உதவி ஆசிரியர்களாகத் திரு. மு. வேலாயுதபிள்ளை, திரு. பே. தம்பையா, திரு. பொ. மண்டலசேகரம், திருமதி சரஸ்வதி குமாரசவாமி, திருமதி வெரமுத்து சின்னாச்சி (கைப்பணி ஆசிரியை), திருமதி செல்லம் செல்லம்மா வாத்தியார் ஆகியோர் விளங்கினார்கள்.

ஆரம்பத்தில் சரஸ்வதி வித்தியாலயமானது ஒரு மண்டபமாகவும் ஓர் அறையும் அதில் காணப்பட்டது. சாணத்தினால் நிலம் மெழுகியும், கூரை தென்னோலைக் கிடுகினால் வேயப்பட்டும் இருந்தது. பின்பு புதிய கட்டடமானது சீமெந்தினால் தரை அமைக்கப்பட்டு, கூரை தென்னோலைக் கிடுகினால் வேயப்பட்டு இருந்தது. அக்காலத்தில் கரும்பலகையில் வெண்கட்டியினால் எழுதிப் பாடங்களை ஆசிரியர்கள் கற்பித்தார்கள். இப்பாடசாலையில் இரு பாலாரும் கலந்து பாடங் கற்று வந்தார்கள். இங்கு பாலர் வகுப்பில் இருந்து பத்தாம் வகுப்பு வரை மாணவர்கள் கற்கை நெறிகளைப் பயின்றார்கள். அக்காலங்களில் பத்தாம் வகுப்பைச் சிரேஷ்ட தாராதரப் பத்திரம் (SSC - Senior School Certificate) என்று கூறுவர். ஒன்பதாம் வகுப்பைக் கணிஷ்ட தராதரப் பத்திரம் (JSC - Junior School Certificate) என்று அழைப்பார்கள். அன்றைய சிரேஷ்ட தராதரப் பத்திரம் உயர்தரத்தையுடைய கல்வி முறையாகும்.

1935ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் சரஸ்வதி வித்தியாலயத்தில் நவராத்திரி பூசை நிகழமும்போது அந்தப் பத்து நாட்களும் இப்பாடசாலையைச் சூழவுள்ள வீடுகளில் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் நாளொன்றுக்கு ஒவ்வொரு வீடு என்ற வகையில் நவராத்திரி வழிபாடு செய்வதற்குச் செல்வார்கள். அப்போது இப்பாடலைப் பாடிக் குதூகவித்து மகிழ்வார்கள்.

'கன்னித் திங்கள் வருகிறதய்யா கருத்துடன் நவராத்திரிக்கு
கலைமகள் அம்மன் பூசைகள் செய்ய காச பணம் வேண்டும்
பொன்னைப் போல நிறமுள்ள கணியும் பூமடை காய்மடையும்
புனிதமான அப்பம், இளந்ர், புஷ்பம், புனுகு சபாதுடனே
வண்ணப் பள்ளியில் படிக்கும் பிள்ளைகள் மாதா மனைதோறும்
வாங்கும் பணமும் அரிசியும் கொண்டு வந்திடு பூசைக்கு அன்னப் பரிமள
குங்கும் அழகிய மெய்யாளே
அம்பியு கட்சி காமக் கோட்டத்து
அபிராமித் தாயே.'"

என்ற பாடலைப் பாடி பிள்ளைகள் நவராத்திரி விழாப் பூசைக்கு பணம் சேகரிப்பார்கள். பெரியோர்கள் தங்கள் வீடுகளில் உபசரித்து அன்பளிப்புகள் வழங்கி, பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்குப் பூசைப் பிரசாதங்களையும் கொடுப்பார்கள். அப்போது சிறு ஆண்பிள்ளைகள் சிறிய காற்சட்டை, சேட்டும் பெரிய ஆண் பிள்ளைகள் வேட்டி, ஷேட், சால்வையும் அணிவார்கள். பெண் பிள்ளைகள் பல நிறச் சட்டைகள், பட்டாடைகள் அணிவார்கள். ஆசிரியர்கள் பலர் தேசிய உடை தரித்து வருவார்கள்.

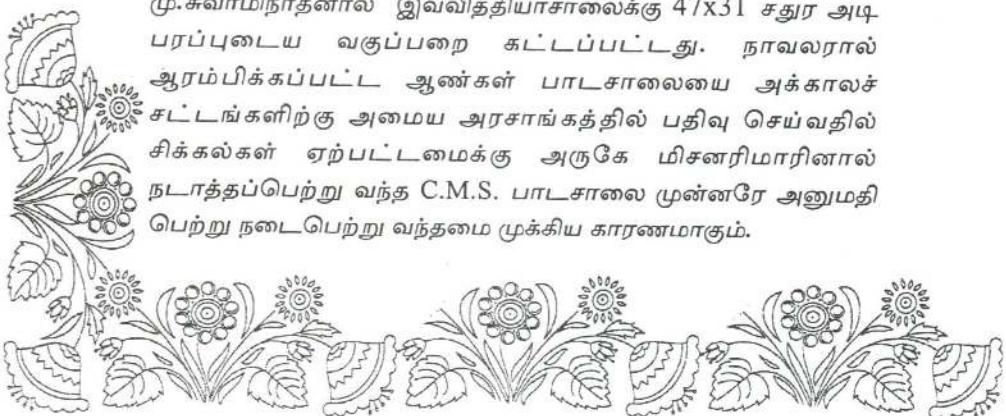
பாடசாலை தினந்தோறும் காலையில் இறை வணக்கத்துடன் தேவாரம் பாடி ஆரம்பமாகும். மாலை நேரத்திலும் மாணவர்களின் இறை வணக்கத்துடன் முடிவுறும். அக்காலங்களில் பாடசாலைக் கீதம் இல்லை. பெரும்பாலும் பாடசாலை நேரம் காலை 8.00 மணி முதல் மதியம் 2.00 மணி வரை ஒரு நேரப் பாடசாலையாகவே இயங்கி வந்தது. மாலைப் பாடசாலை பரீட்சைகள் அன்மித்து வரும் போது நடைபெறும். பரிசளிப்பு விழா நிகழ்வுகளும் நடைபெறும். அன்றைய விளையாட்டுக்களாக கோலாட்டம், கும்மியடித்தல், போர்த் தேங்காய் அடித்தல் போன்றன இடம்பெறும். சிறிய மேடையில் நாவலர் குருபூசை, நாயன்மார்கள் குருபூசை என்பன வைப்பது வழக்கம். இதனால் அத்தினங்களில் அம்பலவாண சவாமிகள் வந்து பிரசங்கம் நிகழ்த்துவார்கள். இதில் தனித்துவமான ஒரு சைவ சமய விழிப்புனர்வு தோன்றும். மனக் கட்டுப்பாடு பேரின்பத்துக்கும் பெருமகிழ்ச்சிக்கும் அழைத்துச் செல்லும். எனவே, இதை இன்றும் நன்கு முயன்று நாம் பெற முயல்வோமாக.

திரு. எஸ். கஞ்சையா
உய்வு பெற்ற அதிபர்.

கோப்பாய்

சரஸ்வதி வித்தியாசாலை

கோப்பாய் சரஸ்வதி வித்தியாசாலை 1910ஆம் ஆண்டு விஜயதசமித் தினத்தன்று கோப்பாயில் மு.சவாமிநாதனால் அவரின் குடும்பத்திற்குரிய வெல்லம் பிட்டிக் காணியில் சேர்.பொன். இராமநாதன் தலைமையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இக்காணியில் 11/2 பரப்பு அக்காலத்தில் பாடசாலைக்காகத் தருமசாதனமாக எழுதப்பட்டது. 1872ஆம் ஆண்டில் நாவலரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலை ஆண்கள் மாத்திரம் கற்கும் வாய்ப்பைக் கொண்டது. இதனைக் கண்ணுற்ற சவாமிநாதன், நாவலரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலையின் எல்லையில் உள்ள மேற்படி காணியில் ஸைவசமயச் சூழலில் பெண்களும் கல்வி கற்க வேண்டும் என்ற விருப்பில், “கோப்பாய் சரஸ்வதி வித்தியாசாலை” என்ற பெயரில் பெண்கள் பாடசாலையை ஆரம்பித்தார். இவ்வித்தியாசாலை 1913இல் அரசாங்கத்தின் உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது. மு.சவாமிநாதனால் இவ்வித்தியாசாலைக்கு 47x31 சதுர அடி பரப்புடைய வகுப்பறை கட்டப்பட்டது. நாவலரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆண்கள் பாடசாலையை அக்காலச் சட்டங்களிற்கு அமைய அரசாங்கத்தில் பதிவு செய்வதில் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டமைக்கு அருகே மிசனரிமாரினால் நடாத்தப்பெற்று வந்த C.M.S. பாடசாலை முன்னரே அனுமதி பெற்று நடைபெற்று வந்தமை முக்கிய காரணமாகும்.

இந்நிலையில், அப்போது சரஸ்வதி வித்தியாசாலையை நடாத்தி வந்த மு. சவாமிநாதன், நாவலர் தருமச் சொத்துக்களின் தரும பரிபாலகராக இருந்தது. கைலாச பிள்ளையின் அனுமதியோடு ஆண்கள் பாடசாலையை சரஸ்வதி வித்தியாசாலையோடு இணைத்து, பொதுப் பெயராக கோப்பாய் மத்திய கலவன் சைவ வித்தியாசாலை என்ற பெயரில் 1915இலிருந்து நடாத்தி வந்தார். ஆரம்ப காலம் தொடங்கி 01.12.1960 இல் அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கும் வரை 50 ஆண்டுகளாக சவாமிநாதனே மனேஜராக இருந்து பாடசாலையை நடாத்தி வந்தார். இவ்விவரங்கள் யாவும் வருடாந்தம் கல்வித் திணைக்களத்தினரால் எடுக்கப்படும் வருடாந்தத் திரட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை, நாவலரால் 1872இல் ஒரு கொட்டில் போடப்பட்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் மிசனரிமாரின் எதிர்ப்பு இருந்தது. அப்போது சில விஷமிகளால் கொட்டில் சேதமாக்கப்பட்டதாகத் தந்தையார் கூறி இருந்தார். அதைச் சீர் செய்து தந்தையாருடைய தகப்பனாராகிய கதிரவேலுச் சட்டம்பியார் என அழைக்கப்பட்ட முருகேசு அவர்கள் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடமாக மீண்டும் மாணவர்கட்டுப் படிப்பித்தார். சரஸ்வதி வித்தியாசாலையுடன் நாவலர் ஆண்கள் பாடசாலையையும் 1915இல் ஒன்றிணைத்து நடத்தும் போது வேண்டிய தேவைகள் யாவும் சவாமிநாதனாலே நிறைவேற்றப்பட்டன.

மாணவர் தொகை கூடி வந்தபோது நாவலர் தருமக் காணியில் கட்டிய மண்டபத்தின் வடக்குப் பக்கத்தில் உள்ள சவர் இடிக்கப்பட்டு மண்டபம் நீட்டிக்கப்பட்டது. பதிவாக இருந்த மண்டபத்தின் அடியில் சீமெந்துக் கட்டுக்கட்டி முன்னர் இருந்த மரத்தூண்களை அதன்மேல் நிறுத்தி உயர்த்திக் கட்டிடம் திருத்தியமைக்கப்பட்டது.

இவ்வித்தியாசாலையில் சிரேஷ்ட தராதரப்பத்திர வகுப்புவரை நடைபெற்றது. இவ்வித்தியாசாலையில் சமயம், விளையாட்டு மற்றும் நற்பண்புகளும் உணர்த்தப்பட்டன. அக்காலத்திலிருந்து ஆங்கில ஆசிரியரையும் நியமித்து ஆங்கிலம் ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டது. சமய குரவர்களின் குருழுசையும் நடத்தப்பட்டு வந்தது. கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலையின், படிப்பித்தற் பயிற்சிக்குரிய சாதனா பாடசாலையாக இது உள்ளது.

அக்காலத்தில், வருடம் தோறும் வித்தியா வகுப்பினரால் எடுக்கப்படும் பாடசாலை வருடாந்தத் திரட்டின்படி மாணவர் தொகைக்கேற்ப மிகக் குறைந்த தொகையான நன்கொடைப் பணமே முகாமையாளருக்குக் கிடைக்கப்பெறும். முகாமையாளர் திணைக்கள் விதிகளின்படி வசதிகளைச் செய்து, பாடசாலையை நடாத்த வேண்டும். முகாமையாளர்கள் இவ்விடயங்களின் நிதி நிலைமையினால் சிரமங்களுக்குள்ளானார்கள். இந்நெருக்கடி வேளையிலும் மனேஜர் சுவாமிநாதன் வெற்றிகரமாக இரு பாடசாலைகளையும் இணைந்த நிலையில் பரிபாலித்துள்ளார். முகாமையாளர் காலத்தில் இவ்வித்தியாசாலையில் கற்பித்தற்காக மூன்று மண்டபங்கள் அமையப் பெற்றிருந்தன. அவைகள் யாவும் கிடுகு மேச்சவினால் மேயப்பட்டு இருந்தன.

1948இல் கல்வித் திணைக்களத்திலிருந்து முகாமையாளருக்கு, நாவலர் தருமக் காணியில் உள்ள கட்டடிடச்சவர்கள் சேதமுற்ற நிலையில் இருந்தமையால் திருத்த வேண்டும் எனவும் திருத்தாவிட்டால் நன்கொடைப்பணம் நிறுத்தப்படும் எனவும் அறிவித்து எச்சரிக்கைக் கடிதம் கிடைக்கப்பெற்றது. இது சம்பந்தமாக நாவலர் தரும பரிபாலகருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. அவரிடமிருந்து எவ்வித உதவிகளும் கிடைக்கப் பெறவில்லை. எனினும், பாடசாலை நடைபெற வசதியாக சுவர்கள் பூசி திருத்த வேலைகள் செய்து நிறைவேற்றப்பட்டன.

யாழ்ப்பாணத்தில் முதன்முதலாக இவ்வித்தியாசாலையில் பள்ள வேலைக் கைத்தொழில் பயிற்சிக்காக 1927இல் பன்னவேலை ஆசிரியர் நியமிக்கப்பட்டார். யாழ்ப்பாணத்து வளங்களுள் ஒன்றாகிய பனை மரத்தின் வளங்களைப் பயன்படுத்தி அதிலிருந்து மக்களுக்குத் தேவையான பொருட்களை உற்பத்திசெய்து தேவைகளை நிறைவேற்ற முகாமையாளர் ஆவன செய்தார். பன்னவேலை ஆசிரியர்கள் இருவரை மேலதிக் பயிற்சி பெறும் பொருட்டு, களுத்துறைக்கு அனுப்பிப் பயிற்சி பெற வைத்தார். பின்னர் குடிசைக் கைத்தொழில் இலாகாவிலும் பதிவு செய்தார்.

இதன்பின், ஐந்து பிரிவுகளாகப் பயிற்சிகள் நடைபெற்று வருடம் தோறும் கைத்தொழில் இலாகாவிலிருந்து பரீட்சகர் வந்து பரீட்சித்து பெறுபேறுகள் அறிவிக்கப்படும். இத்தேவைக்காக, சரஸ்வதி வித்தியாசாலை மண்டபத்திற்குத்தரும சாதனம் செய்து கொடுக்கப்பட்ட காணியுடன் உள்ள காணியில் பள்ள வேலைக் கட்டிடம் கட்டுவித்தார். ஐந்து பிரிவுகளிலும் சித்திவெற்றவர்களுக்கு பள்ள வேலை ஆசிரிய நியமனம் பெறுவதற்கு வாதாடி, பெண்கள் உத்தியோக நியமனம் பெற ஒழுங்கு செய்தார்.

இந்து பிரிவுகளிலும் சித்திபெற்றவர்கள் முகாமையாளர் மு. சுவாமிநாதனால் கொடுக்கப்பட்ட சான்றுப் பத்திரத்தின் மூலம், நியமனங்கள் பெற்றனர். இவ்விதமாக நியமனங்கள் பெற்றவர்களின் தொகை 113 என கலாநிதி கு. சோமசுந்தரம் (மஹரகம தேசிய கல்வி நிறுவக உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர் நாயகம்) குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு பெண்கள் பலரும் நிரந்தர அரசு உத்தியோகம் பெறும் வாய்ப்பை சுவாமிநாதன் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்.

முகாமையாளர் மு. சுவாமிநாதன்

1883இல் பிறந்த சுவாமிநாதன், 1905ஆம் ஆண்டு உத்தியோக நோக்காக மலேசியா சென்றார். அங்கே ஓர் ஆங்கிலப் பாடசாலையை முதன் முதலாக ஆரம்பித்து நடாத்தினார். அதை அந்நாட்டு அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைத்து 1909ஆம் ஆண்டு சொந்த ஊர் திரும்பினார். அப்பாடசாலை அந்நாட்டின் மிகச் சிறந்த கலாசாலையாக திகழுவதாக, அவரின் முதுமைக்காலத்தில் மலேசியாவிலிருந்து அவரின் இல்லத்திற்கு வந்து அவரைச் சந்தித்தவர்கள் நன்றி கூறிக் கொண்றார்கள்.

உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரி ஆரம்பமாவதற்கும் சுவாமிநாதன் முக்கிய பங்கு வகித்தார். அவ்வூர் பிரமுகர்களுடனும் வடகோவை பிரமுகர்கள் சிலருடனும் சேர்ந்து 1911இல் தற்போதைய உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரியை ஆரம்பித்து வைத்தார். இக்கல்லூரி தற்போது பெரு விருட்சமாகக் காட்சி அளிக்கின்றது. இக்கல்லூரியின் பொன்விழா 1961ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றபோது அக்கல்லூரியின் அதிபராக அப்போது இருந்த வைத்தியலிங்கம் அவர்கள் சுவாமிநாதன் இல்லத்திற்கு வந்து அவரை அழைத்துச் சென்று மேடையில் அமர்த்தி மாலை அணிவித்து மரியாதைகள் செய்து புகழாரம் சூட்டிக் கொரவித்தார்.

காரைநகரிலும் சயம்பு என்னும் பெரியாருடன் சேர்ந்து காரைநகர் இந்துக் கல்லூரியை (தற்போதைய தியாகராசா ம.ம.வி.) தாபித்தார். சைவ ஆசிரியர்கள்க்கு சைவ ஆசிரியர் கலாசாலை இன்மையைப் புரிந்து கொண்டு பல பிரமுகர்களுடன் சேர்ந்து ஜக்கிய போதனா ஆசிரிய கலாசாலையைத் தாபித்து சிலகாலம் கோப்பாயில் அதனை நடாத்தி, பின்னர் அரசிடம் ஒப்படைத்தார். (இது நாவலப்பிட்டி காணியில் முதலில் நடைபெற்றதாக தகப்பனார் கூறியுள்ளார்) அதுவே இன்று கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலை எனப்படுகின்றது. மேலும், யாழ்.தட்டாதெரு இளையதம்பி மகாவித்தியாலயத்தின் முகாமையாளராகவும் சிலகாலம் பொறுப்பேற்று பாடசாலையை நன்கு நடத்தினார். பின்னர், கனகசபாபதி விதாணயாரிடம் முகாமையாளர் பொறுப்பை ஒப்படைத்தார்.

சவாமிநாதன், உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரி, காரைநகர் இந்துக்கல்லூரிகளில் ஆசிரியராகவும் சேவையாற்றியுள்ளார். 1924 அளவில் உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரியின் அதிபராக இருந்த இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த சிறீனிவாசஜூயரால் இவருக்கு ஆசிரியப் பணியைப் பாராட்டி, சிறந்த சான்றுப்பத்திரம் வழங்கப்பட்டிருந்தது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அக்காலத்தில் இந்துக்கல்லூரி அதிகார சபையின் உறுப்பினராகவும் இருந்தார். பின் சிலருடன் ஏற்பட்ட முரண்பாடு காரணமாக 24 மணித்தியால் முன் அறிவிப்பு கொடுத்து தனது பதவியை ராஜ்னாமா செய்தார்.

சவாமிநாதனுடைய பொதுப்பணியைக் கருதி அரசாங்கத்தால் சமாதான நீத்வான் (J.P) நியமனம் 1960இல் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது. இதனையொட்டி 13.07.1960இல் ஊர் மக்கள் சிறப்பான உபசாரவிழாவினை சேர்.கந்தையாவைத்தியநாதன் தலைமையில் இவரால் கட்டப்பட்ட மண்டபத்தில் நடாத்தினர்.

நானும் பாடசாலையும்

நான், எனது 36 வருட சேவையின் இவ்வித்தியாசாலையில் ஆசிரியராகவும் சிரேஷ்ட உதவி ஆசியராகவும் அதிபராகவும் (30 வருடங்கள்) சேவையாற்றியுள்ளேன்.

நான் 1973இல் அதிபர் நியமனம் பெற்றுவந்தபோது பாடசாலை வளங்கள் மிகக் குறைவாக இருந்தன. விசேடமாக ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, தளபாடப் பற்றாக்குறை காணப்பட்டது. அப்போது பாடசாலையில் பெறப்பட்ட மிகக் குறைந்த வசிதிக்கட்டணத்திலிருந்து மிகக் குறைந்த ஊதியம் கொடுத்து, ஆசிரியர்களை நியமித்து கற்பித்தவிற்கு வழி செய்தேன். மிகக் குறைந்த ஊதியம் பெற்றும் வசதிக் கட்டணத்தில் நியமிக்கப்பட்டவர்கள் மன்றிறைவாகவே சேவை செய்தனர். 1973இல் கல்வித் திணைக்களத்திலிருந்து 15000/= பெறப்பட்டு இரண்டு சுவர்கள் விழுந்து சேதமாக இருந்த சரஸ்வதி வித்தியாசாலை மண்டபச் சுவர்கள் சீமெந்தினால் பூச்சு பூசி புதிய கூரைகள் போட்டு ஓட்டினால் வேயப்பட்டது. கட்டிடங்கள் இரண்டும் வித்தியா பகுதியினரின் அறிவுறுத்தவின் பிரகாரம் புனரமைக்கப்பட்டன. சவாமிநாதன் மண்டபம், நாவலர் மண்டபம் என ஸ்தாபகர்களுடைய பெயர்கள் ஞாபகார்த்தமாக இடப்பட்டன. இரு ஸ்தாபகர்களுடைய நிழற் படங்களையும் காரியாலயத்தில் பொருத்தியிருந்தேன். தொடர்ந்து, சுவர்கள் கட்டி முடிக்கப்படாது இருந்த பன்ன வேலைக் கட்டிட சுவர்கள் 1974இல்

பூரணமாகக் கட்டப் பெற்று நிலத்திற்குச் சீமெந்து போடப்பட்டு புதிய கூரை ஒட்டினால் வேயப்பட்டது. தொடர்ந்து ஆண் பெண் இருபாலாருக்கும் தனித்தனி சலகூடங்கள் கட்டப் பெற்றன. மாணவர் தொகை அதிகரித்து வந்தமைக்கேற்ப பாலர் வகுப்பு நடைபெற வசதியாக 2 வகுப்பறை கொண்ட புதிய கட்டிடம் கட்டி ஒட்டினால் வேயப்பட்டது. சீமெந்து போடாது இருந்த நாவலர் மண்டபத்தின் நிலத்திற்கு, சீமெந்து போடுவித்தேன். இவ்வேலைகள் யாவும் கல்விப் பகுதியாரிடமிருந்து பெறப்பட்ட நிதியத்திலிருந்தே செய்விக்கப்பட்டன. இவ்வேலைகள் யாவும் திணைக்களத்துடன் பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்க மூலம் ஒப்பந்தம் எழுதப்பட்டு எனது காலத்தில் செய்யப்பட்டன. இவ்வேலைகட்டு வேறு யாரிடமிருந்தேனும் ஒரு சுதமேனும் என்னால் பெறப்படவில்லை. ஆனால், எனது முயற்சியை விடவும் எனது சொந்தப் பணத்தையும் செலவு செய்துள்ளேன். இச்சந்தரப்பத்தில் ஒரு விடயத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பாலர் வகுப்பில் மாணவர்களைச் சேர்க்கும் போது எனது 12 வருட அதிபர் கேவைக்காலத்திலும் 1 வருட வசதிக்கட்டணமாக 6 ரூபாவும் பாலர் வகுப்பிலிருந்து மாணவர் பதிவேடு பேணுவதற்குப் பதிவேட்டிற்கு 6 ரூபாவுமாக மொத்தம் 12 ரூபா மாத்திரமே பெற்றுள்ளேன்.

நான் 1973இல் அதிபராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டபோது மாணவர்கள் தொகை மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. காரணம் கிறீஸ்தவக் கல்லூரியில் பாலர் வகுப்பிலிருந்து 2 வகுப்புகள் வீதம் நடைபெற்றமையாகும். மாணவர் தொகையைக் கூட்டுவதற்கு கிறீஸ்தவக் கல்லூரியின் பாலர் வகுப்பை நிறுத்தி 6 ஆம் வகுப்பிற்கு மேல் நடைபெறவும், அயலில் உள்ள பாடசாலைகளின் ஆரம்பப் பிரிவுகளில் மாணவர்கள் கூடுதலாகச் சேர்ந்து கற்கவும் வசதியாக அயலில் உள்ள ஆரம்பப் பாடசாலை அதிபர்கள் 11 பேரூடனும் ஆலோசித்து வட மாநிலக் கல்விப் பணிப்பாளரிடம் இது தொடர்பாகக் கோரிக்கை வைத்தேன். 11 வித்தியாலய அதிபர்களையும் கூட்டிச் சென்று அவரை நேரில் கண்டு சந்தித்து எமது கோரிக்கைகளை முன்வைத்தோம். கோரிக்கையில் வெற்றியும் பெற்றோம். படிப்படியாக அயலில் உள்ள பாடசாலைகளில் மாணவர் தொகை கூடி வந்தது. இந்திலையில் எமது பாடசாலையில் 5 ஆம் வகுப்பு வரை இரண்டு வகுப்புகள் வீதம் நடைபெற வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

நாவலர் வித்தியாசாலை நூற்றாண்டு விழா 1973இல் நடைபெற்றது. அப்போதைய அதிபர் என்ற வகையில் நூற்றாண்டு விழாவில் வரவேற்றுப்புரையை ஆற்றி உள்ளேன். வரவேற்றுப்புரையில் பாடசாலை பற்றிய சரிதம் விளக்குவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அன்றைய விழாத் தலைவர், கோப்பாயில் நாவலரால் ஆரம்பித்து

வைக்கப்பட்ட பாடசாலையை அழிந்துவிடாது பாதுகாத்து, நாவலர் நாமம் நிலைக்கச் செய்த பெருமை திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களையே சாரும் என, விதந்து கூறியமை இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

1969இல் பெற்றார் ஆசிரியர் சங்கத்தின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க கோப்பாய் இந்துத் தமிழ் கலவன் வித்தியாசாலை என்ற பெயரூடன் நாவலர் என்ற சொல்லைச் சேர்த்து, கோப்பாய் நாவலர் இந்துத் தமிழ் கலவன் வித்தியாசாலை என்ற பெயரை உபயோகிக்க அனுமதி கோர, கல்விப் பகுதியர் அதற்கு அங்கீகாரம் கொடுத்து, அதன்படி பாவிக்கப்பட்டு வந்தது. இந்தப் பெயர் மாற்றம் வட மாகாணக் கல்விப் பணிமனையின் கீழ் உள்ள எல்லாப் பாடசாலைகளுக்கும் சுற்றறிக்கை மூலம் அப்போது அறிவிக்கப்பட்டது. பாடசாலையின் ஆரம்பகாலம் தொடங்கி நான் ஓய்வு பெற்ற 1984ஆம் ஆண்டின் அடுத்த ஆண்டு வரையிலும் கல்விப் பகுதியாரினுடைய அங்கீகாரம் பெற்ற பெயர் பாடசாலையில் பாவிக்கப்பட்டு, பாடசாலைப் பெயர்ப் பல்கையில், அப்பெயரூம் ஆரம்பம் 1872, 1910 என இரு பாடசாலை ஆண்டுகளும் எழுதப்பட்டிருந்தது. 2003ஆம் ஆண்டளவில் கோப்பாய் நாவலர் தமிழ் வித்தியாலயம் என எழுதப்பட்ட பெயர்ப் பல்கை நாட்டப்பட்டது. நான் அறிந்தவரையில் இப்பெயர் வித்தியா பகுதியாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பெயர் அல்ல. இது சம்பந்தமாக நாம் யாழ் கல்விப் பணிப்பாளருக்கு 29.10.2003 ஆம் திங்கியிட்ட கடிதம் மூலம் தெரியப்படுத்தினோம். திருகோணமலையில் உள்ள வடமாகாணக் கல்வி அமைச்சிற்கும் தெரியப்படுத்தினோம்.

நான் அதிபராக இருந்தபோது இப்பாடசாலையில் கற்றவர்களில் 3 பேர் சர்வ கலாசாலை விரிவுரையாளர்களாகச் சேவையாற்றுகின்றனர். சிலர் கொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரியில் படிக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றனர். இன்னும் எத்தனையோ பேர் மருத்துவர்களாகவும், பொறியியலாளர்களாகவும், பட்டதாரிகளாகவும், ஆசிரியர்களாகவும் இன்னும் பலவித தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களாகவும் சிலர் புலமைப்பரிசிலில் வெளிநாடு சென்று மேற்படிப்பைத் தொடர்ந்துள்ளனர். மேலும் என்காலத்தில் விவேகாந்தசபை சமய பாடப் பரீட்சைகளிற்கு மாணவர்களைத் தோற்றுவித்தேன். விளையாட்டுப் போட்டி மற்றும் பாடசாலை மட்டங்களில் நடைபெற்ற போட்டிகளில் மாணவர்களைக் கலந்து கொள்ளசெய்தேன். அவற்றில் பரிசுகளும் கிடைக்கப்பெற்றன.

முகாமையாளர்பாதுகாப்பாக வைத்திருந்த 60ஆம் ஆண்டு வரையான பாடசாலை வருடாந்தத் திரட்டுகள் மற்றும் ஆரம்பகாலம் தொட்டு பேணப்பட்ட சம்பவத் திரட்டுப் புத்தகங்கள் யாவும் என்னால் பேணப்பட்டு எனது சேவைக்கடைசிநாளன்று பாடசாலையில் கையளிக்கப்பட்டன. 1973ல்

பொறுப்பேற்ற போது 126 மாணவர்களுடன் இருந்த வித்தியாசாலையைச் சிறந்த முறையில் அக்காலப் பொருளாதார வசதிக்கேற்ப புனரமைத்து கடித்து வகுப்பு வரை தலா இரண்டு வகுப்புகள் வீதம் 525 மாணவர் உள்ள வித்தியாசாலையாக வளர்த்தெடுத்து மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு என்னாலான உச்சக்கட்ட சேவையைச் செய்து அதன்பல்லணயும் கண்டு களித்து எனது சேவையை மன்னிறைவுடன் நிறைவு செய்துள்ளேன்.

இனி நான் அடைந்ந மனச்சங்கடங்களையும் சில உண்மைகளையும் சொல்லுதல் கடன். நான் ஒய்வு பெறும் போது திணைக்கள் நிபந்தனைகளிற்கமைய சிரேஷ்ட உதவி ஆசிரியராக இருந்த ஆசிரியர், பாடசாலைப் பொறுப்பை ஏற்க விருப்பம் தெரிவித்ததற்கமைய அவர் வேற்று மத்ததவராக இருந்த போதும், அவரிடமே பாடசாலைப் பொறுப்பை ஒப்படைத்தேன். அதிபர் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட குறித்த ஆசிரியர் 1985 ஒக்டோபர் அளவில் தனது தலைமையில் பரிசுளிப்பு விழா ஒன்றை நடாத்தினார். அப்பரிசுளிப்பு விழாவில் தன்னிச்சையாக உண்மைக்குப் புறம்பாக பாடசாலை வரலாற்றை எதிர்காலச் சந்ததியர் சரியாக அறிந்து கொள்ள முடியாதபடி பாடசாலைக் கீதம் ஒன்றை அச்சிட்டுப் பாடுவித்தார். இந்நிலையில் என்னால் 1985 ஒக்டோபர் மாதமாவில் “கோப்பாய் நாவலர் இந்துத் தமிழ் கலவன் வித்தியாசாலை என்றும் நின்று! நிலவ வேண்டும்” என்ற தலைப்பில் பாடசாலைச் சரித்திரத்தையாவரும் சரியாக அறியும் பொருட்டு பழைய ஆவணங்களின் ஆதாரத்தோடு துண்டுப் பிரசரம் ஒன்றை வெளியிட்டு யாவர்க்கும் கிடைக்க விநியோகித்தேன்.

பாடசாலைகள் 01.12.1960இல் அரசுடைமையாக்கியபோது தரும சாதனக் காணி, கட்டிடங்களுடன் நிறுவுநர் குடும்பத்தைச் சார்ந்த தனிப்பட்டவர் பெயரிலுள்ள காணி, கட்டிடமும் தவறுதலாக, கவீகரிக்கப்பட்டன. 1963 அளவில் இது வர்த்தமானியில் அறிவிக்கப்பட்டது. அப்போது அதன் உரிமையாளர் உரிமைகோரி விண்ணப்பம் செய்தார். இவ்விண்ணப்பத்தின் பிரகாரம் திணைக்களத்தின் சார்பாக ஒரு நீதிபதியும், உரிமையாளர் சார்பாக அவரால் ஒரு நீதிபதியும் நியமிக்கப்பட்டு 2 நீதிபதிகள் முன்னிலையில் விசாரணை நடைபெற்றது. அம்பெயராக ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார். விசாரணை நடைபெற்றது. அதன்படி உரிமையாளரின் காணி, கட்டிடம் யாவும் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டது. அதன் பிரகாரம் உரிமையாளர் தனது காணிக்குரிய எல்லையைப் போட்டு (தரும சாதனம் செய்யப்பட்ட காணி மண்டபங்கள் நீங்கலாக) காணியை எடுத்துக் கொண்டார்.

இவ்வித்தியாலயத்தில் கல்வி கற்ற பிரமுகர் ஒருவர் தனது பிறந்த தினத்தில் பரிசளிப்பு விழா நடாத்தி மாணவர்களுக்குப் பரிசு கொடுக்க இலட்சம் ரூபாந்தில் வங்கியில் போட்டு அதில் பெறப்படும் வட்டிப் பணத்தில் பரிசு கொடுக்க அறிவித்தாக அறிந்தேன். அதன்படி ஆண்டுதோறும் பரிசளிப்பு விழா நடைபெறுவதாக அறிகிறேன். அன்றியும் நாவலர் தருமசாதனக் காணியில் கல்வித் திணைக்களத்தின் நிதி மூலம் கட்டப்பட்ட மண்டபத்திற்கு எவ்வித பெயரும் சூட்டப்படாது இருந்த நிலையில், இப்பிரமுகர் வங்கியில் பணம் வைப்புச் செய்ததும் அம்மண்டபத்திற்கு அப்பிரமுகர் ஞாபகார்த்த மண்டபம் எனப் பெயர் பொறிக்கப்பட்டது. பிரமுகர் பரிசளிப்புக்காக நிதி வழங்கின்றேயன்றி கட்டடப் பணிக்காக அன்று.

சுவாமிநாதனால் தனது குடும்பக் காணியில் 1910ஆம் ஆண்டு ஆரம்பித்த சரஸ்வதி வித்தியாலயத்தின் நூற்றாண்டு 2010ஆம் ஆண்டு விஜயதசமி அன்று நிறைவடைந்தது. கல்வி ஸ்தாபனங்கள் வெள்ளிவிழா, பொன்விழா, வைரவிழா, நூற்றாண்டுவிழா எனக் கொண்டாடும் போது இவ்வித்தியாசாலை நிர்வாகத்தினர் நூற்றாண்டு விழாவை நடாத்த முன்வரவில்லை. இவ்வித்தியாசாலை கடந்த 100 ஆண்டுகளில் எத்தனை எத்தனையோ ஆயிரம் பேரை உருவாக்கியது என்பதை தற்கால இளம் சந்ததியினர் அறியக் கூடாதா?

கோப்பாய் சரஸ்வதி வித்தியாசாலை நூற்றாண்டு மலர் வெளிவர இருப்பதையிட்டு மகிழ்ச்சியுடன் எனது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்து, மலர் சிறப்புற வெளிவர எல்லாம் வல்ல இறைவன் ஆசீர்வாதம் கிடைக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

திரு. சி. கணக்சுரப்

ஓய்வு பெற்ற அதிபர்,
யா/கோப்பாய் இந்துத் தமிழ் கலவன் வித்தியாசாலை,

கோப்பாய் சுவாமிநாதன் அவர்களின் கல்விப்பணியும் சைவப் பாடசாலையின் விருத்தியும்

இயற்கை வளமும் ஆன்மீக வளமும் கல்வி வளமும் கலை வளமும் நிறைந்த திருவூர் கோப்பாய். கோப்பாய் சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியம் காத்த புண்ணியழுமி. கிறிஸ்தவ மிசன்றிமார் கோப்பாய் திருநகரைத் தம் வசப்படுத்த பல முயற்சிகள் செய்தனர். விடுதிச் சாலையோடு கூடிய பெரிய பாடசாலை முதல் கிறிஸ்தவத் தேவாலயங்களையும் எழுப்பினர். சைவக் கோவில்களை மையமாகக் கொண்ட பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்திலிருந்து மக்களைப் பிரிக்க முடியாது பிறமத நிறுவனங்கள் தோல்லி கண்ட ஊர்களில் கோப்பாய் முக்கியமானவூர் என்பதில் ஜையில்லை. பண்டிதர்கள், புலவர்கள், வேத விற்பனைர்கள் என்போர் திண்ணைப் பள்ளிப் பாரம்பரியத்தில் வளர்ந்தனர். இந்நிலையில் கதேசிகளின் முயற்சியால் நிறுவனர்தியாக எழுந்த சைவப் பாடசாலைகளான நாவலர் வித்தியாலயம் சரவணபவானந்தா வித்தியாலயம் ஆகியவை வளர்ச்சியற்று சைவத் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் ஊர் மக்களைக் காத்தன.

கோப்பாய்க் கிராமத்தின் கல்வியியல் பாரம்பரியம் தனித்துவமானது. நீண்ட ஆய்வுக் குரியது. சபாபதி நாவலர், வடகோவை சைவ சித்தாந்த சாகரம் பண்டிதர் வேலுப்பிள்ளை, சிவழீ வடகோவை வைரவநாத சிவாச்சாரியார் போன்ற பேரறிஞர்கள் 19ஆம் நூற்றாண்டில் வியத்தகு விற்பனைர்களாக விளங்கியுள்ளனர். இந்நிலையில் தென்கோவையில் எழுந்த பேரறிஞர்கள் இருபாலைக்கிராமம் வரை பரந்து விளங்கினர். சேனாதிராச முதலியார் முதல் பல அறிஞர்கள் புலமையாளர்களாக விளங்கினர்.

கல்வியாலும் நிலச் சொத்துக்களாலும் பாரம்பரியப் பெருமைகளாலும் புகழ்பெற்று விளங்கிய குடும்பத்தில் தோன்றிய மனேஜர் சவாமிநாதன் அவர்கள் அனைவராலும் அறியப்பட்டவர். நல்லை நகர் நாவலர் பெருமான் கோப்பாயில் ஆரம்பித்த பாடசாலை செயலிழந்து சீர்று இருந்தபோது தன் நிலத்தையும் உடைமைகளையும் அர்ப்பணிப்போடு வழங்கி அதில் சரஸ்வதி வித்தியாசாலை பெண்கள் பாடசாலை ஒன்றை ஆரம்பித்து சைவப்பாடசாலைக்கு உயிர் கொடுத்தவர் இப்பெரியார். அதுமட்டுமன்றி அக்காலத்தில் வேலையற்று இருந்த பெண்களுக்காகக் கைவேலைப் பாடசாலையைத் தோற்றுவித்துப் பல பெண்களைப் பயிற்றுவித்து அவர்களது வாழ்வாதாரத்துக்கான வழியைத் தோற்றுவித்த பெருமை அமரர் ஸ்ரீமான் சவாமிநாதன் அவர்களையே சாரும்.

எனது தந்தையார் 1918 இல் பிறந்தவர். 2003 வரை வாழ்ந்தவர். கோப்பாய் இலுப்பையடிப்பின்னையார் கோவில் குழலில் பிறந்த இவர் நாவலர் வித்தியாலயத்தில் ஆரம்ப வகுப்பு முதல் எஸ்.எஸ்.சி.பரீட்சைவரை படித்தவர். இதை என்றும் நன்றியோடு சொல்லி மசிழ்வார். எனது தந்தையார் குடும்ப உறுப்பினர்கள் அனைவரும் வறாம்பற்றை கோப்பாய் வடக்கிலிருந்து 2 மைல் தூரம் கால்நடையாக நாவலர் பாடசாலைக்கு வந்து கற்றவர்கள். பிறவிச் சைவக் குடும்பம். கிறீஸ்தவக் கல்லூரியைத் தாண்டி நாலுமுழு வேட்டியுடன் மேலில் சட்டை இல்லாமல் சிவ தீட்சையுடன் நாவலர் வித்தியாலயத்துக்குப் படிக்கப்போன நாட்களை, பெருமையாகச் சொல்வார். கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் ஞானஸ்தானம் பெற்றுப் படிப்பிப்பதை விட சைவப்பாரம்பரியத்தில் படிப்பிப்பதை அக்காலப் பெற்றோர் ஆர்வமாக விரும்பிய சிறப்பைத் தந்தையார் நினைவு படுத்துவார். மனேஜர் சவாமிநாதன் அவர்களின் மைந்தர்களும் சமகாலத்தில் எனது தந்தையுடன் படித்ததால், மாலையில் சவாமிநாதன் ஜயா வீட்டில் விளையாடி, திருமதி சவாமிநாதன் அம்மையாரிடம் தயிர்மோர் நிறைந்த உணவை உண்டு, பசியாறிய நன்றியை என்றும் விசுவாசமாகக் கூறுவார். எத்தனையோ ஏழைகளுக்கு நல்வழி காட்டியாக மனேஜர் சவாமிநாதன் விளங்கியதுடன், ஆசிரிய நியமனங்களை வழங்கி அவர்களது குடும்பங்கள் சிறக்க உதவியமை பற்றிப் பலரும் கூறினார். செல்வாக்கு மிக்க புரோட்டஸ்தாந்து மிசனரிக்கும் கத்தோலிக்க மிசனரிக்கும் நடுவே தனது அர்ப்பணிப்பு மிகக் பணியால், கட்டிக் காப்பாற்றி கடேசிகளின் தனித்துவச் சொத்தான் நாவலர் பாடசாலை இன்று உன்னத நிலையில் விளங்குவதற்கு வித்திட்டவர் ஸ்ரீமான் சவாமிநாதன். அவர்களையும் நூற்றாண்டு நிறைவை அடைந்த அவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சரஸ்வதி வித்தியாசாலையையும் நன்றியோடு போற்றக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

கலைஞர் ஆரூ. திருமுகுகண்
தலைவர், ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவல்தானம், தெல்லிப்பழை.

பெண் கல்வியும்

சுவாமிநாதனும்

ஸ்ரீமான் மு. சுவாமிநாதன் அவர்களைப் பற்றி ஆராயுமுன் அவர் வாழ்ந்த காலம் பற்றியும், அக்காலத்தில் பெண்களின் நிலை பற்றியும் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். 2000 வருடங்களுக்கு முன்பு, திருவள்ளுவர் வாழ்க்கைத் துணை நலம் என்ற அதிகாரத்தில் பெண்ணின் பெருமையைப் பற்றி விதிந்து கூறியுள்ளார். முக்கியமாக,

'சிறை காக்கும் காப்பு எவன் செய்யும் மகளிர்
நிறை காக்கும் காப்பே தனி'

என்று கூறியுள்ளார். மகளிரைச் சிறையில் காவல் வைத்துக் காப்பாற்றும் முறை என்ன பலனைத் தரும்? அவர்கள் நிறை என்ற பணிவால் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதே சிறந்ததாகும் என்பது அதன் கருத்து. திருமூலன் கல்லாமை என்ற தந்திரத்தில், 'கல்லாத மூடனைக் காணவும் ஆகாது கல்லாத மூடர் சொல் கேட்கக் கடன் அன்று' என்றும் கூறியுள்ளார். இவற்றை ஸ்ரீமான் மு. சுவாமிநாதன் கற்றிருக்கிறார். அதன்படி ஒழுக வேண்டும் என்றும் நினைத்திருக்கிறார். திருவள்ளுவரும் திருமூலரும் ஆண் பெண் இரு பாலரும் கற்க வேண்டுமென்றும், அறிவு உள்ளவர்களால்தான் நன்மக்களைப் பெற முடியுமென்றும் நினைத்துள்ளார். இதை ஸ்ரீமான் மு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் உணர்ந்தமையால்தான் பெண்கள் உயர் கல்வி கற்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் கோப்பாயில் பெண்களுக்கென்று ஒரு தனிப் பாடசாலையைச் சரஸ்வதி வித்தியாலயம் என்ற பெயரில் ஆரம்பித்தார்.

அவர்வாழ்ந்த காலத்தில் ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் ஆதிக்கம் சைவ மக்களிடமிருந்தது. நாவலர் பெண்களைப் பற்றிப் பின்வருமாறு தனது பாலபாடத்தில் கூறியுள்ளார். 'பெண்கள்

இளமைப் பருவத்தில் பிதாவினாலும், யெளவனத்தில் கணவனாலும், மூப்பிலே புத்திரனாலும் காக்கப்படுபவள். இவ்வாறு வாழாத பெண் பிறந்த குலம் புகுந்த குலம் வசை உண்டாக்கி விடுவாள். பெண்களுக்குச் சிறுவயது முதல் வீட்டு வேலைகளையும், கணவருக்குத் தொண்டு செய்யும் முறைகளையும் கற்பித்தல் வேண்டும். அவர்கள் அந்நிய ஆடவனைப் பார்த்தலாகாது. பெண்களுக்கு எந்தவிதமான சுதந்திரமும் கொடுத்தலாகாது' என்று கூறியமையால் அன்று வாழ்ந்த மக்கள் எல்லோரும் பெண்களை வீட்டினுள் அடைத்து வைத்தனர். அவர்கள் பருவமடைந்த பிள்ளைக்காரணங் கொண்டும் வீட்டிலிருந்து வெளியே கெல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை. இந்த நிலையில் வள்ளுவரும் திருமூலரும் கூறியதை நன்கு உணர்ந்து கொண்ட ஸ்ரீமான் மு. சுவாமிநாதன் அவர்கள்; பெண்கள் அறிவு பெற வேண்டும் என்று விரும்பினார். அதன்பின் ஏற்படப்போகும் விளைவுகளை அவர் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. பெண்கள் அறிவு பெற்றால்தான் நல்ல அறிவுள்ள, வளமான நாட்டிற்கும் குடும்பத்திற்கும் முன்னேற்றத்தைத் தருகின்ற பிள்ளைகள் பிறப்பார்கள் என்று நினைத்து, அன்றைய சமூகச் சட்ட திட்டங்களுக்கமைவாகத் தனிப் பெண்கள் பாடசாலையை நிறுவினார். தனிப் பெண்கள் பாடசாலையானால் பெற்றோர்கள் தம் பெண் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி கற்பிப்பார்கள். அத்துடன் பெண்கள் உயர் கல்வியும் கற்பார்கள் என்றும் நினைத்தார். அவரது எண்ணம் புனிதமானது, உயர்ந்தது, தீர்க்கதறிசனம் மிக்கது. ஆனால், பிறப்பாக்கான கொள்கைகளை உடைய அக்காலச் சமூகம் ஸ்ரீமான் மு. சுவாமிநாதனது உயர்ந்த நோக்கத்தையும், தீர்க்க தறிசனத்தையும் உணர்ந்து கொள்ள மறுத்தது.

பெண்களுக்கெனத் தனியாகப் பாடசாலையை அமைத்த போதும் பெண்களைக் கற்பிப்பதில் அக்காலத்தில் வாழ்ந்தோர் அக்கறை காட்டவில்லை. அதனால், ஸ்ரீமான் மு. சுவாமிநாதன் பெண்களின் கல்விச் சிறப்புப் பற்றி எடுத்துக்கூறிய போதும் யாரும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

அன்று உதித்த பெண் கல்வி என்ற தீர்க்கதறிசனமான யோசனை இன்று வளர்ந்து விருட்சமாகியுள்ளதை நாம் காண்கிறோம். இன்று ஆண்களை விடப் பெண்கள் கலவு துறைகளிலும் முன்னேறி முன்னணி வகிக்கின்றனர். அதற்கு வித்திட்டவர் ஸ்ரீமான் மு. சுவாமிநாதன் என்று அடித்துக் கூறலாம்.

தனிப் பெண்கள் பாடசாலையானால் பெண்களுக்கு உயர் கல்வி கற்பிப்பார்களென்பது சுவாமிநாதனது ஆசை. உதாரணமாக, பெண் வைத்தியர்கள் பெண்களுக்கு மருத்துவம் பார்க்கலாம் என்று நினைத்தார். அவர் நினைத்தவை யாவும் அவர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே நிறைவேறின.

அறிவும் தீர்க்க தரிசனமும் நிறைந்த ஸ்ரீமான் மு. சவாமிநாதன் நாவலர் நிறுவிய பாடசாலையோடு தான் ஸ்தாபனம் செய்த தனிப் பெண்கள் பாடசாலையை இணைத்து அரசு பொறுப்பேற்கும்வரை அதன் முகாமையாளராகச் சிறப்பாகப் பணியாற்றினார்.

பெண்களின் முன்னேற்றத்தில் மிகுந்த அக்கறை கொண்ட ஸ்ரீமான் மு. சவாமிநாதன் பண்ண வேலைப் பயிற்சிப் பாடசாலையை நிறுவி ஏராளமான பெண்களுக்குப் பயிற்சியளித்து ஆசிரிய நியமனமும் வழங்கினார். பெண்கள் சுயமாகச் சம்பாதித்துத் தமது குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணமுடையவராக அவர் அன்று இருந்தார். அன்றைய அவரின் தீர்க்க தரிசனமான எண்ணம் இன்று நிறைவேறியுள்ளது. ஸ்ரீமான் மு. சவாமிநாதன் தான் பெண் கல்வியின் முன்னோடி. இன்று பெண்கள் உயர் கல்வி கற்று உயர்ந்த பதவிகள் வகிக்கக் காரணமாக இருந்தவர் என்றும் சொல்லலாம்.

‘மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்று அதன் நன்கலம் நன் மக்கட் பேறு’

குடும்பத்திற்கு மங்கலம் என்பது அறிவுள்ள நல்ல மனைவியைப் பெறுவதே. அதற்கு நல்ல அணிகலன் என்பது நல்ல மக்களைப் பெறுவதே என்றும்,

‘பெறும் அவற்றுள் யாம் அறிவது இல்லை அறிவு அறிந்த மக்கட்பேறு அல்ல பிற’

இருவர் பெற வேண்டிய செல்வங்களுள், அறிய வேண்டியவற்றை அறியக் கூடிய மக்களைப் பெறுவதே மிக உயர்ந்த செல்வமாகும் என்றும் கூறும் வள்ளுவனது குறள்களை நன்குணர்ந்தவராக, பெண்களை அடிமைப்படுத்திய காலத்தில் விழிப்புணர்வை உண்டாக்கி, அதை வளர்த்த ஸ்ரீமான் மு. சவாமிநாதன் அவர்களை வரலாறு மறக்காது. பொதுவாக பல்கலைக்கழகங்களில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்வோர் ஆய்வு செய்தவற்றையே திரும்பத்திரும்ப ஆய்வு செய்கின்றனர். அதை விடுத்துப் புதிய சிந்தனைகளை உருவாக்கி அதற்காக வாழ்ந்து அரும் பணியாற்றிய ஸ்ரீமான் மு. சவாமிநாதன் போன்றவர்களின் வாழ்க்கையையும் அவர் வாழ்ந்த முறைகளையும் அவரது சிந்தனைகளையும் ஆராய வேண்டும். இது பெண் கல்விக்குச் செய்யும் தொண்டாகலாம்.

து. கே.ஷ. குணசேகரும்
ஓய்வு பெற்ற அதிபர், கோப்பாய் நாவலர் வித்தியாலயம்.

பெரியார்வழி ஒழுகிய செம்மல் கோப்பாய் மு. சுவாமிநாதன்

சமுநாட்டுவும் மலையாவிலும் சமூக சேவை புரிந்தவர்

'கற்பின் மிக்கார் பெண்ணைங்கார் அன்பிற் பூத்த மக்கள் வளம் பெறுக' என்னும் ஆன்றோர் வாக்கிற்கிசைய விண்ணுலகத் தினின்றும் அனுப்பப்பட்டு மன்னுலகத்தினிற் பூத்த மக்கள், நல்வாழ்வுக்கு வழிகாட்டினர். உள்ளம் உயர்வடைகிற அளவு மனிதன் உயர்வடைகிறான். படிப்படியாக உயர்ந்த நிலையை அடைவதே வாழ்க்கையின் இலட்சியம்.

மனத்தகத்து குறைபாடில்லாத மனிதனைக் காண்பது அரிது. கடவுளின் மகிமையோடு மன்னுலகினிற் பூக்கின்ற மக்கள் அவதார புருஷர். கடவுளை ஊனக் கண்ணாற் காண முடியாது. அவதார புருஷர் ஞானக் கண்ணால் காண்கிறார்கள். இவர்கள் உடலிற் கட்டுப்படாதவர்கள். உடலிற் கட்டுப்பட்டவர்கள் போல் காணப்படுகின்றனர். செனனம் முதற் கொண்டு தெய்வீகம் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இவர்கள் விளையாட்டாகச் செய்யும் செயல்களிலும் தத்துவங்கள் திகழும்.

மக்களுக்கு நல்லொழுக்கத்தையும் நல்வாழ்வையும் காட்டி வைப்பதே அவர்கள் பிறப்பெடுத்ததன் பயனாகும். பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் அவர்களின் கட்டளைக்குடங்கும்.

தேசத் தொண்டின் பின் சரீரம் மறைந்த பின்னும் அவர்களின் நல்லியக்கங்கள் வளர்ந்து கொண்டே போகும்.

மேற்படி, அவதார புருஷர்கள் மனிதரின் உயர்வுக்காக வகுத்த வழிகளில் திரு. சுவாமிநாதனும் வாழ்ந்து சிவபதமடைந்தார்.

மலாய் நாட்டுக்கு உத்தியோக நோக்கமாய்ச் சென்ற சுவாமிநாதன் அவர்கள், அவ்விடத்தில் ஸ்தாபித்து அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைத்த பாடசாலை, இப்போது பெரிய கலாசாலையாகத் திகழ்கின்றது.

பின், சொந்த ஊராகிய கோப்பாய்க்கு வந்து சைவப் பெண்கள் பாடசாலையை ஸ்தாபித்து முகாமைக்காரனாகக் கடமை புரிந்தார். 1872ஆம் ஆண்டு நாவலர் பெருமானால் கோப்பாயில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சைவ ஆண்கள் பாடசாலையை இப் பாடசாலையுடன் இணைத்து, இந்துக் கலவன் பாடசாலையாக நடாத்தி வந்தார். இக்கலாசாலையில் உயர்தர வகுப்புக்களை வைத்து, ஆசிரிய கலாசாலையிற் பயிற்சி பெற்ற மாணவ மாணவிகளை சைவ ஆசிரியராய் வெளிப்படத்தக்க ஒழுங்குகளையும் செய்தார்.

அரசினருடன் வாதாடி பெண்களுக்கென பன்னவேலைப் பாடசாலையை ஸ்தாபித்தார். இதிற் பயிற்சி பெற்றவர்கள் பலவிடங்களிலும் ஆசிரியைகளாகக் கடமை புரிகின்றனர். உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரி, காரைநகர் இந்துக் கல்லூரி ஸ்தாபனத்துக்கும் காலாயிருந்தவருள் முக்கியில்தர் இவரே. மேற்படி கலாசாலைகளில் சைவசமயம் வளர்ச்சியடைய ஆவன செய்தார்.

சிதம்பரம் செவ்வாய்க்கிழமை மடல்ஸ்தாபனத்துக்கு மூலகாரணராய் மடவளர்ச்சிக்குரிய தொண்டினையும் செய்தார். சைவ பரிபாலனசபை, சைவ சித்தாந்த சமாஜம், ஐக்கிய சமாஜம் ஆகிய இவைகளிலும் பிரதான அங்கத்துவம் வகித்தார். தேசத்தொண்டன் திரு. சுவாமிநாதனின் வாழ்க்கை அன்பின் ஞாபகம், அறிவின் ஞாபகம். உயர்ந்த இலட்சியங்களின் பிரதிநிதி அவர். பல பெரியார்களின் கூட்டுறவுக்கும் அவரது வாழ்க்கை காலாயிருந்தது.

இப்பெரியார் சிவபதமடைந்த எண்பத்தேழாவது வயதிலும் தளராத உள்ள முடையவராயிருந்தார். இவரின் பூதவுடம்பு மறைந்தாலும் புகழுடம்பு என்றும் நிலைத்து நிற்கும்.

திரு. ரி. கண்பதிப்பிள்ளை
முன்னாள் விரிவுரையாளர்,
கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலை,
(இந்து சாதனம் 12.12.1969.)

கல்வி வளர்ச்சிக்கு உழைத்து உத்தமர்

அண்மையில் காலன் சென்ற திரு. சுவாமிநாதன் ஜே.பி. அவர்கள் மலாயா தேசத்தில் உயர் உத்தியோகம் பார்த்ததோடு, யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வித் துறையிலும் சிறு கைத்தொழிலில் துறையிலும் அமோக தொண்டாற்றினார்.

கல்வித் துறையில் அவர் ஆற்றிய சேவைகள் அளப்பரியன.

1910 ஆம் ஆண்டில் கோப்பாய் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் ஆரம்பித்து அவரே முகாமையாளராக நடத்தி வந்தார். 1872இல் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட 'நாவலர் பாடசாலை' செவ்வனே நடைபெறாமல் இருந்ததால் அக்காலத்தில் நாவலர் தருமத்தின் உரிமையாளராக இருந்த ஸ்ரீமான் த. கைலாசபிள்ளை அவர்களின் சம்மதத்துடன் இரு பாடசாலைகளையும் 1915ஆம் ஆண்டில் ஒன்று சேர்த்து, "கோப்பாய் இந்துத் தமிழ் கலவன் பாடசாலை" என்ற பெயருடன் 1960 ஆம் ஆண்டு அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கும் மட்டும் முகாமையாளராக இருந்து நடாத்தி வந்தார். ஸ்ரீமான் மு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் முயற்சியினாலேயே நாவலரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட வித்தியாசாலை இன்னும் கோப்பாயில் உள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்தில் முதன்முதலாக இவர் தனது வித்தியாசாலையில் 1927 ஆம் ஆண்டில் பன்ன வேலைக்

கைத்தொழிலுக்கு ஓர் ஆசிரியரை நியமித்து அதையும் ஒரு பாடமாகப் பயிற்றுவித்து வந்தார். தனது இடைவிடா முயற்சியினால் பன்னவேலைக் கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்குரிய வேலைகளை அரசாங்கத்துடன் வாதாடிப்பெற்று வேண்டியன் செய்தார். அத்துடன் அமையாது, குடிசைக் கைத்தொழில் இலாகாவின் கீழும் பன்ன வேலைக் கைத்தொழில் பயிற்சிக்கும் ஓர் ஆசிரியரை நியமித்து அதனை பெண்கட்கு முழு நேரப் பாடமாகப் போதித்து வருவதற்குரிய ஒழுங்குகளைச் செய்தற்கு கல்விப் பகுதியாருடன் வாதாடி ஆவன செய்து பாடசாலைகளில் பன்னவேலை ஆசிரியர்களை நியமிக்க உதவி புரிந்தார்.

கோப்பாயில் பன்ன வேலைப் பயிற்சிப் பாடசாலையை 1952 இல் ஸ்தாபித்தார். இவரது வித்தியாசாலையில் பயின்ற பல நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள் இலங்கை முழுவதிலும் ஆசிரியர்களாகவும் இன்னும் பல உத்தியோகங்களிலும் கடமையாற்றுகின்றனர்.

1911 ஆம் ஆண்டில் உரும்பிராயில் ஓர் ஆங்கிலப் பாடசாலையை ஸ்தாபிப்பதற்கு அத்திவாரம் இட்டவர் இவரே. அவ்வாங்கிலப் பாடசாலையே இன்று இருக்கும் உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரியாகும். 1911ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1914ஆம் ஆண்டு வரையும், 1919ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1924ஆம் ஆண்டு வரையும் இவர் உரும்பிராய் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்துள்ளார்.

அதற்கு முன்னர், காரைநகரில் சிவசம்பு என்னும் பெரியாருடன் சேர்ந்து ஆங்கில வித்தியாசாலையை ஸ்தாபித்து ஆசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார். பின்னர், அப்பாடசாலையை யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரியின் நிர்வாகத்திடம் ஒப்படைத்தார். அவ்வித்தியாசாலையே இன்று திகழும் காரைநகர் இந்துக் கல்லூரியாகும்.

1916ஆம் ஆண்டுகளில் சைவ ஆசிரிய கலாசாலை இல்லாமை கண்டு இவர் இன்னும் சில பிரபுகளுடன் சேர்ந்து கோப்பாயில் ஜக்கிய போதனா ஆசிரிய கலாசாலை என்னும் பெயருடன் ஆரம்பித்து நடாத்தி வந்தார். பின்னர், இக்கலாசாலையை அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைத்தார். அதுவே இன்று கோப்பாயில் உள்ள அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலை ஆகும்.

யாழ்ப்பாண யாத்திரிகர்கட்கு சிதம்பரத்தில் ஒரு மடத் தேவை என்பதை உணர்ந்து “சிதம்பரம் அம்பலவாண சுவாமி செவ்வாய்க்கிழமை மடம்’ என்னும் பெயரில் ஒரு மடத்தை யாழ்ப்பாணத்துப் பெரியார்களின் ஒத்துழைப்புடன் கட்டி முடித்தார். பரிபாலன சபையின் தலைவராகப் பல ஆண்டுகாலம் சிதம்பரம் சென்று மடத்தைக் கவனித்து ஆவன செய்து வந்தார்.

நீர்கொழும்பில் உள்ள 'கிறி மிற்றியானா' என்னும் இடத்தில் ஒரு பன்ன வேலைப் பயிற்சிக் கல்லூரியை அரசாங்கத்தால் ஸ்தாபிக்கச் செய்தார்.

வலிகாமம் கிழக்கு ஜக்கிய சமாசத்தில் முதன்முதல் தலைவராகப் பல ஆண்டு சிறப்பாகப் பணியாற்றினார். 'கோப்பாய் மத்திய ஜக்கிய சங்கத்தின்' தலைவராகவும் கடமையாற்றினார். சைவ பரிபாலன சபை அங்கத்தவராக இருந்தார். வேதாகம சைவ சித்தாந்த சமாஜ சபைக் காரியதரிசியாக இருந்தார். கோப்பாய் பெண்கள் பன்ன வேலைச் சங்கத்தின் தலைவராகப் பணியாற்றினார்.

(தினகரன் 26.11.1969.)

நான் கண்ட மனைஜர்

அன்னை மடியில் துவண்ட என்னை, இடுப்பில் தூக்கிச் சென்று ஓர் அம்மையாரிடம் பாரம் கொடுத்தார். மிகச் சிரமத்துடன் இறங்கிக் கண்ணீர் மல்க என்போன்ற சில சிறுக்களுடன் இருந்தேன். காலம் செல்லச் செல்ல அது பாடசாலை என உணர்ந்தேன். உபாத்திமார் சிலவரையும் கண்டேன். நாளாக, வாரமாக, மாதமாக, வருடமாக, செல்ல, நான் நாவலர் பாடசாலையில் இருப்பதாக உணர்ந்தேன்.

இருநாள் எமது வாத்தியார் மேசையில் கம்பால் அடித்தார். ‘சத்தம்’ என்றார். பாலபாடப் புத்தகத்தில் ‘அரசன்’ எனும் படம் பார்த்தேன். அதேபோல உருவத்தைக் கண்டோம். உச்சியிலிருந்து கெண்டைக்கால் வரை துகில் வெள்ளை. அரச தலைப்பாகை. முழங்கால் வரை சர்வாணி சேட். பொக்கற்றில் தங்க நிறச் சங்கிலி தொங்க, அரசனோ என்று எண்ணக்கூடிய இறுமாப்பு வீறுடன் ஓர் உருவம். காலப் போக்கில் அறிந்தேன் அவர் மனைஜர் என்று.

அவர் வந்தால் அமைதி, சுறுசுறுப்பு. கதைப்பார் மூன்றாமவர்க்குக் கேட்காது. அது மென்மொழி. அதே மென்மொழியுடன் ஒரு மகவையும் தந்தார். அதையும் கூறுதல் இங்கு பொருந்தும். அவரும் இப்பாடசாலையில் கடமையாற்றி அதிபர் பதவி பெற்று ஓய்வு பெற்றவர்.

மேலும், இப்பெரியார் ஸ்தாபித்த பாடசாலைக்கு ஊர் அயலிலுள்ள தகுதி வாய்ந்த சிலரை ஆசிரிய கடமையில் அமர்த்தி பேருதவியும் புரிந்தார். இன்று பல வசதிகளையும், கட்டடங்களையும் கொண்ட பாடசாலையாக மினிரவதற்கு வித்திட்ட பெருமை இவரையே சாரும்.

நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஆரம்பித்த இக்கல்விக் கூடத்தில், கணக்கானோர் மாணவர்களாகக் கல்வி கற்றுச் சென்றதும், இப்பாடசாலையில் கல்வி கற்றேன் எனப் பெருமையாகக் கூறுவதும் வரலாறு. இவை யாவற்றுக்கும் காரணமான இப்பெரியாரை மறவாது வணங்க மக்களாகிய நாம் கடைமைப்பட்டுள்ளோம்.

இப்பெரியாரின் சேவையை, கொடைகளை உணர்ந்து நீதி அமைச்சினால் இவருக்குச் சமாதான நீதிவான் பட்டமும் அளிக்கப்பட்டது. இந்நியமனத்தைப் பாராட்டி பெருந்திரளான மக்கள் ஒன்று திரண்ட விழா ஒன்றும் நடைபெற்றது.

இன்னுமொன்று எனது நெஞ்சை விட்டகலாத நிகழ்வு. அதையும் இங்கு கூற விரும்புகிறேன். இப்பாடசாலையிலிருந்து விலகி ஆங்கிலப் பாடசாலைக்குச் சென்றேன். அன்றொரு நாள் இன்னும் சிலருடன் பாடசாலைக்குச் சென்றபோது ‘மழை.’ அக்காலத்தில் எமக்குக் குடை தருவார் இல்லை. இப்பாடசாலை வாயிலில் அரசமரம் தென்பறம் ஒதுங்கினோம். பலன் இல்லை. வேவி, பண்ணோலையை ஆளுக்கொன்றாகப் பிடிந்கி எடுத்தோம். தலையில் வைத்த வண்ணம் வில்லு மதகு தாண்ட, முன் தென்பட்டது ஓர் உருவம், ஒழுங்கையால் வந்து ரோட்டில் கால் வைத்தது. வெள்ளைக் குடையும், வெள்ளைத் தலைப்பாகையும் உடையுமாகக் கம்பீர நடைபோட்டு வருகிறார் மனேஜர். ‘அடே மனேஜர் வாறார்’ என்று ஓலைகளை வீசி விட்டோம். அன்மையில் வந்த பெரியார் ‘மக்களே நன்மையாது ஓலைகளை எடுத்துப் பிடித்துச் செல்லுங்கள்’ என மென்மொழி கூறிப் புன்னகையுடன் சொன்னார். நாமும் அப்படியே செய்தோம்.

இழப்பிலும் இன்சொல் மாறாத இக்கனவானை சுயநலமற்ற இப்பெரியாரை, “மனித குலத்தின் தெய்வம் எனத் தகும் சீருடையார்” எனலாமா...?

திரு. க. சி. மகாலிஞ்சுக்கர்
ஒய்வு பெற்ற நிதி உதவியாளர் (கல்வித் தினாணக்கள்),
பழைய மாணவன், கோப்பாய் தெற்கு.

பஸ்துகறை உழைப்பாளி

அருணாசலம் அவர்கள் ஆரம்பித்த பிரவேச வகுப்பை நடாத்துவதற்கு வீடு கொடுத்து உதவியவர் கோப்பாய் முருகேசர் சவாமிநாதர் என்பவராவர். இந்தக் காலத்தில் சவாமிநாதன் எனப் பெயர் பெற்ற மூவர் சைவத் தமிழ் பரிபாலனத்தில் புகழ் பெற்றிருந்தார்கள். கொழும்புத்துறை கதிரித்தம்பி சவாமிநாதன் என்பவரே சி.கே. சவாமிநாதன் என இராமநாதர் கல்லூரியில் ஆசிரியராய்ப் புகழ்பெற்றவர். அடுத்தவர், ஆண்டில் இளைஞர் ஆயினும் சைவத் தமிழ்ப் பணியில் பெரும் புகழ்பெற்ற மயிலிட்டி சவாமிநாதன். அவர் மல்லாகம் சைவாங்கில் வித்தியாசாலையில் பணியாற்றத் தொடங்கியவர்.

கோப்பாய் முருகேசர் சவாமிநாதன், சைவக் கல்வித்துறையில் பல கோணங்களில் உழைத்தவர். அவர் கோப்பாய் நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை முகாமையாளராக இருந்ததோடு, அப்பாடசாலை ஆண்களுக்கே உரியதாக அன்று நிலவியதால், அருகில் பெண்கள் கல்வி பெறுவதற்காக ஒரு பாடசாலையை, அமைத்து சரஸ்வதி வித்தியாலயம் எனப் பெயரிட்டவர். அதனை 13.09.1910 நாளில் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்கள் மங்கலகரமாகத் திறந்து வைத்தார்.

கோப்பாய் சவாமிநாதன் அவர்களின் கல்விப்ளபணி மலேசியா வரை பரவியது. அவர் அங்கே இரண்டு பாடசாலைகளை ஆரம்பித்து அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைத்தவர். அன்றியும் உரும்பிராய் சைவாங்கிலப் பாடசாலை 1913ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னோடிகளில் ஒருவராய் இருந்ததோடு, தலைப்பாகை தரித்த சீருடையோடு கோப்பாயில் இருந்து உரும்பிராய்க்குச் சைக்கிள் வண்டியில் சென்று ஆங்கிலம் கற்பித்தவர். பாடசாலைகளில் பிள்ளைகள் பணி அபிவிருத்தியில் பன்னவேலை பழகுவதற்கு, தேவையான ஆசிரியைகளைத் தென்னிலங்கைக்கு அனுப்பிப் பயிற்சி பெறச் செய்தவர்.

‘பல்கலைப்புலவர்’ க. சி. குருக்தின்
(இந்தபோட் இரசரத்தின் காலமும் வாழ்வும்)

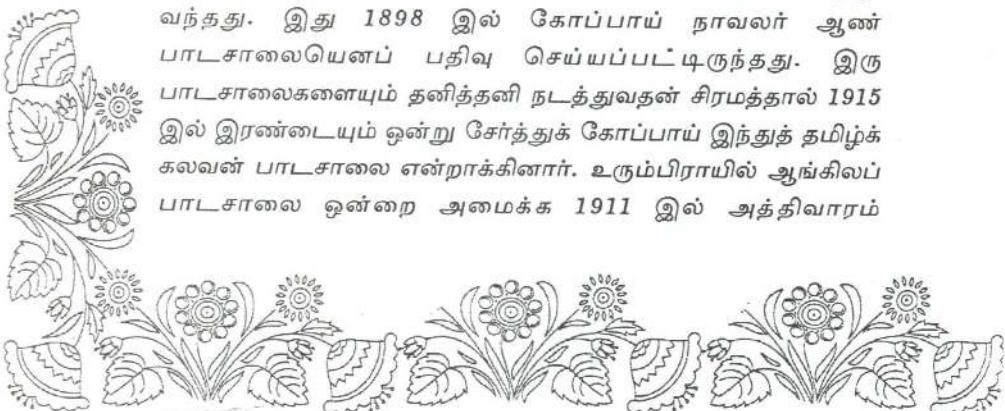

திரு. மு. சுவாமிநாதன் அவர்கள்

கோப்பாயைச் சேர்ந்த முருகேச சுவாமிநாதன் 1905 இல் மலேயா சென்று அங்கு பகாங் என்னும் இடத்தில் ஓர் ஆங்கிலப் பாடசாலையை ஆரம்பித்து, நடத்தி வந்தார். இதனை 1909 இல் அந்நாட்டு அரசிடம் ஒப்படைத்து விட்டுத் திரும்பி வந்தார். இன்று இப்பாடசாலை பெரிய கல்லூரியாகத் திகழ்கிறது.

சொந்த ஊர் திரும்பிய இவர், 1910 இல் பெண்களுக்கென ஒரு சைவ வித்தியாசாலையை ஆரம்பித்தார். இது சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்களின் தலைமையில் கோப்பாய் சரஸ்வதி வித்தியாசாலை என்று பெயர்க்கூட்டப்பட்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1913 இல் அரசு உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது.

முன்னரே, நல்லூர் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்களால் 1872 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலையும் நடைபெற்று வந்தது. இது 1898 இல் கோப்பாய் நாவலர் ஆண் பாடசாலையெனப் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. இரு பாடசாலைகளையும் தனித்தனி நடத்துவதன் சிரமத்தால் 1915 இல் இரண்டையும் ஒன்று சேர்த்துக் கோப்பாய் இந்துத் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை என்றாக்கினார். உரும்பிராயில் ஆங்கிலப் பாடசாலை ஒன்றை அமைக்க 1911 இல் அத்திவாரம்

இட்டவர்களில் சுவாமிநாதனும் ஒருவர். அக்கல்வி நிலையம் இன்று உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரி எனும் பெயர் தாங்கி நிற்கிறது.

காரைநகரில் ஆங்கிலப் பாடசாலையை ஆரம்பித்த போது, அதற்கு உதவியாய் இருந்ததுடன் சிலகாலம் ஆசிரியராகவும் பணிபுரிந்தார். 1916ஆம் ஆண்டளவில் தமிழ் ஆசிரியர்களை உருவாக்கவென சிலரின் முயற்சியால் கோப்பாய் ஜக்கிய போதனா ஆசிரியர் கலாசாலை உருவானது. இதுவே பின்னர் அரசாங்கம் பொறுப்பேற்று நடத்தும் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை ஆகும். இவ்வாறு முயன்றாரில் திரு.மு. சுவாமிநாதனும் அடங்குவார்.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் முதன்மை பெற்ற பயிரான பனம்பொருள் உற்பத்தியை ஊக்குவிக்கக் கருதிய இவர் 1927 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் தமது பாடசாலையில் பன்னவேலை பயிற்றுவிக்க ஆசிரியரை நியமித்தார். இதைப் பெண்களுக்கு முழு நேரப் பாடமாகப் போதித்துப் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களைப் பல பாடசாலைகட்டுப் பன்னவேலை ஆசிரியைகளாக நியமனம் பெற அரசாங்கத்துக்கு வழிவகுத்துக் காட்டினார். நீர்கொழும்பில் அரசாங்கத்தைக் கொண்டு பன்ன வேலைப் பயிற்சிக் கலாசாலையை நடத்தினார்.

உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரியிலும் சிலகாலம் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி, அதன் வளர்ச்சிக்கும் பாடுபட்டார். அரசாங்கத்தால் “சமாதான நீதிவாணாக” நியமிக்கப்பட்டார். தாம் கட்டிய பாடசாலைகட்கு முகாமையாளராகவும் இருந்து வந்தார். பொதுத் தொண்டில் சரீரம் மறைந்த பின்பும் புகழ் நிலைக்குமென்பது இவர் வாழ்விலும் உண்மையானது.

திருமதி ஏ. போன்சென்றை

(கோவைப்பதியில் சைவமும் தமிழும்)

சரஸ்வதி வித்தியாசாலை:

தொழிற்கல்வி முன்னாடு

சேனாதிராச முதலியாரின் மாணாக்கராக இருந்தவர் பூர்வீ
ஆறுமுச நாவலர், மிஷனரியால் மரியன்னை ஆலயம் அமைத்து
அருகே கிறிஸ்தவப் பாடசாலை 1952 இல் தொடக்கி மதமாற்றும்
முயற்சி கண்டு மனம் வெதும்பி, ஆசிரியரின் உறவுக்காரரான
கதிர்காமர் என்பவர் தர்மசாதனம் செய்திருந்த காணியில் 1872 ஆம்
ஆண்டு சௌவ ஆண்கள் பாடசாலை நிறுவி நடாத்தினார்.
நீரவேலி, கோப்பாய், கைதடி, கல்வியங்காடு ஆகிய பகுதிகளில்
இருந்து 20 மாணவருடன் தொடக்கி 50 பேர் வரை சேர்ந்தனர்.
கிறிஸ்தவர் ஆடசி பீடத்திலிருந்த காரணமாக அரசு அங்கீராம்
கிடைக்காதிருந்தது. பின்பு மலேசியாவிலிருந்து திரும்பிய
முருகேசர் சுவாமிநாதன் நாவலர் பாடசாலையின் மேற்குப்
புறமாகவிருந்த வெல்லம்பிட்டி என்னும் தமது காணியில்
1910 ஆம் ஆண்டு சரஸ்வதி பெண் பாடசாலையைத் தொடக்கி
பதிவு செய்து நாளைடவில் நாவலரது வாரிசுதாரராகிய பூர்மான்
கைலாசபிள்ளையுடன் கலந்து பேசி ஒன்றிணைத்து இந்து மத்திய
கலவன் வித்தியாசாலையாக்கி முகாமையாளராகவிருந்து வந்தார்.

சேர். சந்தையா வைத்தியநாதன், கதிரைவேற்பிள்ளை போன்ற
பல பிரமுகர்கள் இங்கு ஆரம்பக் கல்வி கற்றுளர். அடியேஞுடன்
பலர் இறுதி வகுப்பு வரை, பாதம் பதித்த பெரியார்களின்

பாததூளி பெறும் பாக்கியம் பெற்றவர்கள். அன்னாரின் பாதம் பட்ட மண் பரவி, சுட்டு விரல் தேய அகர உகர மகரம் எழுதி ஓம் எனும் பிரணவரூபமாம் பிள்ளையார் சுழியிடவும் திருந்று துலங்கவும் காரணமாயமெந்ததும் முதலாவது சைவப் பாடசாலை வளர்ச்சியின் தாக்கத்தையடுத்து கிறிஸ்தவ கல்லூரி விடுதி மூடப்பட்டு ஆண் பாடசாலையுடன் இணைக்கப்பட்டு கிறிஸ்தவ கல்லூரியானது. விடுதியிலிருந்து கற்ற பெண்கள் 6-9 வரையுள்ளோர் செய்வதறியாது கலங்கியபோது முகாமையாளரது உதவியினால் எமது பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டனர். பிள்ளைகள் தங்குவதற்கு வீடுகள் ஒழுங்காயின. அவர்களில் பலர் தமிழ் ஆசிரியர்களாக ஓய்வு பெற்றமை கண்கூடு. எமது பாடசாலையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பன்னவேலைக் கைத் தொழில் பாடசாலையில் தேர்ச்சி பெற்ற பல மகளிர் பல பாடசாலைகளில் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றுளர். இங்கு கல்வியோடு நேர்மை, பண்பாடு, குருபக்தி முதலானவையும் போதிக்கப்பட்டன.

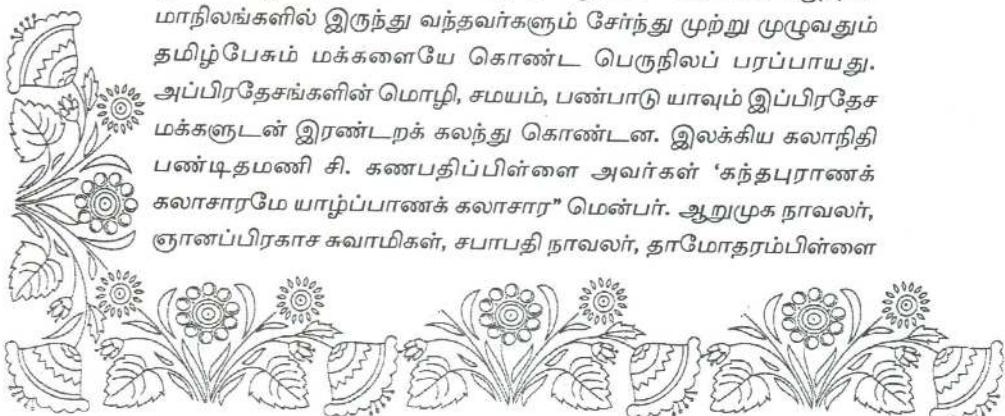
திரு. ஏ. சுப்ரேமணியர்

ஓய்வு பெற்ற அதிபர், கோப்பாய்.

(முக்கூடல் - கோப்பாய் கலை மண்பாட்டு மன்றம்)

வலிகிழக்கு - வரலாற்று நோக்கு

இலங்கையின் வடபகுதி யாழ்ப்பாணம். இது ஒரு குடா நாடு. மூன்று பக்கமும் கடல் குழ்ந்துள்ளது. ராஜவலிய என்னும் சிங்களநால் கி.பி. பதின்நான்காம் நூற்றாண்டில் இருந்த அரசு பற்றியும், ஆரிய சக்கரவர்த்திகளின் வலிமை பற்றியும் சுறிப்பிடுகின்றது. மனற்றி என்னும் பெயரோடு விளங்கிய மணலூரை தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து யாழிசை மூலம் பாடி வீராகவன் என்னும் அந்தகண் பரிசிலாகப் பெற்ற காரணத்தினால் யாழ்ப்பாணம் எனப் பெயர் வழங்கலாயிற்று என்னும் வரலாறு உள்ளது. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, யாழ்ப்பாண வைபவ கெளமுதி, யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், யாழ்ப்பாண இடப்பெயர் வரலாறு ஆகிய நூல்கள் குடாநாட்டின் வரலாற்றினைத் தெளிவுபடுத்துவனவாகும். இதற்கு நாகதீபம், புனிதபுரம், யாழ் வல்லோன் நகர் என வேறு பெயர்களும் வழங்கலாயது. நாகர் இனப் பழங்குடி மக்களோடு தமிழகம், கேரளம், ஆந்திர மாநிலங்களில் இருந்து வந்தவர்களும் சேர்ந்து முற்று முழுவதும் தமிழ்பேசும் மக்களையே கொண்ட பெருநிலப் பரப்பாயது. அப்பிரதேசங்களின் மொழி, சமயம், பண்பாடு யாவும் இப்பிரதேச மக்களுடன் இரண்டற்க கலந்து கொண்டன. இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் ‘கந்தபுராணக் கலாசாரமே யாழ்ப்பாணக் கலாசார’ மென்பர். ஆறுமுக நாவலர், ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள், சபாபதி நாவலர், தாமோதரம்பிள்ளை

போன்ற பல சான்றோர் தென் இந்தியாவுடன் உறவுப் பாலம் அமைத்தவராவர்.

ஆதியில் மாழ்குடா வலிகாமம், வடமராட்சி, தென்மராட்சி எனப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. விலகம் என்பதற்கு மணல் ஊர் என்பது பொருள். விலகம் என்பது மருவி வலிகாமம் ஆயது. செம்மண், நரைமண், களிமண் ஆகிய பலவகை மண் வளமுடைய வலிகாமம் கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு, தென்மேற்கு ஆகிய பிரிவுகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. ஒவ்வொரு பிரிவும் தனித் தனிப் பிரதேசங்களாக அமைந்துள்ளன. வலிகாமம் கிழக்குப் பிரிவு கற்பகதருவாம் பனை மரங்களும் வாழை, கழுகு, தென்னஞ்சோலைகளும் நிறைந்த வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமாகும். தென்பகுதி நல்லூர் பிரதேசத் தோடினைக்கப்பட்டுள்ளது. கோப்பாய் பிரதேச செயலகத்தின் கிழக்கெல்லையாக உவர் நீர் கடலேரி அமைந்துள்ளது. வடமராட்சி வடக்கிலும் நல்லூர் தெற்கிலும் வலி வடக்கு, தெற்கு பிரதேசங்கள் மேற்கெல்லையாகவும் அமைந்துள்ளது. பத்தாயிரத்து இருநூற்றியிருபது ஹெக்டேயர் விஸ்தேரணமுடைய நிலப்பரப்பில் ஏற்குறைய ஐம்பத்தொன்பதாயிரம் மக்கள் இருக்கிறார்கள். பேசும் மொழி தமிழ் தாய்மொழியாகவும் ஆங்கிலம் இணை மொழியாகவும் உள்ளது. இந்துகள் பெருந்தொகையினராகவும் ரோமன் கத்தோலிக்கரும் ஏனைய கிறிஸ்தவர்களும் சிறுதொகையினராகவும் உள்ளனர். ஐம் பத்து நாலாயிரத்து முன்னாற்றெண்பத்தாறு பேர் வாக்குரிமை பெற்றுள்ளனர்.

கச்சேரிக்குரிய அந்தஸ்தையுடையதாகச் செயலகம் தரம் உயர்த்தப்பட்டு பிரதேச செயலரது தலைமையின் கீழ் நிர்வாகமும் பன்முகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கச்சேரிக்கு அலைந்து திரியாமல் பல கருமங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ள வாய்ப்பேற்பட்டுள்ளது. பிரதேசத்தில் முப்பத்தொரு கிராம சேவைப் பிரிவுகள் அமைந்துள்ளன.

உள்ளுராட்சி மன்றங்களான அச்சுவேலி, புத்தார், நீர்வேலி, கோப்பாய் ஆகிய கிராம சபைகளும் உரும்பிராய், ஊரெழு பட்டின சபையும் உள்ளஞ்சூர் அதிகார சபையின் கீழ் பிரதேச சபைகளாக்கப்பட்டுள்ளன. தலைமைப்பணிமனை நீர்வேலியில் அமைந்துள்ளது. பிரதேச சபைகள் மூலம் ஐம் பத்து நான்கு பாலர் பாடசாலைகளும் ஐந்து நூல் நிலையங்களும் பூங்காவும் விளையாட்டு மைதானம் ஒன்றும் சித்த ஆயுள் வேத மருந்தகங்கள் நான்கும், நாற்பத்தாறு பொது மயானங்களும், நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சனசமூக நிலையங்களும் பராமரிக்கப்படுகின்றன. இவை தவிர மண்சாலை, தார்ச் சாலை, பிரதேசத்தை ஊட்டிருத்துச் செல்லும்

பாதைகள், மதகுகள், வடிகால்கள், பாலங்கள் என்பவற்றின் பராமரிப்புத் திருத்த வேலைகளும் பிரதேச சபைகளின் பொறுப்பில் உள்ளன. வண்டி வாகன வரி அறவிடுதல், சோலை வரி வாங்குதல் போன்றவை பிரதேச சபைகளது கடமையாகும். முன்பு உள்ளூராட்சி மன்றங்களிடமிருந்த மின்சார விநியோகம் தனியானதோரு சபைக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளது.

எமது பிரதேசத்து நெடுஞ்சாலைகளாக 'ராச வீதி' எனப்படும் பிரதான வீதி அச்சுவேலியில் இருந்து நவக்கிரி, நிலாவரை, புத்தூர், நீர்வேலி, கோப்பாய் ஊடாக நல்லூர் வரை செல்கின்றது. பருத்தித்துறையாழ்ப்பாணம் வீதி, எமது பிரதேசத்தை ஊடறுத்துச் செல்லும் பிரதான வீதியாகவுள்ளது. பலாலி வீதி உரும்பிராய், ஊரெழுவை ஊடறுத்துச் செல்கின்றது. இவை தவிர மாணிப்பாய் சாவகச்சேரி வீதி கோப்பாழுடாகவும், சுன்னாகம் சாவகவச்சேரி வீதி புத்தாரூடாகவும் செல்கின்றன. நீர்வேலியிலிருந்து அச்செழுவூடாக சுன்னாகம் செல்லவும் இருபாலை கிழக்கிலிருந்து கோண்டாவில் செல்லவும் வீதிகளுள்.

பிரதேசம் விவசாய பூமியாகும். மக்களில் பெரும்பாலோர் விவசாயிகள், கிணறுகள் நீர்ப்பாசனத்துக்குப் பயன்படுவனவாகும். பண்டைக்காலம் துலாவும் பட்டையும் நீர் இறைக்கப் பயன்பட்டன. வயல் உழவுக்கு கலப்பை நுகழும் காளை மாடுகளும் பயன்பட்டன. நெற்செய்கை மழையை நம்பியே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. பருவமழை தவறாது பெய்த பண்டை நாட்களில் நெல் விளைச்சல் அமோகமாயிருந்தது. தற்போது விளைநிலம் யாவும் தரிசு நிலமாய்க் கிடக்கிறது. தோட்டங்களில் பணப் பயிராக மிளகாய், புகையிலை, வாழை ஆகிய பயிர்களே முன்பு செய்கை பண்ணப்பட்டன. மரவள்ளி, சாமை, குரக்கன், பயறு, உழுந்து ஆகிய தானியங்கள் உணவின் பொருட்டுப் பயிராயின. வளவுகளில் மா, பலா, தோடை, மாதுளை முதலிய பயிரிடப்பட்டன. தரிசு நிலங்களில் முருங்கை தாராளமாகக் காய் தந்தது. நன்றிக்கு உவமையாகும் தென்னை, இளநீரும் தேங்காயும் ஈத்துவக்கும். பனையின் பயனை முழுதும் துய்த்தவர் பண்டைய மக்களாவர்.

என்னென்கோய் நெய், இலுப்பை நெய் ஆகியவற்றை உணவுக்கும் மருந்துக்கும் ஏறிபொருளுக்கும் பயன்படுத்தினர். வேப்பம் நெய்யும் பயன்பட்டது. பிற்காலத்தில் காற்றாடியந்திரம், வாளிச்சுத்திரம் ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து நீர் இறைக்கும் யந்திரம் மின்சாரப் பாவனை 'மோட்டார்' நிலத்தடி நீரை வாரி உழிழ்ந்தன. உழவு இயந்திரங்களும் வயல் உழவுக்கும் பயன்பட்டன. இவற்றின் உதவியால் விவசாயி உருளைக்கிழங்கு, வெங்காயம், பீற்றூட், கரட் முதலிய பணப்பயிர்களைச் செய்யத்

தொடங்கினான். ஏரிபொருட் தட்டுப்பாடு, மின்சாரத் தடை, இடுபொருட்களின் தடை, விளைபொருட்களைச் சந்தைப்படுத்த முடியாமை என்னும் காரணங்களால் விவசாயம் நலவடைந்து போனது. முன்பெல்லாம் எமது பிரதேசத்திலிருந்து இருபதுக்கு மேற்பட்ட பார வண்டிகள் மரக்கறிகளைக் கொழும்புக்கு கொண்டு சென்று வந்தன. நாட்டு நெருக்கடியால் மிகவும் சீர்கெட்டது விவசாயம். பிரதேசத்திற்கெனப் பெரிய சந்தை இல்லை. அச்சுவேலியில் ஓரளவான சந்தை நடைபெறுகிறது. உரும்பிராய், புத்தூர், நீர்வேலி, ஆகிய இடங்களிலும் சிறிய அளவிலான சந்தை கூடுகிறது. விவசாயிகள் சன்னாகம் மருதனார்மடம், திருநெல்வேலி, கல்வியங்காடு, சாவகச்சேரி ஆகிய சந்தைகளிலேயே பொருட்களை விற்கிறார்கள். விவசாய உற்பத்தி விற்பனவுக் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு பொருட்கள் கொள்வனவு செய்யப்பட்டன.

கூட்டுறவு முறையில் வலி கிழக்குப் பிரதேசம் முதனிலை வகித்து வந்ததாகும். ஆரம்ப காலத்தில் கிராமம் தோறும் ஜக்கிய நாணய சங்கங்கள் உருவாகின. அதனைத் தொடர்ந்து விளைபொருள் உற்பத்தி விற்பனைச் சங்கங்களும், ஜக்கிய பண்டக சாலைகளும் தோன்றலாயின. இரண்டாம் உலகப்போரும் சங்க வளர்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்ததென்னாம், இவ்வாறு, அமைக்கப்பெற்ற சங்கங்கள் ஒன்று சேர்ந்து வலிகாயம் கிழக்கு ஜக்கிய சமாசம் அமைக்கப்பட்டது. அதன் தலைவராக கோப்பாயைச் சேர்ந்த திருவாளர் மு. சுவாமிநாதன் அவர்களும், செயலாளராக ஆவரங்கால் வாசகர் திரு. சிவகுரு அவர்களும் தனாதிகாரியாக நீர்வேலி திரு. செ. நடராசா ஆசிரியர் அவர்களும் முதன்முதல் தெரிவாயினர். நீர்வேலி குருக்கள் ஜயாவிடம் காணி கொள்வனவு செய்து கட்டிடம் நீர்வேலியில் அமைக்கப்பட்டது. இது பெரிய களஞ்சிய அறை கொண்டதாகவிருந்தது. பின்னர் திரு. இ.க. சண்முகநாதன் அவர்கள் சமாசத் தலைவராக இருந்தபோது, கூட்டுறவு உதவி ஆணையாளராக இருந்த பெரியார் திரு. சி. இராசரத்தினம் அவர்களது பரிந்துரையின் கீழ் கிடைத்த நிதியுதவி மூலம், மேல் மாடி மண்டபம் அமைக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து சங்கங்கள் யாவும் இணைக்கப்பட்டு ஆயிரத்தித் தொலாயிரத்து எழுபத்தொராம் ஆண்டு தொடக்கம் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம் என்னும் பெயரில், வலி - கிழக்கு தென்பகுதி வடபகுதி என இரு பிரிவாகி முறையே நீர்வேலி, அச்சுவேலி ஆகிய இடங்களைத் தலைமையக மாகக் கொண்ட சங்கங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அவ்வாறு அமையப்பெற்ற வலி- கிழக்கு தென்பகுதி பல நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் முதலாவது இயக்குனர் சபையின் தலைவராக திரு. க. இ. குமாரசுவாமி அவர்கள் பணியாற்றினார்.

கல்வியிற் சிறந்த பெரியோர்களும் கல்விக்காக அயராதுழைத்த சான்றோர்களும் எமது பிரதேசத்திற்குப் பெருமை தந்தவராவர். இருபாலையில் நெல்லைநாத முதலியார், அவர் மகன் சேனாதிராச முதலியார், அவரது மாணாக்கர் ஆறுமுகநாவலர், வடகோவை சபாபதி நாவலர், தென்கோவை வித்தகம் கந்தையா பண்டிதர், நீர்வேவி சங்கரபண்டிதர், சிறுப் பிட்டி சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, பொன்னம்பலபிள்ளை, கல்லடி வரகவி வேலுப் பிள்ளை, சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆகிய அறிஞர்களுடன் சன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவர், முருகேச பண்டிதர் ஆகியோரின் ஒருங்கிணைப்பும் பிரதேசத்தில் கல்வி வளர்ச்சிக்குப் பேருதவி புரிந்தது. ஆதியில் திண்ணைப் பள்ளிகளும், குருகுலக் கல்வியும் இருந்து, மிஷனரிகளின் வருகையைத் தொடர்ந்து பாடசாலைகள் ஆரம்பமாயின. ஆலயங்களும் வித்தியாலயங்களும் அருகருகேயமைந்து சமயமும் கல்வியும் பரவத் தொடங்கின.

கோப்பாயில் ஆயிரத்தி எண்ணூற்றி எழுபத்திரண்டாம் ஆண்டில் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்களால் ஓர் ஆண் பாடசாலை தாபிக்கப்பட்டது. ஆயினும் அரச அங்கீராம் பெற முடியாது வளர்ச்சி தடைப்பட்டது. அப்பாடசாலைக்கு அருகில் சி.எம்.எஸ் ஆண்கள் பாடசாலை, விடுதிப் பெண்கள் பாடசாலை என்பன மிஷனரி மூலமாக முன்னமே அங்கீராம் பெற்றுக் கொண்டன. பின்னர், மலேசியாவிலிருந்து தாய்நாடு திரும்பி மணவினை மூலம் கோவை புகுந்து கல்விக்கும் கைத்தொழில் துறைக்கும் அருந்தொண்டாற்றிய திரு.மு. சுவாமிநாதன் அவர்கள், நாவலர் பாடசாலைக்கு அருகமைந்த வெல்லப்பிட்டிக் காணியில் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்துப் பத்தாம் ஆண்டில் ஒரு பெண்கள் பாடசாலையை அமைத்து சரஸ்வதி வித்தியாசாலை எனப் பெயரிட்டு முகாமையாளராகவிருந்து நடத்தி வந்தார். அக்காலத்தில் சீராக இயங்கி வந்த நாவலர் பாடசாலையின் அப்போதைய நாவலர் தருமப்பிரபாலகரான த. கைலாசபிள்ளை அவர்களது சம்மதத்துடன் இரு பாடசாலைகளையும் இணைத்து இரு பாடசாலைகட்கும் பொதுவானதாக கோப்பாய் இந்துத் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை எனப் பெயரிட்டு, முகாமையாளராக பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்கும்வரை இருந்து வந்தார்.

இவரது முகாமையின் கீழ் பளை ஒலைக் கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்காக ஆயிரத்தி தொளாயிரத்து இருபத்தேழாம் ஆண்டில் பள்ளவேலை ஆசிரியரை நியமித்து மாணவிகள் பயிற்சிபெற உதவினார். இதனை, குடிசைக் கைத்தொழில் பிரிவில் பதிவாக்கி ஜந்து பிரிவு பரீட்சை முடிவில் கைப்பணி ஆசிரியராகப் பதவி பெறும் அங்கீராத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தார். இதன் மூலம் நானுற்றுக்கும் மேற்பட்ட பெண்கள் யாழ் மாவட்டத்தில்

பன்னவேலை ஆசிரியராகவிருந்து ஒய்வுதியம் பெறுபவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவரது தூண்டுதலால் திருமதி வை. சின்னாச்சி, செல்வி க. பிள்ளையம்மா ஆகிய இருவரும் களுத்துறைக்குச் சென்று ஓலை, புல், நார், பிரம்பு முதலியவற்றிலான மேலதிகப் பயிற்சியை முடித்து வந்தனர்.

ஆயிரத்தித் தொளாயிரத்துப் பதினாறாம் ஆண்டில் சைவப் பிள்ளைகட்காக ஜக்கிய போதனா ஆசிரிய கலாசாலை அமைப்பதற்கு முன்னோடியாக நின்றவரும் திரு. சுவாமிநாதனேயாவார். இதுவே பின்னர் கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலையாகி மீண்டும் கலவனாக நடைபெற்று வருகிறது. திரு. மு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் உரும்பிராயில் ஓர் ஆங்கிலப் பாடசாலைக்கு ஆயிரத்தித் தொளாயிரத்திப் பதினொராம் ஆண்டில் வடகோவை நாகலிங்கம் ஆசிரியர் அவர்களுடன் இணைந்து அத்திவாரமிட்டுக் கட்டி முடித்தார். இருவரும் அங்கு ஆங்கில ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றினார்கள். அப்பாடசாலையே தற்போது உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரி என விளங்குகிறது. இதற்கு முன்னர் சிவசம்பு எனும் பெயருடையாருடன் சேர்ந்து காரைநகரில் தொடங்கிய பாடசாலை, இந்துக் கல்லூரியாகி, தற்போது கலாநிதி தியாகராஜா மத்திய மகாவித்தியாலயமாகத் திகழ்கிறது. ஆயிரத்தித் தொளாயிரத்தி ஜம்பத்திரண்டில் கோப்பாயில் பன்னவேலைப் பயிற்சிப் பாடசாலை ஒன்றையும் ஆரம்பித்து நடத்தி வந்தார். சுவாமிநாதன் அவர்கள் கல்விச் சேவையிலும் கைத் தொழிற் சேவையிலும் நலம் பெறுவதற்கு உறுதுணையாயிருந்தவர் அரசாங்கசபை அங்கத்தவராயிருந்த ஸ்மான் க. நடேசப்பிள்ளை அவர்களாவர்.

சைவவித்தியாவிருத்திச் சங்கத்தின் தாபகரும் முகாமையாளருமாகிய திரு. ச. இராசரத்தினம் அவர்களது கல்விப்பணி அளவிடற்கரியதாகும். ஊர்ப் பிரமுகர்களது நன்கொடைகளின் மூலமாக, கிராமந்தோறும் சைவப் பாடசாலைகளை நிறுவி நடாத்தி வந்தார்கள். அத்தோடு திருநெல்வேலியில் சைவச் சிறுவர் சிறுமியருக்கான விடுதி ஒன்றையும் நடத்தி வந்தார்கள். சைவ ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையொன்றும் ஆரம்பித்து நடத்தினார்.

நீரவேவிவாசர் அத்தியார் அருணாசலம் அவர்களால் தாபிக்கப்பட்டது அத்தியார் இந்துக் கல்லூரியாகும். புத்தூர் கிராமம் புராதனமானதென்பதற்குப் பல கர்ண பரம்பரைக் கதைகளும் தொல்லியல் தடயங்களும் உள்ளன. வற்றாத நீருற்றாக நிலாவரைக்கிணறு துலங்குகிறது. புத்தூரின் சமய கல்விப் பணிகட்டு மழவராயரது தர்மசாதனச் சொத்துக்கள் பெறிதும் பயன்பட்டன. இன்றும் மழவராய

முதலியாருடைய தர்மசாதனச் சொத்துக்கள் கல்வி வளர்ச்சிக்காகப் பயன்பட்டே வருகின்றன. நல்லூரில் உள்ள நல்லை ஆதீனமும் வள்ளலாது தரும சாதனமேயாகும். புத்தூர் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாக் கல்லூரியில் ஆரம்பகாலம் தொடக்கமாகவே மாணவர் இலவசமாகக் கல்வி பெற வழி செய்தவராவர். அவரைத் தொடர்ந்து மகன் கந்தையா அவர்களே தர்ம சாதன உரிமையாளராகினார்.

அச்சுவேலி பிரம்மஸ்ரீ ச. குமாரசாமிக்குருக்கள் கல்வியோடு சமயமும் வளர உழைத்தவராவர். சைவப் பிரகாசிகை, சைவ போதம், கந்தபூராணச் சுருக்கம் முதலிய சமய நூல்களை எழுதியவர். சரசவதி வித்தியாசாலை அவரால் ஆரம்பித்துப் பரிபாலிக்கப்பட்டது. மாணிக்க இடைக்காடர், பண்டிதர் இராமசாமி போன்ற பெரியார்கள் மூலம் இடைக்காடு கல்வி பெற்றது. இவற்றைவிட இப்பிரதேசத்தில் பல பகுதியிலும் கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளும் ரோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகளும் அமெரிக்க மிழனரிமார்களின் பாடசாலைகளும் கல்விக்குதவின்.

சமய சார்பாகப் பிரதேச நிலையை நோக்குமிடத்து, வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க கோவில்கள் பரந்து கிடக்கின்றன. காலத்தால் முந்திய கோவில்களும் பின்னர் தோண்றியனவும் ஆகிய விநாயகர், சிவன், அம்பாள், முருகன், வீரபத்திரர், வயிரவர், கண்ணகை, தூர்க்கை, காளி முதலிய கடவுளுக்கான சைவாலயங்களும் சக்கராழ்வார் கோயிலும் பிரதேசத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொரு கோவிலுக்கும் தனித்தனி தல வரலாறுமுண்டு.

கலை கலாசார விழா சம்பந்தமான நிகழ்வுகளை நோக்குமிடத்து ஊர்மக்கள் ஆண்களே பெண் வேடமிட்டுப் பலநாடுகங்கள் நடித்துள்ளார். பூதத்தம்பி நாடகம், காத்தவராயன் கதை, கோவலன் கதை, சாவித்திரி கதை, அரிச்சந்திரன் கதை ஆகிய நாடகங்கள் இரா முழுவதும் நடைபெற்றுவந்துள்ளன. கோவில்களில் புராண படனங்களும் சமயப் பிரசங்கங்களும் நடைபெற்று வந்தன.

பிரதேசத்தின் சுகாதார நிலையை நோக்குமிடத்து கோப்பாய், அச்சுவேலி ஆகிய இடங்களில் விடுதி வசதியுள்ள அரசாங்க வைத்தியசாலைகளும் புத்தூர், உரும்பிராய் ஆகிய இடங்களில் அரசமருந்தகங்களும் கோப்பாய், நீர்வேலி, புத்தூர், அச்சுவேலி ஆகிய இடங்களில் உள்ளூர் அதிகார சபைக்குட்பட்ட பிரதேச சபைகளில் சித்த ஆயுள்வேத மருந்தகங்களும் இயங்குகின்றன. கோப்பாய் சுகாதார வைத்திய அதிகாரி பணிமனை ஆரம்பகாலம் முதல் அச்சுவேலி, புத்தூர், நீர்வேலி,

கோப்பாய், கோண்டாவில், கொக்குவில், நல்லூர் ஆகிய ஏழு பொது சுகாதார பரிசோதகர் பிரிவுகளை உள்ளடக்கியதாக இருந்து வருகிறது. வருமுன் காத்தல் எனும் கோட்பாட்டைக் கருத்திற் கொண்டு இளம்பிள்ளை வாதம், சுகரோகம், மலேரியா, தொண்டைக்கரப்பான், நெருப்புக் காய்ச்சல், கொலறா ஆகிய நோய்களைத் தடுப்பதற்கான நடவடிக்கையில் கோப்பாய் சுகாதார வைத்திய அதிகாரியும் சுகாதாரப் பரிசோதகர்களும் தாதிமார்களும் வீடுவீடாகச் சென்று நோய் தடுப்பு மருந்து வழங்கிய வரலாறுண்டு. இதற்கென சுகாதார சேவைச் சங்கங்களும் அமைந்திருந்தன.

C.N.A.P.T. எனச் சுருக்கமாக ஆங்கிலத்தில் அமைக்கப்படும் இலங்கைத் தேசிய கயரோக தடுப்புச் சங்கத்தின் கோப்பாய்க் கிளை கோப்பாய்ச் சுகாதார எல்லைக்குட்பட்டு அமைந்திருந்தது. அதன் அங்குரார்ப்பனைக் கூட்டத்தில் சுகாதார சேவை அதிகாரியாகவிருந்து ஒய்வு பெற்றவரான உரும்பிராயைச் சேர்ந்த வைத்திய கலாநிதி செ. சிவஞானரத்தினம் அவர்கள் தலைவராகவும், அங்கெழுவைச் சேர்ந்த ஒய்வு பெற்ற பொது சுகாதாரப் பரிசோதகர் திரு. அ. அருளையா அவர்கள் செயலாளராகவும், கோப்பாயைச் சேர்ந்த ஆசிரியர் திரு. ச. செல்வரத்தினம் அவர்கள் தனாதிகாரியாகவும் தெரிவாகினர். வைத்திய சுகாதார அதிபர், காரியாதிகாரி, உதவி அரசாங்க அதிபர் ஆகியோர் காப்பாளர்களாக, சுகாதார பரிசோதகர்கள் மற்றும் ஏழு பேர் கொண்ட நிர்வாகசபை அமைக்கப்பட்டது. தொண்டர்களுக்குப் பயிற்சியளித்து விபரங்கள் திரட்டப்பட்டு B.C.G. தடுப்புசி போடுதலுக்கு ஒழுங்கு செய்தல், நோயாளரை அடையாளம் காணுதல் ஆகிய கருமங்களை நிர்வாகசபை மேற்கொள்ளும். கொடி விற்பனை மூலம் பணம் சேகரிக்கப்படும். சங்கத்தின் அயரா முயற்சியால் சுகரோகம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. இதுவரை காலமும் வாடகைக் கட்டிடங்களில் இயங்கி வந்த சுகாதாரக் கந்தோர் அரசாங்க வைத்தியசாலை வளவில் நிலையான இல்லத்தில் குடிபுகுவது மேச்சப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

எமது பிரதேசத்தில் செயற்கரிய செயல் செய்த பெரியார்கள் பலர் திகழ்ந்துள்ளனர். கோப்பாயில் முதலாவது C.C.S. எனப்படும் சிவில்சேவை உத்தியோகத்தரானவர் சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்களாவர். டி.எஸ். சேனநாயக்கா பிரதம மந்திரியாக இருந்தபோது அவரது நிரந்தர காரியதரிசியாக இருந்தவர். தொடர்ந்து டட்லி சேனநாயக்கா அவர்களுக்கும் அப்பதவி வகித்து, சேர். ஜோன் கொத்தலாவலை அவர்கள் பிரதமரானதும் அமைச்சரவையில் சேர்ந்து பணியாற்றி இறுதிக் காலத்தில் திருக்கேதீஸ்வர தேவஸ்தானத்தின் புனருத்தாரணப் பணியில் தமிழை

சடுபடுத்தி, சமய சமூகப் பணிகள் செய்து அமரராகினார். இவருடைய தந்தை கந்தையா என்பவர் உடையார் வேலை பார்த்தவராவார். வீரசைவ மரபில் தோன்றி பண் பாடுவோராக விளங்கிய அறங்காவலர் வரிசையில் வைத்திநாத தேசிகர் இருபாலையில் கற்பகப் பிள்ளையார் கோவில் முகாமையாளராகினார். அவரது வாரிசுதாரராகத் தோன்றியவர் சித்திரவித்தகர் சு. கணக்கைப்பாவர்.

உரும் பிராயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஐந்து லிங்கங்கள் பிரதேசத்தின் பிரமுகர் வரிசையில் ஒளி வீசுவோராவர். முதல்வராய் நாகவிங்கம் அவர்கள் சட்டத்தரணியாக நீதிவாணாக பிரதம நீதியரசராக பதில் தேசாதிபதியாகக் கடமையாற்றியவர். பதில் தேசாதிபதியாகக் கடமையாற்றும்போது இலங்கையின் முடியாட்சிக்கு முடிவு கட்டிய சட்ட மூலத்துக்கு அங்கீரா ஒப்பம் இட்டவர். இவர் நீதிபதியாக இருந்த சமயம் பிரபலமான சிவில் (காணி சம்பந்தமான) வழக்கு ஒன்று வந்தது. வழக்காளியும் எதிராளியும் உறவினர்கள். வழக்காளி தரப்புக்கு ஒரு சகோதரராகிய தியாகவிங்கம். எதிராளி தரப்புக்கு இன்னொரு சகோதரர் சுந்தரவிங்கம். சாட்சியாக மூவரையும் பெற்று வளர்த்த அன்னை. தாயாரைக் குறுக்கு விசாரணை செய்வதிலும் தமையனார் முன்னிலையில் வாதம் செய்வதிலும் கெட்டித்தனம் மிக்கவிருந்தது. உணவு வேளைக்கு ஆசன்த்தால் இறங்கிய நீதிபதி இரு பகுதியினரையும் அழைத்து இடைவேளை முடியுமுன்னர் சமரசம் செய்து வழக்கை முடித்து வைத்தார்.

சுந்தரவிங்கம் அவர்கள் கணிதப் பேராசிரியராக விளங்கி ‘அடங்காத தமிழர்’ என்னும் அடைமொழியோடு நாடாளுமன்றம் அலங்கரித்தவராவர். தியாகவிங்கம் பிரபல வழக்கறிஞராகவிருந்து சமய சமூகப் பணிகளில் ஈடுபட்டவராவார். அமிர்தவிங்கம் மீன்பிடிக் கூட்டுத்தாபன அதிபராயிருந்தவர். ஐந்தாவது பஞ்சவிங்கம் உரும்பிராயில் கலாசாரக் கல்விப் பணிகள் சிறுக்க அருந்தொண்டாற்றியவர். புத்துரூபில் மழவராய முதலியாரது தந்தையார் சிற்றம் பல முதலியார் மணியகாரணாகவிருந்து சமய சமூகப் பணி புரிந்தவராவர்.

திரு. அ. சுரீரங்கியம்

ஓய்வு பெற்ற அதிபர், கோப்பாம்,
(முத்தமிழ் விழா மலர்)

வரலாறு

தசவுப் பாடசாலை நிறுவிய
சான்றோர் சரித்திரம்

ପରମ ଶ୍ଵାଳ କରିବା
ଚାହିଁନା.

நாவலரின் கல்வியிடபணி

கலாநிதி ச.தனஞ்சயராசசிங்கம்

கல்விச் சூழ்நிலை

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இலங்கையின் வருவாயினைப் பெருக்குவதற்கும் செலவினைச் சுருக்குவதற்கும் வழிகளை வகுத்துச் சிபார்சு செய்வதன்பொருட்டு வில்லியம் கோல்பூரூக் (William Colebrooke), கமெறன் (C.H. Cameron) ஆகிய இருவரைக்கொண்ட கொமிசன் ஒன்றினை ஆட்சியாளர் நிறுவினர். அவ்விரு கொமிசனரும் 1831 ஆம் ஆண்டில் தாம் சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் கல்வித்துறையிற் பல மாற்றங்கள் உண்டாக்கப்பட-

வேண்டுமெனக் குறிப்பிட்டிருந்தனர். அவர்கள் செய்த சிபார்சுகளில் அரசினர் நடாத்தும் தாய்மொழிப் பாடசாலைகளை முடவேண்டும் என்பதும் ஒன்றாகும். இதன் விளைவாக 1843 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களில் அரசினர் நடாத்தும் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் முடப்பட்டன. இதன் பயனாக வெசுவியன் மிசன்றி, அமெரிக்கன் மிசன்றி முதலிய சமய இயக்கத்தினர் நடாத்தும் தமிழ்ப் பாடசாலைகளுக்கே சைவசமயத்தைச் சார்ந்த பிள்ளைகளுஞ் சென்று படிக்கவேண்டிய இக்கட்டான நிலைநேர்ந்தது. இம் மிசன்றிப் பாடசாலைகள் முழுவதும் கிறீஸ்தவ சமயப் பின்னணியில் நடத்தப்பட்டன. ஒருவர் கிறீஸ்தவ சமயத்தைச் சார்ந்திருப்பதே அவர்கல்வி கற்பதற்குரிய முதன்மையான தகுதிப்பாடாக அப்பாடசாலை அதிகாரிகள் கருதினர். மேனாட்டுப் பாதிரிமாரும் ஈழத்துக் கிறீஸ்தவரும் சேர்ந்து கற்பித்து வந்த இப்பாடசாலைகளில் மாணவர் பலர் காலப்போக்கில் தமது சமயத்தைவிட்டுக் கிறீஸ்தவர் ஆகும் இடர் ஏற்பட்டது. ஆட்சியாளரின் சமயம் என்ற வகையில் கிறீஸ்தவ சமயம் நன்கு வளர்ந்தது. அம் மதத்தொண்டரும் கோவில்களைவிடக் கல்விச்சாலைகளே தம் மதத் தொண்டிற்குச்சிறந்த இடமெனத் துணிந்தனர். நாளைடைவிற் பாடசாலைகளும் பெருகின. உணவு, உடை, நூல் எழுதுங் கருவிகள் முதலியவற்றுடன் இலவசக்கல்வியும் அப்பாடசாலைகளில் வழங்கப்பட்டது. கல்வித்துறையில் மேனாட்டுச் சமய இயக்கங்கள் ஆற்றிய தொண்டு தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த சமண, பெளத்தறின் கல்வித்தொண்டினைப் பெரிதும் ஒத்துள்ளது.

ஊணொடு கூறை எழுத்தாணி புத்தகம்
பேணொடுமெண்ணும் எழுத்திவை - மாணொடு
கேட்டெழுதி யோதிவாழ்வார்க் கீந்தா ரிம்மையான்
வேட்டெழுத வாழ்வார்விரிந்து. (ஏலாதி, 63)

இச் செய்யுளிற் கணிமேதையார் நன்மாணாக்கர்க்கு ஊண், உடை, எழுத்தாணி, புத்தகம் முதலியவை கொடுப்போர் நற்கதி அடைவர் என்று கூறியுள்ளதை நோக்குக.

கல்விப் பணிகள்

நாவலர் இச்சூழலிலே தமது ஆங்கிலக் கல்வியை 1841 ஆம் ஆண்டில் முடித்துக்கொண்டு, இதற்குப் பின் பீற்றர் பேர்சிவல் பாதிரி யாருக்குத் தமிழ் கற்பிப்பதிலும் அவருக்குக் கிறீஸ்தவநூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பதிலும் துணையாகினார். தனித்து எண்ணவும் செயலாற்றவும் நாவலர் உரிய வயதை அடைந்ததும் சைவசமயப்

பிள்ளைகள் புறச் சமயச் சார்பான் பாடசாலைகளிற் கல்வி பெறுவதால் ஏற்படக்கூடிய தீமைகளை உணர்ந்தார். அச்சுழலை மாற்றத் தலைப் பட்டார். அப்பொழுது அவருக்கு மாத வருவாய் மூன்று பவன் ஆகும். 1846 ஆம் ஆண்டில் நாவலர் தமது வீட்டின் புறத் திண்ணையிற் பள்ளிக்கூடம் ஒன்றை நிறுவினார். பேர்சிவல் பாதிரியாருடன் வேலை பார்க்காத பிற்பகலிலும் இரவிலும் சில மாணாக்கருக்கு இலவசமாகக் கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கினார். 1848 ஆம் ஆண்டில் கு. ஆறுமுகஞ் செட்டியார் உதவிய நிலத்திற் பள்ளிக்கூடம் ஒன்றை எழுப்புவித்தார். இப்புதுப் பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை எனப் பெயரிட்டார். (Canther Arumugan's petition to Sir William Anderson, 11th August, 1852. This petition was published in the Ceylon Observer of 14th March, 1853) இப்பெயரே இப்பாடசாலை எழுந்த நன் னோக்கத்தினை விளக்கும். கிறீஸ்தவப் பாடசாலைகள் யாவும் தந்தம் மிசன்றிப் பெயரினால் வழங்கின. அவை தம் சமய நோக்கினைப் பெயரளவிலும் உணர்த்தின. நாவலரும் இம் முறையினைத் தழுவித் தம் சமய நோக்கங்கொண்ட கல்வி முறையினை வெளிப்படுத்தினார்.

இந்நோக்கத்திற் கேற்ப நாவலர் தமது சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையில் திருவிளையாடற்பூராணம், பெரியபூராணம், கொலை மறுத்தல், திருச்செந்தினி ரோட்டாக யமக அந்தாதி. அருணகிரி அந்தாதி, திருவாதவூரர் பூராணம் முதலிய சமய நூல்களையும், நாலடியார், திருக்குறள், நீதிநெறிவிளக்கம், வாக்குண்டாம், நல்வழி முதலிய நீதி நூல்களையும் பாடநூல்களாக்கினார்.

நாவலர் வண்ணார்பண்ணையில் 1848 ஆம் ஆண்டில் நிறுவிய சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை பல வழிகளில் ஏனைய தமிழ்ப் பாடசாலைகளுக்கு முன் னோடியாகத் திகழ்ந்தது. இவ்வித்தியாசாலையில் ஏழு வகுப்புக்கள் தொடங்கப்பெற்றன. தரத்தில் மிகக்கூடிய வகுப்பு முதலாம் வகுப்பென்றும், தரத்தில் மிகக் குறைந்த வகுப்பு ஏழாம் வகுப்பு என்றும் வழங்கப்பட்டன. நாவலர் வெகலியன் பள்ளிக்கூடத் தலைமை ஆசிரியரான பீற்றர் பேர்சிவல் தூண்டுதலினாற் கீழ் வகுப்புக்களிற் பாடங் கற்பித்தார். இவ்வாறு மேல்வகுப்பு மாணாக்கர் கீழ் வகுப்புகளுக்குப் பாடங் கற்பிக்கும் முறையினை (Monitorial System) டாக்டர் பெல் (Dr. Bell) என்பவர் முதன்முறையாகக் கண்டுபிடித்தார். (Ranjit Ruberu, T., Education in Colonial Ceylon, Kandy Printers, Kandy. 1962.p. 117) பாடசாலை ஆசிரியரின் வேதனச் செலவினைச் சுருக்குவதற்கு

இம்முறை பெரிதும் பயன்பட்டமையால் இதனைப் பல பாடசாலை அதிபர் கள் பின் பற்றினர். நாவலரும் தாம் அடைந்த அனுபவத்தினையொட்டித் தம் வித்தியாசாலையில் தமிடம் ஏற்கனவே கற்ற சதாசிவப்பிள்ளை, கவாமிநாதையர், நடராசையர், விகுநாதையர், ஆறுமுகப்பிள்ளை, கந்தசுவாமிப்பிள்ளை, ஆறுமுகச்செட்டியார் ஆகிய எழுவரையும் ஏழு வகுப்புக்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் வேதனமின்றி உழைக்கும் ஆசிரியராக நியமித்தார். நாவலர் பாடசாலையினை மேற்பார்வையிடும் மேலதிகாரியாகவும் ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றி வந்தார். பாடசாலையில் மாணாக்கர் கற்பதற்குரிய நூல்கள் யாவும் ஏட்டுச்சுவடியில் இருப்பதனை உணர்ந்தார். ஏட்டுச் சுவடியிலிருந்த பெரியபுராணத்தின் செய்யுட் பொருளினை வசனநடையில் எழுதினார். திருக்செந்தினிரோட்டக யமக அந்தாதி முதலிய கடின செய்யுட்களின் பொருளினை மாணாக்கர் எளிதில் விளங்கிக்கொள்ளுமாறு அவற்றுக்கு உரை எழுதினார். கீழ் வகுப்பு மாணாக்கர் சைவசமயப் பின்னணியிற் படிப்படியாகத் தமிழ்லிவு பெற உதவும் பால பாடங்கள் மூன்றினையும் புதிதாக எழுதினார். இவைகளையும் நன்னூல் முதலிய இலக்கணநூல்களையும் அச்சேற்றி மாணாக்கர்க்கு உதவும்பொருட்டு அச்சுப்பொறி ஒன்றனை மாணிப்பாய் நன்னித்தம்பி முதலியார் பொருஞ்சுவிகொண்டு நிறுவினார். பாடசாலை தொடங்கி மூன்றாண்டுகளுள் தாம் எழுதிய உரைநூல்களையும், கிடைப்பதற் கருமையாகவிருந்த கொலைமறுத்தல், நன்னூல் முதலியவற்றையும் அச்சிட்டார். பாடசாலையினை நடாத்துவதற்குப் போதிய பணஞ் சேரவில்லை. இலவசமாகக் கல்வி, நூல்கள், உணவு முதலியவற்றினை மாணாக்கருக்கு வழங்குவது என்னும் நோக்கத்தினை நாவலர் வருவாய் குன்றிய காரணத்தினால் நிறைவேற்றாது விடவில்லை. மாணாக்கரின் பெற்றோரிடத்தும் உறவினரிடத்தும் பெற்ற பச்சை அரிசியினைப் பணமாக்கிப் பள்ளிக்கூடத்தினை நடாத்திவந்தார்.

தனிப்பட்ட ஒருவர், தமக்கென எந்த நன்மையுங் கருதாது தங்குறிக்கோள் வாழ்க்கையிலே கல்வி நிலையாங்களை நிறுவதுலோயாமென என்னத்திலும் மொழியிலும் செயலிலும் காட்டி வந்ததைப் பொதுமக்கள் பாராட்டினர். ஆனால், அவருக்கு வேண்டிய நேரத்திற் கைகொடுத்துதவப் பின்வாங்கினர். 1852 ஆம் ஆண்டில் தம் பாடசாலைக்கு ஏனைய மிசன்றிப் பாடசாலைக்கு அளிப்பது போல உதவிப்பணம் அளிக்குமாறு சேர் வில்லியம் அண்டேசன் (Sir William Anderson) என்னுந் தேசாதிபதிக்குக் கற்றோர் உள்ளாம் நெகிழிக்கூடிய

விண்ணப்பம் ஒன்றனை எழுதினார். இவ் வாண்டில் இவர் வித்தியாசாலையில் 189 மாணாக்கர் கற்றனர். இவரின் விண்ணப்பத்துக்கு அரசாங்கத்தினர் இரங்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் நாவலர் தமது விண்ணப்பத்தில் தஞ் சமயநோக்கக் கல்வி முறையினை எள்ளாவும் அரசாங்கப் பரிசோதகர், பள்ளிக்கூடத் கொமிசன் உறுப்பினர்கள் ஆகியோரின் விருப்பத்திற்கிசைய மாற்றியமைக்கத் தயாராயில்லை எனக் குறிப்பிட்டமேயே. வாஸ்ற்றர் செந்தால் (Walter J. Sendall) முதலிய கல்வி இயக்குநர்கள் நாவலரின் பாடசாலை நடக்கும் முறையினைத் தம் அறிக்கைகளில் என்னி நகையாடிக் குறிப்பிட்டிருந்தனர். அதனால் நாவலர் உள்ளாந் தளரவில்லை. தமது குடும்ப நண்பரும் யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபருமாகிய றசல் (H.S.O. Russell) என்பவரைத் தம் பள்ளிக்கூடத்தைப் பார்வையிட்டு அவர் தம் கருத்தினைத் தெரிவிக்குமாறு வேண்டினார். இந்நிகழ்ச்சி 1869 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றது. அப்பொழுது நாவலர் இந்தியாவில் வாழ்ந்துவந்தவராகையால் யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் பிஸ்கால் கந்தோரில் மொழி பெயர்ப்பாளராய்க் கடமையாற்றி வந்த திரு. டினியு இராமலிங்கம்பிள்ளை என்பவர் வாயிலாக றசல் துரைக்குத் தம் வேண்டுகோளினைத் தெரிவித்தார். றசல்துரை அக்காலத்துக் கல்வி இயக்குநராகக் (Director of Public Instruction) கடமையாற்றிவந்த லாறி (J.S. Laurie) என்பவருடனும் பாடசாலையினைப் பார்வையிட்டார். அப்பாடசாலையில் பைபிள் பாடநூலாக்கப்பட்டிருப்பது பற்றியும் மாணவரது அறிவுக் கூர்மைபற்றியும் நாவலர் தம் பாடசாலையின் இருபதாண்டு வளர்ச்சியைக் குறித்து வெளியிட்ட அறிக்கையில் உணர்த்தப்படும் அந்நோக்கு பற்றியும் வியந்து ஓர் அறிக்கையினை உதவினார். (Ceylon patriot, 13th October, 1870.) அவ்வறிக்கையுடன் கல்வி இயக்குநர் தமது சிபாரிசுக் குறிப்புகளையுஞ் சேர்த்து அரசாங்கத்துக்குச் சமர்ப்பித்தார். 1870 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் வண்ணார்பண்ணைக் கைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைக்கு அரசாங்க உதவிப்பணம் அளிக்கப்பட்டது. (Report of the Director of Public Instruction for 1870. Appendix E 11. Ceylon Administrative Reports, Colombo, 1871) கல்வி இயக்குநர், லாறி நாவலர் பாடசாலைக்கு உதவிப்பணம் வழங்குவதற்கு விதித்த நிபந்தனைகள் (Jaffna Freeman, April 23, 1869) வருமாறு:-

1. இப்பாடசாலையை நிறுவியவரின் நோக்கத்துக்கு உரிய மதிப்பு அளிக்கப்படும். பாடசாலையிற் போதிக்கப்படுஞ் சமயக் கல்விக்கு ஊறு விளைவிக்கப்படமாட்டாது.

2. ஆயினும் சமயக் கல்விக்குரிய காலம் பரந்து செல்லாமல் குறிப்பிட்ட கால அளவுக்குள் அடங்குதல் வேண்டும். உதாரணமாகக் காலையில் ஒரு மணி நேரத்தில் அக்கல்வியினைப் போதிக்கலாம்.
3. சமயக் கல்வி வகுப்புக்கள் முடிவடைந்தவுடன் சமயச்சார்பற்ற உலகியற் கல்விக்குரிய வகுப்புக்கள் நடைபெறுதல் வேண்டும். இவ் வகுப்புக்களில் கல்வித்துறையிலிருந்து, கொள்விலைக்குப் பெறக்கூடிய பாடநால்கள் படிப்பிக்கப்படல் வேண்டும்.
4. பாடசாலை உபயோகத்துக்கென விளக்கப்படங்களும் கரும் பலகைகளும் வழங்கப்படல் வேண்டும்.

1870 ஆம் ஆண்டில் நாவலர் நிறுவிய சைவப்பிகாச வித்தியாசாலை இரண்டாந்தரப் பாடசாலையாகப் (B Grade) பதிவு செய்யப்பட்டது. அக்காலத்தில் பரீட்சை முடிபினையொட்டி உதவிப்பணம் வழங்கும் முறை (Payment by Results) வழக்கிலிருந்தது. 1870 ஆம் ஆண்டில் இப்பாடசாலையிலிருந்து 158 மாணவர்கள் சோதிக்கப்பட்டனர். முதலாம் வகுப்பிலுள்ள எழுபத்தொரு மாணாக்கரும் இரண்டாம் வகுப்பிலுள்ள அறுபத்தொரு மாணாக்கரும் மூன்றாம் வகுப்பிலுள்ள இருபத்தாறு மாணாக்கரும் வாசித்தல், எழுதுதல், கணக்கு ஆகிய முத்திறப் பரீட்சைகளிற் சிற்தியடைந்தனர். இவர்கள் ஒவ்வொருவரின் கல்விக்கெனப் பத்துப்பெண்ஸ் (10 Pence) உதவிப்பணமாக மொத்தம் 48 பவண் 2 ஷில்லிங்ஸ் 6 பெண்ஸ் (£48.2 sh. 6d) வழங்கப்பட்டது. இவ்வாண்டில் இருநூற்றெழுபது மாணாக்கர் இப்பாடலையிற் பயின்று வந்தனர். 1872 ஆம் ஆண்டில் இப்பாடசாலையில் மாணாக்கிகளும் சேர்க்கப்பட்டனர். (Report of the Director of Public Instruction for 1872. Ceylon Administrative Reports, Colombo. 1873.) இவ்வாண்டில் அரசினர் ரூபா 805.25 சதம் உதவிப்பணம் அளித்தனர். 1848 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1870 ஆம் ஆண்டுவரையும் நாவலர் இப் பாடசாலையினை அரசினர் உதவியின்றிப் பொதுமக்கள் உதவிய அற்ப பொருளஞ்சன் நடாத்திய திறமை வரலாற்று முக்கியத்துவம் உடையது.

நாவலர் என்னுங் கல்விமானுக்கு யாதும் ஊராகும். 1864 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண மக்கள் உபகரித்த பொருளஞ்சன் சிதம்பரத்திலும் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை யொன்றை நிறுவினார்.

கல்விபற்றி நாவலர்கொண்ட முயற்சிகள் வண்ணார்பண்ணையிலும் சிதம்பரத்திலும் பாடசாலைகள் நிறுவுவதுடன் நின்றுவிடவில்லை. சிதம்பரத்திலும் வேதாகம பாடசாலையினையும் மத்தினையும் நிறுவிச் சைவப்பிரசாரகர்களை உருவாக்க நினைத்தார். இக் குறிக்கோளுடன் 1868, 1870 ஆம் ஆண்டுகளில் பொதுமக்களுக்கும் சிறப்பாகச் சைவ அபிமானிகளுக்கும் பொருளுதவுமாறு விண்ணப்பம் அச்சிட்டு வழங்கினார். (த.கையிலாசபிள்ளை, ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலை, சென்னப்ட்டணம், கால்யத்தி தை மீ) சமய சாத்திரக்கல்வி தகுந்தமுறையிற் போதிக்கப்படாமல் இருந்துவருவதைக் குறித்தே இவ்வாறு வேதாகம பாடசாலை யொன்றினை நிறுவ விழைந்தார். அவ்வுத்த மோத்தம் தருமத்தின் பொருட்டு என்பதினாயிரம் ரூபாவினை மக்களிடம் எதிர்பார்த்தார். இத்தொகையுடன்றிச் சேரும் பொருளுக்கிசைய நடாத்தவும் விரும்பினார். ஆனால் நாவலர் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாகப் பொருள் சேரவில்லை. இதனால் அவர் இந்நோக்கத்தினைக் கைவிடநேர்ந்தது.

நாவலர் “தமிழ் கற்றலின் கண்ணும் தமிழ்க் கல்வியையும் சைவசமயத்தையும் வளர்த்தவின் கண்ணும் ஊக்கங் கிளராவண்ணம் தடை விளைகின்றதே” என்று கவலையற்ற நாட்களோ பல. அவர் தமிழ்க் கல்வியிலும் தமிழ்க்கல்வியையும் சைவசமயத்தையும் வளர்த்தற்கு வேண்டும் முயற்சிகளிலும் போக்கிய காலத்தினை “இங்கிலிசிலே போக்கி உத்தியோகமும் செல்வமும் பெற்று” வாழ்வதை விரும்பவில்லை. தமிழ்க் கல்வியும் சைவசமயமும் அபிவிருத்தி யாதற்குக் கருவிகள் முக்கிய தலந்தோறும் வித்தியாசாலை தாபித்தலும் சைவப் பிரகாசங் செய்வித்தலுமேயாம் என்பதை நடைமுறையிற் செய்துகாட்ட முனைந்தார். 1865 ஆம் ஆண்டில் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து ஈரி அம்பலவாணதேசிகர் சுப்பிரமணியதேசிகர் என்னும் உபயகுருமுர்த்திகள் சிதம்பரத்துக்கு எழுந்தருளினார். நாவலரின் பாடசாலையினைப் பார்வையிடுவதற்கு ஏற்கனவே ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. நாவலர் அப்பொழுது சென்னையில் இருந்தார். நாவலர் சென்னையிலிருந்து சிதம்பரத்திற்கு விரைந்துசென்றமை தம் பாடசாலையின் நன்மையைக் கருதியன்று. “அவர்களுக்கு வித்தியா சாலையைக் காட்டி அவர்களாலே செயற்பாலனவற்றை வெகுஜன சமுகத்திலே பிரசங்கிக்கின் அவர்கள் இனியாயினும் தங்கள் தலங்களில் இப்படி வித்தியாசாலைகளைத் தாபித்துக் கல்வியறிவொழுக்கங்களையும் சமயத்தையும் வளர்த்தல்

கூடுமே என்றெழுந்த பேராசையாலும், நான் சென்னப்ட்டணத்தை விடுத்தலால் எனக்கு விளையும் நட்டத்தை எட்டுணையேனும் நோக்காது, புறப்பட்டுச் சிதம்பரத்தை அடைந்தேன்” என்ற கூற்று நாவலரின் உயர்ந்த நோக்கத்தினை விளக்கும்.

1871 ஆம் ஆண்டில் வண்ணார்ப்பண்ணையில் யோன் கில்னர் (Rev. John Kilner) என்பவர் நடத்திய வெசலியன் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் சைவமாணாக்கர் விபூதியனிந்து சென்றமைக்காகப் பாடசாலையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். நாவலர் அப் பிள்ளைகளின் நன்மையினைக் கருதி ஒரு சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலையினை வண்ணார்ப்பண்ணையில் 1872 ஆம் ஆண்டில் நிறுவினார். போதிய பணில்லாமையாலும் பிள்ளைகள் பலர் சேராமையாலும் இவ்வாங்கிலப் பாடசாலை நான்காண்டுகளே நடைபெற்றது. (அ. Jaffna News, March 1st, 1871. M. Ceylon Patriot, December 30, 1871. இ. த.கைலாசபிள்ளை, ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலை, சென்னப்ட்டணம், காலயுத்தி தை) வயது முதிர்ந்தோர் கல்வியையும் (Adult Education) நாவலர் மறந் துவிடவில்லை. நல் லூர்க் கந்தசுவாமி கோவில், வண்ணார்ப்பண்ணைச்சிவன் கோவில், கைலாச பிள்ளையார் கோவில், தில்லைச்சிவன் கோவில், தாம் தாபித்த சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைகள் முதலிய இடங்களில் பூராண விரிவுரைகளும் சமயப் பிரசங்கங்களும் நிகழ்த்தி முதியோர்க்கும் கல்வி வளர்ச்சியில் உபகாரியானார். அவரது சமயக் கல்வியறிவு பொதுமக்களிடையேயும் பரவியது.

எல்வெற்றியசு (Helvetius) மத்தியூ ஆர்னோல்டு (Mathew Arnold) தயானந்தா, அநகாரிக தர்மபாலா முதலிய கல்விச் சீர்திருத்தவாதிகளுக்கு நாவலர் தம் கல்வித் தொண்டில் இணையானவர். கல்விபற்றி நாவலர் கூறுவனவற்றிற் சிலவற்றினை நோக்கின் இவ்வண்மை வலியுறும்.

கல்வி பற்றிய கருத்துக்கள்

நாவலர் கல்விபற்றிக் கொண்ட கருத்துக்கள் யாவை? அவர் சைவசமயத்தினை வளர்ப்பதற்குத் தமிழ்க்கல்வி ஒரு கருவியெனக் கருதினார். “இவைகளைல்லாவற்றிற்குங் காரணம் சைவசமயத்தையும் அதன் வளர்ச்சிக்குக் கருவியாகிய கல்வியையும் வளர்த்தல் வேண்டும் என்னும் பேராசையேயாம்” (க. ஆறுமுகநாவலரின் விக்கியாபானம்,

விபவ சித்திரை மே ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், த. கைலாசபிள்ளை, வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலை, சென்னப்பட்டணம், காலயுத்தி தை) “தமிழ்கற்கப் புகுஞ் சைவசமயிகள் முன்னர்ப் பாலபாடங்களைப் படித்துக் கொண்டு.....” (தமிழ்ப்புலமை: திருக்கோவையார், ஆறுமுகநாவலர் பதிப்பித்தது, முத்தமிழ் விளக்கவச்சுக்கூடம், சென்னப்பட்டணம், ரெளத்திரி ஜப்பசி சீ அநுபந்தம்) முதலிய கூற்றுக்கள் இதனை வலியுறுத்தும்.

கற்றற்குரிய நூல்கள்

கற்றற்குரிய நூல்களாவன அறம், பொருள், இன்பம்,வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள்களை அறிவிக்கும் நூல்களும், அந்நால்களை அறிதற்குக் கருவிகளாகிய நிகண்டு, இலக்கணம், கணக்கு முதலிய நூல்களுமாம். (கல்வி: முன்றாம் பாலபாடம், க. ஆறுமுகநாவலர்.)

கல்வியின் பயன்

கல்விக்குப் பயன் அறிவும், அறிவுக்குப்பயன் ஒழுக்கமுமாம்.

கற்றோர் கடமை

கல்வியுடையவர் தாங் கற்றறிந்தபடி நல்வழியிலே ஒழுகுதலும் நன்மாணாக்கர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தலும், எல்லாருக்கும் உறுதியைப் போதித்தலுமாகிய இம்முன்றையும் எந்நாளும் தமக்குக் கடனாகக் கொள்ளல் வேண்டும். இவ் வியல் புடையவரே கல்வியாலாகிய பயனை அடைந்தவராவர்.

கல்வி முறைகள்

நாவலர் நன்மாணாக்கர் நல்லாசிரியரைத் தேடி அடையும் முறையையும் அவர்வழி ஒழுகி நூல்களை அனுகும் முறையையும் அவற்றினைக் கற்கவேண்டிய மரபினையும் தாம் வகுத்த கல்வி முறையில் விளக்குகின்றார். “இளமையிற் கல்” என்ற ஒளாவைவாக்கினை உணர்ந்த நாவலர் இளம் மாணாக்கருக்குத் தம் முன்றாம் பாலபாடத்திற் கற்கும் முறைகள் பற்றிப் போதித்தவற்றுட்பல இக்காலக் கல்வி முறைக்கும் பெரிதும் உகந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன. அவை காலங்கடந்தும் கற்கப்படும் என்பதற்கு ஜயம் இல்லை. அவர் வாக்குக்கள் வருமாறு:-

கல்வியை நல்லாசிரியரிடத்தே சந்தேகமும் விபரீதமும் அறக் கற்றல் வேண்டும். கல்வியிலே தேர்ச்சியடைய வேண்டுமாயின்

இடைவிடாது கற்றல் வேண்டும். தாங்கேட்ட பாடங்களை நாடோறும் போற்றலும், தாங் கேட்ட பொருள்களைப் பலதரமுன் சிந்தித்தலும், ஆசிரியரை அடுத்து அவைகளைக் குறைவுத்தீர்க் கேட்டலும், ஒரு சாலை மாணாக்கர் பலருடனும் பல தரமும் பழகுதலும், தாம் ஜயுற்ற பொருளை அவரிடத்து வினாவுதலும் அவர் வினாவியவைகளுக்கு உத்தரங் கொடுத்தலும், தாம் கேட்டறிந்ததைப் பிறருக்கு அறிவித்தலும், ஆகிய இவைகளைல்லாம் கல்வி பயிலும் மாணாக்கருக்குக் கடன்களாம்.

நூல்களிலே சிலநாட் பழகினால், விவேகிகளாயினும், சிலவற்றில் வல்லவராதலும் அரிது பலநாட் பழகினால் மந்தர்களாயினும் பலவற்றில் வல்லவராவர்.

பெரும்பாலும் எல்லாருக்கும் கற்பதிற் கருத்திறங்கும், கற்றதிற் கருத்து இறங்காது. அது நன்மையன்று கருத்தைக் கற்பதிலே மட்டுப் படுத்தி, கற்றதிலே சிந்தாமல் இறக்கல் வேண்டும். (கல்வி முன்றாம் பாலபாடம்)

முடவரை

நாவலர் காலத்தில் பண்டிதர், வித்துவான் முதலிய பட்டங்களை வழங்கும் பரீட்சைச் சபைகள் இயங்கவில்லை. இந்திலையினைக் கண்டு நாவலர் “தமிழ் கற்றவர்களை நடுவுநிலைமையின்வழிவாது பரீட்சை செய்து, அதில் வல்லவர்களை நன்கு மதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அவரவர் தகுதிக்கேற்ற பெயரும் சின்னமும் கொடுக்கும் சபையார் இக்காலத்தில் இல்லாமையால், தமிழ்க் கல்வியில் வல்லவர்களும் வல்லவர்களல்லாதவர்களும் ஒப்ப மதிக்கப்படுகிறார்கள்.” (தமிழ்ப் புலமை: திருக்கோவையார், ஆறுமுகநாவலர் பதிப்பித்தது. முத்தமிழ் விளக்கவச்சுக் கூடம், சென்னப்பட்டணம், ரெளத்திரி, ஜப்பசி - அநுபந்தம்.) என வருந்திக் குறிப்பிட்டார்.

“நீ சமஸ்கிருத பாடம் ஒப்பித்து விட்டாயா?” (முதலாம் பாலபாடம், 23 ஆம் பாடம்) என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்கள் சிலவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி, நாவலர் வகுத்த கல்விமுறையே நோக்கில் அறிவியற் கலைகளுக்கு அப் பாடத்திட்டத்தில் இடமிருக்க வில்லையென்றும், மாணாக்கர் பாடங்களை மனனஞ் செய்து ஒப்பிக்கும் கல்விமுறையே அவர் பாடசாலையில் நிலவியது என்றும்

நாவலர் கல்வி கற்பிக்க வகுத்த கல்வி விதிகளிலும் முறைகளிலும் குறைபாடுகளும் இருந்தன என்றும் சிலர் கருதக்கூடும். ஆனால் நாம் நாவலரின் நோக்கத்தினையும் அக் காலத்திலிருந்த வசதிகளையும் கல்வி முறைகளையும் சீர்தூக்கி ஆராயும்பொழுது இக்குறைபாடுகளைவிடப் பல நிறைவுகளையே அவர் வகுத்த கல்வித்திட்டத்திற் காண்கின்றோம். பல யாண்டுகளாக மாணாக்கர்க்கு உண்டி, நூல், கல்வி முதலியன வழங்கிலும் ஆசிரியர்களை வேதனமின்றிக் கடமையாற்றச் செய்தும், ஊக்கத்துடன் பல நூல்களை அச்சிட்டும், பாடசாலைகளை நிறுவியும் அவற்றினைப் பலவிடங்களில் ஆங்காங்கு நிறுவும் படி பலரைத் தூண்டியும், பாடநூல்களுக்கு உரை, வசனம் சூசனம் ஆகியன எழுதியும், புதியநூல்களை எழுதியும், பல சமஸ்கிருதத்திலிருந்த சாத்திர நூல்களைத் தமிழிற் சமய வளர்ச்சிக்கும் தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் உபகாரமாகுமாறு எழுதி அச்சிற் பதிப்பித்தும் உழைத்த நாவலரை நாம் அவர் செய்த பணிகளை நினைவு கூர்ந்தால் மறக்க முடியுமா? ஆகையால் நாவலரின் கல்விப்பணிக்கு ஈடும் எடுப்புமளதோ?

பாஜு டால் நினைவு
கூர்ப்பாய்.

சி. யெ. தாமோதரமியின்னன

பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா

எழுத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பூதந்தேவனார் எனும் சங்கப் புலவரிலிருந்து தொடங்குகிறது என்பர். வரலாற்றாகுராங்களோடு கூடிய ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு யாழ்ப்பாண மன்னர்களுடனேயே துலச்சமடையத் தொடங்கியது எனலாம். யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்திலிருந்து செழிப் படைந்த ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு குறிப்படத்தக்க சில துறைகளில் தனித்துவமுடையதாகக் காணப் படுகின்றது. தமிழ்நாட்டிற்கு வழி காட்டிகளாகவும், முன்னோடி களாகவும் ஈழத்துத் தமிழரினர்கள் பலர் அமைந்தனர்.

“தமிழ் இலக்கியவரலாற்றில் 19 ஆம் நூற்றாண்டு ஈழத்திற்குரியது” என்பர். இப்பெருமையைப் பெற்றுத் தந்தவர்களுள் ஆறுமுகநாவலரும் சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடக்கூடியவர்கள். நாவலரும், சி.வெ.தா.வும் ஏறத்தாழுச் சமகாலத்தவர்களே. நாவலருக்குப் பத்து ஆண்டுகள் பின்திப் பிறந்தவர் சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை. நாவலர் இறைவனடி சேர்ந்ததின் பின்பும் ஏறத்தாழு இருபத்திரண்டு ஆண்டுகள் இவ்வகில் வாழ்ந்தவர். சி.வெ.தா.வின் சிறப்பான பணிகளிற் பல இவ் இருபத்திரண்டு ஆண்டுகாலப் பகுதியிலேதான் கைகூடியது எனலாம்.

நாவலரும், சி. வெ. தா.வும், உற்ற நண்பர்களாகவும், ஒருவருக்கொருவர் துணையாகவும் நின்று தமிழ்ப்பணி புரிந்தவர்கள். நாவலரின் பலமுயற்சிகளுக்குச் சி.வெ.தாவும், சி.வெ. தா.வின் பல முயற்சிகளுக்கு நாவலரும் பின்னணிக் காரணர்களாக அமைந்தவர்கள் எனலாம். இவர்கள் இருவருக்குமிடையேயிருந்த கேண்மை நிலையை நாவலர் இறந்தபோது சி.வெ.தா. சொல்லிய செய்யுட்களால் நன்கறியலாம்.

“சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளையின் சரித்திரம் தமிழ்ச் சரித்திரம்” என்பர் பண்டிதமணி. நாவலர் மரபின் பழுத்த பழமாக நம்மிடையே வாழ்ந்த பண்டிதமணியின் கூற்று மிகவும் ஆழந்தகண்றது. தாமோதரம் பிள்ளையின்வரலாற்றை அறிய முற்படுவோர் தமிழ்மொழியின், தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களின் வரலாற்றை நிச்சயமாக அறிந்தே திருவர். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் பலமுனைப்பட்ட போக்குவரத்தையும், சி.வெ. தா.வினாடு கண்டு தெளிய லாம்.

தமிழில் ஆய்வின் பல்வேறு துறைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்ட சி.வெ.தா. அவர்கள் குறிப்பிட்ட சில துறைகளிலே தன் சவுடுகளை மிக ஆழமாகப் பதித்திருக்கிறார். சி.வெ.தா.வினது பணிகளையும், பண்பளையும் முழுமையாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஆரம்பித்து கொண்டு வரலாற்றில் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தில், குறிப்பாக யாழ்ப்பானைக் குடாநாட்டில் நிலவிய கல்விப் பாரம்பரியத்தையும் விளங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

இக் கல்விப்பாரம்பரியம் இறுக்கமானதும், ஆரோக்கியமானதும் எனலாம். யாழ்ப்பானைச் சமூகத்தில் நிலவிய சில குறைபாடுகளைத் தவிர்த்து இக் கல்வி அமைப்பினை ஆராயின் மிக உயர்வான கல்விநிலையென்றே கருத வேண்டும். ஐரோப்பியர் வருகையையொட்டி நிறுவன அடிப்படையிலான பாடசாலைகள் நிறுவப்படுவதற்குப் பல காலத்திற்கு முன்பிருந்தே திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஈழத்தின்

பலபாகங்களிலும் நிலவி வந்துள்ளன. இத் தின்னைப் பள்ளிமரபில் மாணவர் ஆரம்பக் கல்வியைத் தகப்பனிடமோ, மாமனிடமோதான் பெறுவர். பின் ஆசிரியரையடைந்து குருசிஷ்யமரபு நெறியில் பாடங்களைப் பயிலுவர். ஆரம்பத்தில் மனனம் செய்வதும், பின் பொருள் விளங்கலும், செய்யுள்யாத்தலும் இம்மரபின் முக்கியமான அம்சமாகும்.

நிறுவன அடிப்படையில் இயங்கிய பாடசாலைகளிலும், உயர் கல்விக்கென உருவாகிய கல்லூரிகளிலும் பாடத் திட்டங்களிலும் வேறுபாடு காணப்பட்டது. பொதுவான நிறுவன அடிப்படையில் அமைந்த உயர் கல்லூரிகளில், ஆங்கிலம், கிறிஸ்தவ மதம், ஆங்கில உயர் இலக்கியங்கள், தருக்கம், விஞ்ஞானம் போன்ற பாடங்களோடு தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களும் போதிக்கப்பட்டன.

ஐரோப்பியர் வருகையையொட்டி நிறுவன அடிப்படையிலான பாடசாலைகளும், அவற்றோடு தொடர்படைய பாடப் புத்தகங்களும் (அச்சு, காகித உபயோக) அப்பியாசப் புத்தகங்களுமாய்ப் பல்வேறு மாற்றங்களுக்கு மத்தியிலேயும் மிக அன்மைக்காலம் வரை பாரம்பரியக் கல்விமரபும் நின்று நிலைத்தமை கவனிக்கத்தக்கது.

மரபுர்தியான கல்வியை ஆரம்பத்தில் வரன்முறையாகப் பெற்ற பலர் நிறுவன ரீதியாக இயங்கிய ஆங்கிலக் கல்விச்சாலைகளிலே கல்வியைப் பெற்றனர். இவ்வாறு “இருமரபுந்துய்ய” கல்வி பெற்ற பலர் அறிஞர்களாகவும், ஆராய்ச்சியாளர்களாகவும், முதன் முயற்சியாளர்களாகவும், முன்னோடிகளாகவும் திகழ்ந்தனர். இந்த இருமரபுந்துய்த் த நெறியே 19 ஆம் நூற்றாண்டை ஈழத்திற்குரியது என்ற பெருமைக்குரியதாக்கியது எனலாம். ஸ்ரீலூரீ ஆறுமுக நாவலர், ராவ்பகதூர் சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை போன்ற ஈழத்துத் தமிழினர் பலர் இவ்விரு வழிப்பயிற்சியும் பெற்றவர்களே.

சிறுப்பிட்டி குருநாதரவர்களின் புதல்வர் வைரவநாதர். இவர் வட்டுக்கோட்டை செமினரியிலே பயின்று பண்டத்திரிப்பு அமெரிக்க மிஷன் பாடசாலையிற் தலைமையாசிரியராக இருந்தவர். பின்பு வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் கணிதப் பேராசிரியராகவும் கடமையாற்றியவர்.

ஓழாலையைச் சேர்ந்த பெருந்தேவியார் உடுவில் மகளிர் கல்லூரியிற் பயின்றவர். வைரவநாதர் பெருந்தேவியார் தம்பதிகளுக்கு 1832-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 12-ஆம் திகதி சிரேஷ்ட புதல்வராகத் தாமோதரம்பிள்ளை பிறந்தார்.

தனது தந்தையாரிடம் வாக்குண்டாம், நன்னென்றி, முதுரை, திவாகரம், உரிச்சொல் நிகண்டு முதலிய நூல்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்தார். சன்னாகம் முத்துக்குமார கவிராயரிடம் நைடதம், பாரதம், கந்தபுராணம் முதலிய உயரிலக்கியங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தார்.

தமிழோடு ஆங்கிலத்தையும் கற்கவிரும்பிய பிள்ளையவர்கள் தெல்லிப்பழையில் உள்ள அமெரிக்க மிஷன் கலாசாலையிலே ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்றார்கள். ஆங்கிலக் கல்வியில் உயர் புலமை பெறும் நோக்கமாக வட்டுக் கோட்டையிலுள்ள யாழ்ப்பாணச் சர்வசாத்திரக் கலாசாலையென அழைக்கப்பட்ட கலாசாலையிலே 1844ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 12ஆம் திகதி சேர்ந்து கற்கத் தொடங்கினார். யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கல்வி வரலாற்றில் இச் சர்வசாத்திரக் கலாசாலைக்கு அழியாத ஒர் இடம் உண்டு. இக் கலாசாலையிலே கறல் விசுவநாதபிள்ளை, வித்துவான் கதிரைவேற்பிள்ளை, நெவின்ஸ், சி.டி.மில்ஸ் முதலான பேரநினர்கள் சி.வை.தா.மோதரம்பிள்ளைக்கு நல்லாசிரியர்களாக வாய்த்தனர். “தாரமும் குருவும் தலைவிதி” என்பது போலப் பிள்ளையவர்களுக்குத் தந்தையாரைத் தொடர்ந்து தரமான ஆசிரியர்கள் வாய்த்தனர். சி.வை.தா. அவர்கள் பிற்காலங்களில் தனது ஆசிரியர்களை மிகவும் நன்றியோடு நினைவுகூர்ந்து வணக்கம் செலுத்தியமை அவரது குரு பக்தியையும், அறிவு முதிர்ச்சியையும் வெளிக்காட்டுவன.

பல்கலைக்கழகத் தரத்தில் விளங்கிய வட்டுக் கோட்டைச் சர்வசாத்திரக் கலாசாலையில் கணிதம், ஆங்கிலம், தமிழ், தத்துவம், வானசாத்திரம் முதலிய பாடங்களிலே விசேட திறமை பெற்ற முதன் மாணவராய் விளங்கினார். தாமோதரம்பிள்ளையிடத்து நிரம்பியிருந்த தமிழறிவைக் கண்டு ஆசிரியர் நெவின்ஸ் அவர்கள், பிள்ளையவர்களைப் ‘பண்டிதன்’ என அழைப்பது வழக்கமாயிற்றாம். ஆசிரியர்களின் விருப்புக்கும் மதிப்புக்கும் ஆளான பிள்ளையவர்கள் ஏறத்தாழ எட்டு ஆண்டுகள் ஆங்கில உயர் கல்வியில் பயிற்சி பெற்றார்.

1852 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் தனது இருபதாவது வயதிலே கோப்பாய் போதனா வித்தியசாலையில் ஆசிரியரானார். இங்குக் கற்பித்து வருகின்ற காலத்திலேயே நீதிநெறி விளக்கவரை சி.வை.தா.வால் வெளியிடப்பட்டது. பின்பு தமிழுலகும் வியக்கும்வண்ணம் பதிப்புத் துறையில் ஈடுபடப் போவதற்கான அத்திவாரத்தை இருபது வயதிலேயே போட்டுக் கொண்டார்.

நாவலருக்கு ஆங்கில ஆசிரியராயும், தமிழ் மாணவராயும் இருந்த பார்சிவெப்பாதிரியார் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சென்னை சென்று தினவர்த்தமானி என்கிற தமிழ்ப் பத்திரிகையை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். தாமோதரம்பிள்ளையின் திறமைகள் பற்றி நன்கறிந்திருந்த பார்சிவல் தாமோதரம்பிள்ளையைச் சென்னைக்கழைத்துத் தினவர்த்தமானிக்குப் பத்திரிக்கையாசிரியராக நியமித்தார். பத்திரிகையாசிரியராக இருக்கும்போதே சென்னை இராசதானிக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பண்டிராகவும் நியமனம் பெற்றார்.

இக்காலத்தில் ஓய்வு நேரங்களில், பேர்னர், சேர் உவால்ர் எவியேற், வஷ்சிங்கடன், மின்டர் போன்ற ஆங்கிலேயப் பிரபுக்களுக்குத் தமிழ் கற்பித்தும் வந்தார். இக்காலப் பகுதியிலே கற்றோர் மத்தியில் சி.வை.தா. பிரபல்யமடைந்தார்.

1857ஆம் ஆண்டு சென்னைச் சர்வகலாசாலை ஆரம்பமானது. பத்திராசிரியராயும், தமிழாசிரியராயுமிருந்த சி.வை.தா. அஂது ஆரம்பமான அதே ஆண்டில் நடத்திய பிரவேசப் பரீட்சையில் திறமான சித்திபெற்றார். சித்திபெற்று நான்காவது மாதத்தில் நிகழ்ந்த பி.ஏ. பரீட்சையிலும் முதற்பிள்ளையாகத் தேறினார். சி.வை.தா.விற்கு வட்டுக்கோட்டைக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்த கறல்விகவநாதபிள்ளையும் இப் பி.ஏ. பரீட்சையில் இவருடன் தேறிய இன்னொரு ஈழத்தவராவர். சி.வை.தா. ஈழத்தில் பெற்ற “இருமரபுக்கல்வி” சென்னைச் சர்வகலாசாலைப் பட்டப் பரீட்சைக்கு “அடி உரமாக” அமைந்திருந்தது எனலாம்.

சி.வை.தா. பட்டம் பெற்றதும், அவரது பதவியும் படிப்படியாய் உயரத் தொடங்கியது. பட்டம் பெற்ற பிள்ளையவர்கள் கள்ளிக்கோட்டையிலுள்ள இராசாங்க வித்தியாசாலை உதவியாசிரியராக நியமிக்கப் பெற்றார்கள். அவ்வித்யாசாலையிற் கடமையாற்றிய ஆறுமாத காலத்துள் அப்பாடசாலையின் விசேட அபிவிருத்திகள், சீர்திருத்தங்கள் காரணமாகப் பிள்ளையவர்கள் சென்னை அரசாங்க வரவு செலவுக் கணக்குச் சாலையிற் கணக்காய்வாளர் பதவியைப் பெற்றார். அப்பதவியிற் காட்டிய கரிசனையாலும், உழைப்பாலும் விசாரணைக்கர்த்தர் ஆயினர். பதவி, பதிப்பு இம் முயற்சிகளினாடும் சி.வை.தா. 1871-ஆம் ஆண்டில் பி.எல். பரீட்சையிலும் சித்தியெய்தினார்.

1882-ஆம் ஆண்டில் அரசாங்க உத்தியோகத்தினின்றும் இளைப்பாறிச் சிறிதுகாலத்தின் பின் சென்னை வாழ்க்கையினின்றும்

நீங்கிக் கும்பகோணம் (திருக்குட்டந்தை) சென்று அமைதியான சுதந்திரவாழ்வை நடத்த விரும்பினார்.

கும்பகோணத்தில் அமைதியாக வாழும் போதுதான் புதுக்கோட்டைச் சமஸ்ததானத்து நீதிபதிகளுள் ஒருவராக நியமிக்கப்பட்டார். 1895ஆம் ஆண்டு சென்னை அரசாங்கம் ராவ்பகதூர் எனும் கண்ணியப் பட்டம் நல்கிக் கொரவித்தது.

சென்னைத் திராவிட கிரந்த பரிபாலன சபை, நியாய பரிபாலனசபை என்பவற்றில் அங்கத்தவராயும், சென்னைச் சர்வகலாசாலைத் தமிழ்ப் பரீட்சகராயும் இருந்து பணிபுரிந்தனர். “தமிழ்ச் சரித்திரத்தில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி நாவலர் அவர்கள் சரித்திரம், பிறப்பகுதி சி.வெ. தாமோதரம்பிள்ளை சரித்திரம்” என்று பண்டிதமணி சுறிப்பிடுவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிறப்பகுதியில் பல்வேறு வகையிலும் பேரரிஞராகத் திகழ்ந்த சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை இருபதாம் நூற்றாண்டின் விடியலிலே 1901ஆம் ஆண்டு தைமாதம் முதலாம் திகதி இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார்.

பதிப்பு பணி

சி.வெ. தா. வின் தமிழ்ப்பணிகள் பன்முகப்பட்டவை. அவருடைய பணிகளுள் பதிப்புப் பணியே முதன்மையானதாகக் கருதப்படுகிறது. பிள்ளையவர்கள் பதிப்பாசிரியராயும், நூலாசிரியராயும், போதனாசிரியராயும், உரைநடையாசிரியராயும், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளராயும், பாடசாலை நிறுவனராகவும் பணியாற்றியுள்ளார்கள். பிள்ளையவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் உண்மையான தமிழ்த் தொண்டாக, அத்தியாவசியமானதாகக் கருதப்பட்டது பதிப்புப் பணியே எனலாம். ஆறுமுக நாவலர், சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை, உ.வே.சாமிநாதையர் போன்ற தமிழ்நிருர்கள் பதிப்புப் பணியில் ஈடுபட்டிராவிடில் இன்றைய தலைமுறை, இணையிலாத் தமிழ்ச் செல்வங்கள் பலவற்றை இழந்திருக்கும். ஆங்கில மோகமும், அதனாலெழுந்த மேலைத்தேய வாழ்க்கை முறைகளும், பழந்தமிழ் நூல்களைப் படிக்கவும் பாதுகாக்கவும் வழிசெய்தில். மிக உயர்ந்த இலக்கிய இலக்கணங்கள் தேடுவாற்று ஒலைச்சவடியாகவே உயிரை மாய்த்துக் கொண்டிருந்தன. தீயாலும், நீராலும், கறையானாலும் சுவடிகள் அழிந்தொழியும் நிலையைக் கண்டு தாமோதரம் பிள்ளை கண்ணீர் வடித்தார். அவர் கண்ணீர் அவர் பதிப்பித்த நூல்களின் பதிப்புரையிலே பேராறாக ஒடுவதைக் காணலாம்.

“மெல்லத் தமிழ் இனிச்சாகும்” என்ற நிலையே அக்காலத்தில் நிலவியது. சமய, சமூக, பொருளாதாரக் காரணிகள் இந்நிலைக்குப் பக்கபலமாகவே காணப்பட்டன. கோப்பாய் சாதனா பாடசாலை ஆசிரியரான தாமோதரம்பிள்ளை நீதிநெறி விளக்க உரைப் பதிப்போடு பதிப்புத் துறையில் காலடி எடுத்து வைக்கிறார். இவ்வாறு அவர் அன்று வைத்த ‘முதலடி’யைத் தொடர்ந்து இறக்கும்வரை தனது பாதச் சுவடுகளைப் பதிப்புத் துறையிலே மிக ஆழமாகவே பதித்துத் சென்றுள்ளார்.

“உயர்ந்த நீதிபதி உத்தியோகத்தில் அமர்ந்து பரோபகார முயற்சிகளில் பங்குபற்றிக் குடும்பப் பொறுப்புக்களைச், சுமந்து நோய் வாய்ப்பட்டு, பல கஷ்டங்கள் நேர்ந்தபோதும் பிள்ளை காரியத்திற் கண்ணாகவே இருந்தார்” என்று பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை யவர்கள் கூறுவது மிகவும் பொருத்தமானதே.

ஆறுமுகநாவலரின் பதிப்புப் பணிக்குத் ‘தோள்கொடுத்துத் தோன்றும் துணையாக இருந்த சி.வெ.தா.அவர்கள், நாவலரின் ஆசியோடும், வழிகாட்டலோடும் 1868 ஆம் ஆண்டு தொல்காப்பியம் சேனாவரையம் உரைப்பதிப்பினை வெளியிட்டார்’. இப்பதிப்பின் பற்சோதனை வேலைகளை நாவலரவர்களே செய்துதவினர் என்றும் அறிய முடிகின்றது.

தமிழ்நாற் பதிப்புத் துறையில் ஆறுமுகநாவலருக்குத் தனியானதும், சிறப்பானதுமோர் இடமுண்டு. “நாவலர் பதிப்புச் சுத்தப் பதிப்பு” என்ற தொடர் நாவலர் பதிப்பாகவே குறுகிச் சுத்தப் பதிப்பைக் குறித்து நின்றதை அறிஞர்கள் அறிவர். ஆனால், பதிப்புத் துறையில் ஈடுபட்ட பிள்ளையவர்கள், பதிப்புத் துறையின் நுட்பங்களை, முறையியலை நன்குணர்ந்து செயற்பட்டமையை அவரது பதிப்புக்கள் நிலை நிறுத்துகின்றன. பிள்ளையவர்களின் பதிப்பு முயற்சியை நூல்கள் வெளிவந்த கால அடைவில் வைத்து நோக்கும்பொழுது அவரின் பதிப்புத் துறை அறிவு வளர்ச்சியை இலகுவிற் கண்டுகொள்ளலாம். பழந்தமிழ் இலக்கிய வெளியீடுகள் பற்றி, திரு.வி.க. குறிப்படும்போது இவ்வாறு சுட்டிச் செல்லுவர்.

“பழந்தமிழ் இலக்கிய வெளியீட்டுக்குக் கால் கொண்டவர் ஆறுமுக நாவலர். சுவர் எழுப்பியவர் தாமோதரம்பிள்ளை. கூரை வேய்ந்து நிலையம் கோவியவர் உ.வே.சாமிநாதையர்”.

பழந்தமிழிலக்கியப் பதிப்பு முயற்சியில் எஸ்.வையாபுரி பிள்ளை போன்ற “பதிப்புச் சூறாவளி”கள் ஈடுபடும் பொழுது,

கால்கொண்டவரும், சுவரும் அசையாதிருக்கக் கூரை ஆட்டம் கொடுத்ததை நவீன மூலபாடத் திறனாய்வாளர் அறிவர்.

சி.வெ. தாமோதரம்பிள்ளையின் பதிப்புக்கள் ஆராய்ச்சிக்குட்பட்டவையாய், மிகச் சிறந்த நீண்ட பதிப்புரைகளுடன் வெளிவந்தன. சி.வெ.தா.வின் பதிப்புரைகளைத் தொகுத்து யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவுத் தமிழ் நூற்பதிப்பு விற்பனைக் கழகம், தாமோதரம் என்ற பெயரில் வெளியிட்டிருக்கின்றது. இப் பதிப்புரைகள் தமிழ் இலக்கிய வரலாறாகவும், பதிப்பு முயற்சிகளின், ‘தாற்பரியத்தை’ புலப்படுத்துவனவாகவும், மூலபாடத் திறனாய்வுப் பொக்கிஷமாகவும் திகழுகின்றன எனலாம். இப்பதிப்புரைகள் கற்றோர் நெஞ்சத்தை நெகிழி வைப்பனவாகவும், உழைப்பின் சின்னமாகவும் திகழுகின்றன.

“சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை மூல ஏடுகளில் இருந்த அமைப்பு முறையைத் தேவையான இடங்களில் மாற்றினார். அரிய பெரிய முன்னுரைகளை இயற்றினார். பதிப்பிப்பதில் உள்ள இடற்பாடுகளையும் ஏடுகளின் நிலையையும் விரிவாகக் குறிப்பிட்டார். கலித்தொகை, சூளாமணி, தொல் காப்பியம் ஆகிய நூல்களின் முன்னுரையிற் பல அரிய செய்திகளைக் காணலாம்” என்று மு.வெ.அரவிந்தன் குறிப்பிடுவார்.

சி.வெ.தா. அவர்களின் தூய்மையான பதிப்புப்பணிக்குக் கிடைத்த வெற்றிகள் மிகப்பல. காழ்ப்புணர்வாலும், கையாலாகாத்தனத்தாலும் பிள்ளையவர்களைத் தூஷித்தவர்களும், கண்டித்தவர்களும் இக் காலப்பகுதியில் வாழ்ந்தனர் என்பதையும் நாம் ஒப்புக்கொள்ளுதல் வேண்டும். பிள்ளையவர்கள் தொல்காப்பியம் சேனாவரையத்தைத் தொடர்ந்து 1881-ஆம் ஆண்டு வீரசோழியத்தையும், 1883-ஆம் ஆண்டு இறையனார் களியல் உரையையும், தனிகைப் புராணத்தையும் 1885-ஆம் ஆண்டு தொல்காப்பியம் பொருளத்தொரத்தையும், 1887-ஆம் ஆண்டு கலித்தொகையையும், 1889-ஆம் ஆண்டு இலக்கண விளக்கத்தையும் சூளாமணியையும், 1892-ஆம் ஆண்டு தொல்காப்பியம் சொல்லத்தொரம் நச்சினார்க்கிணியத்தையும் பதிப்பித்து வெளியிட்டார்கள்.

“..... உண்மையான அன்போடு உண்மையான தமிழ்த் தொண்டு புரிதலே பிள்ளையவர்களின் வாழ்க்கையின் பெரு நோக்கமாயிருந்தது.

இவ்வகையான உண்மைத் தொண்டு பயனற்றுப் போகுமா? பிள்ளையவர்கள் வெற்றியெய்தியமை

தமிழ்நாடு நன்கறிந்ததே. தொல்காப்பியம், கவித்தொகை, சூளாமணி என்பன அவர்கள் தந்த தனிப்பெருஞ் செல்வங்களுட் சிறந்தன. தமிழன்னையின் அருங்கலங்களாகத் திகழும் இந் நூல்கள் உள்ளவரை இவர்கள் புகழும் நின்று நிலவுவதாகும்”

என்று ஆராய்ச்சிப் பேரதினரான எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை குறிப்பிடுவர்.

சி.வை.தா.வின் பதிப்புக்கள் வெளிவந்த காலத்தில், அவரின் பதிப்புரைகள் மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்தவையாகக் கருதப்பட்டன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் மாபெரும் தமிழ்க் கவிஞரான பாரதியாரே பிள்ளையவர்களின் பதிப்புரையை நன்கு மதித்துப் பாடியுள்ளார். ஏத்தாழத் தனது சுயசரிதையையே சின்னச்சங்கரன் கதை என்று புனை கதையாகப் படைத்தவர், அக்கதையில் ஓரிடத்தில் பாத்திர வாயிலாகப் பின்வருமாறு கூறுவர்.

“சென்னப் பட்டணத்தில் சி.வை.தாமோதரன்பிள்ளை யென்று ஒரு மகாவித்துவான் இருந்தாரே. கேள்விப்பட்டதுண்டா? அவர் சூளாமணி என்னும் காவியத்தை அச்சிட்டபோது அதற்கெழுதிய முகவுரையை யாரைக் கொண்டேனும் படிக்கச் சொல்லியேனும் கேட்டதுண்டா?”

மகாகவி பாரதியாரே சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையையும், அவரது பதிப்புப் பணியையும் பாராட்டியுள்ளமை ஊன்றிக் கவனிக்கத்தக்கது. தமிழ்நாட்டின் சகல மட்டங்களில் அல்லாவிடினும் கற்றோர் மத்தியில் பிள்ளையவர்களுக்குத் தனித்துவமான மதிப்பு இருந்து வந்ததை உய்த்தறிய வேண்டியதில்லை.

பதிப்புப் பணியில் ஈடுபட்ட பிள்ளையவர்கள் பலவிதமான கஷ்டங்களுக்கும் ஆளானார்கள். ஏட்டுப் பிரதிகள் கிடைப்பது கடினமாக இருந்தது. பிரதிகளை வைத்திருந்த சிலரும் மனமுவந்து கொடுக்காதிருந்தனர். அறிதின் முயன்று ஏடுகளைப் பெற்றபோதும் அவற்றைப் பறிசோதிப்பது மிகவும் கடினமாக இருந்தது. “எழுதியவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான்” என்பதற்கிணங்க ஏடைமுதுவோரின் கட்டுலனாலும், கவனக்குறைவாலும், அரைக்குறை அறிவாலும், மதக்கொள்கையாலும் பாடபேதங்கள் மலிந்து கிடந்தன. திறமான புலமையும், ஆய்வுநோக்கும், நடுநிலைமையும் இருந்தாலன்றி

ஏடுகளைப் பரிசோதிப்பது இயலாதகாரியம். திறமான புலமையாளர்களின் உதவியின்றித் தாமே தனித்துநின்று செயற்படவேண்டியதாயிற்று. தமது பதிப்புரைகளிற் பல இடங்களில் இத்துயர் நிலையைப் பள்ளையவர்கள் ‘வாய்விட்டு’க் கூறியிருக்கிறார்கள்.

அக்கால நிலையிலே நூல்களைப் பதிப்படுத்தின் செலவினங்களிலும் பிள்ளையவர்கள் இடருற்றார்கள். சிற்சில பெரியார்கள் இவ் விஷயத்தில் உதவியது உண்மையே எனினும் பிள்ளையவர்கள் தம் கைப்பொருளையே அதிகம் செலவிட்டுள்ளார்.

“அரசாங்க சேவையிலிருந்து 1882-ஆம் ஆண்டிலே ஒய்வுபெற்ற பின்பு தமது ஜம்பத்து மூன்றாவது வயதிலே குடந்தைக்கு வக்கிலாகத் தொழில் புரியச் சென்றமைக்குப் பிள்ளையவர்களின் ஊதியத்தின் சேமிப்புப் போதாமையும் ஒரு காரணமாகலாம்” என்று கலாநிதி பொ.பூ.லோகசிங்கம் குறிப்பிடுவது ஏற்பட்டையதே. கலாநிதி பொ.பூ.லோகசிங்கம் அவர்களின் கருத்திற்கு வலுவூட்டுவதாகப் பிள்ளையவர்களின் பள்வரும் கூற்று அமைகின்றது.

“தேடுவாரும் பரிபாலிப்பாருமின்றி ஒன்றொன்றாய் அழிந்து போகும் அருமையான பழைய தமிழ் நூல்களைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டு அடியேன் எட்டுப் பிரதிகள் தேடிப் பரிசோதித்து அச்சிடுவதிற் புத்தகங்கள் விலைபோகாமல் நேரிடும் நஷ்டம்..... எவ்வெம் முயற்சிக்குஞ் துணைக்காரணம் பணம். அதன் குறைவினால் எனது முயற்சி மிகத் தாமதப்பட்டு நடைபெறுகின்றது. லோகோபகாரமாய் யான்கையிட்ட இத் தொழிலைத் தற்காலச் சர்வகலாசோதனைச் சங்கத்தின் எனக்கு வரும் பரீஷா நிவேதனம் ஒன்றைக் கொண்டே நடத்தி வருகின்றேன். அது பிரதிகள் தேடி அப்பப்போ யான் செல்லும் பிரயாணங்களுக்கும் பரிசோதனைச் செலவிற்குமே முன்னோ பின்னோ வென்று கட்டி வருகின்றது”:

இவ்வாறான பணமுடையின் மத்தியிலும் பிள்ளையவர்கள் பதிப்பு முயற்சியிலீடுபட்டமை அவரது உண்மையான தமிழ்ப்பணியைக் காட்டுகின்றது எனலாம். பல்வேறு வகையான சோதனைகளின்

மத்தியிலும் பிள்ளையவர்கள் கரும்பே கண்ணாயிருந்தமை பாராட்டத்தக்கதே.

பதிப்புப் பணியிலும் அதனோடொட்டிய மூலபாடத் திறனாய்விலும் பிள்ளையவர்களின் பங்களிப்பை, க.கைலாசபதி மிகச் சிறப்பாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

தமிழிலே மூலபாடத் திறனாய்வு தவழும் பருவத்திலிருந்த வேளையிலே தாமோதரம் பிள்ளை இந் நூதனமானதும், துணிச்சலானதுமான முயற்சியை மேற்கொண்டது அவரது ஆராய்வு முதிர்ச்சியையும் ஆய்வறிவுப் போக்கையும் துல்லியமாக்குகின்றது.

இவ்வாறு பதிப்புத் துறையிலீடுபட்டுப் பழந்தமிழ் நூல்களுக்கு அழியா வாழ்வளித்த பிள்ளையவர்கள் நவீன ஆய்வுத் துறைக்கும் வழிகாட்டியாக அமைந்தமை அவரின் நுண்மாண் நுழைபுலத்தையே புலப்படுத்துகின்றது.

நூல் ஒுக்கப் பணி

சி.வெ.தா. அவர்கள் பதிப்பாசிரியராக மாத்திரமின்றி நூலாசிரியராகவும் திகழ்ந்தார். கட்டளைக் கலித்துறை, வசனகுளாமணி (1898) சைவமகத்துவம், ஆராம், ஏழாம் வாசகம், ஆதியாகம கிர்த்தனை, நட்சத்திரமாலை முதலிய நூல்களைத் தாமே எழுதி வெளியிட்டார். சைவமகத்துவம் நாவலரின் பால பாடத்தை அடியொற்றி எழுதப்பட்டது என்பர். இந்நூல்கள் உரை நடையாலும், செய்யுளாலும் ஆனவை.

சி.வெ.தா.விடம் செய்யுளியற்றுந் திறன் மிக்கிருந்து. இவர் பதிப்பித்த நூல்களிற் கடவுள் வாழ்த்தாகவும், குருவணக்கமாகவும் பல செய்யுட்களையாத்திருக்கின்றார். இவரின் அருமை நண்பரும் நரசிங்க வீராசாமி முதலியாருக்கு நல்லவிலும் சுடர் கொழுத்துவித்தவருமான ஆறுமுக நாவலர் இறந்தபோது பிள்ளையவர்கள் யாத்த கவிதையில் கவித்துவத்தைக் காணலாம்.

“நல்லை நகர் ஆறுமுக நாவலர்பி றந்திலரேற்
சொல்லுதமி மெங்கே சுருதியெங்கே - எல்லவரும்
ஏத்துபுரா னாகமங்க ளெங்கேப்ர சங்கமெங்கே
ஆத்தனறி வெங்கே யறை”

நாவலரின் சமய, சமூக, தமிழ்ப்பணியைப் பிள்ளையவர்கள் சுட்டி இரங்கிப் பாடுகிறார்.

கலித்தொகைப் பதிப்பு முயற்சிகளிற் பிள்ளையவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தபொழுது திருவாவடுதுறைச் சற்குருநாத சுவாமிகள் செய்த கைமாறு கருதா உதவியைக் கலித்தொகைப் பதிப்புரையிலே உருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிள்ளையவர்களின் உள்ளத்தை, நன்றியறிதலைப் பின்வரும் செய்யுள் விளக்கும்.

“விண்ணாடு கைலைவழித் தேசிகர் வெவ்வினைக்கு நெற்றிக் கண்ணான ஒசுப்ர மண்யச வாமிகள் கான்மலரை நன்ணாத் தலையி னசைரீத் தாங்கநற் கோகழிவாய் மண்ணாய்ப் பிறந்தில் னேஜை கோஇந்த வையகத்தே”

“திரமாலை யாகவுஞ் சின்முடி யாகவுஞ் செய்யகண்ட சரமாலை யாகவும் யானடி யேனினை யேன்றருவாய் பரமார் கயிலைப் பரம்பரைக் கோகழிச் சுப்பிரமண்யா மரமாய்நின் பாத குறடாய் வருதற் கொருவரமே”

எனுஞ் செய்யுள் “மீனாய்ப்பறக்கும் விதியடையேன் ஆகேனோ” என்னும் பக்திப் பாசுரத்தை நினைவூட்டு கின்றது.

சி.வெ. தாமோதரம் பிள்ளை சிறந்த இலக்கிய வரலாற்றாசிரியராகவும் திகழ்ந்தார். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வு கூர்மைப்படுத்தப்படாத அக்கால கட்டத்தில் அவர் தனது பதிப்புரைகளிலே காலப் பகுப்பாய்வு செய்ய முற்பட்டார். கலித்தொகைப் பதிப்புரையிலே “இனிக் கால நிர்ணயத்தை யாவது கொஞ்சமேனும் கவனிக்கிறார்களா?” என்று அக்காலத் தமிழாய்வாளர் மீது குறைபட்டுக் கொள்ளுகின்றார். நிரம்பிய தமிழ்ப்புலமையும், அதற்குச் சமதையான ஆங்கில அறிவும், உலக இலக்கியங்களில் உள்ள பரிச்சயமும் பிள்ளையவர்களின் இலக்கியப்பகுப்பாய்வு முறைக்குப் பேருதவியாக இருந்தன எனலாம். 1881-ஆம் ஆண்டு தாம் பதிப்பித்த வீரசோழியப் பதிப்புரையில்,

“தமிழ்ப் பாஷையின் கால வருத்தமானம் அபேதகாலம் அட்சர காலம், இலக்கண காலம், சமுதாய காலம், அநாதார காலம், சமண காலம், இதிகாச காலம், ஆதீன காலம் என் எண்கூறப்படும்”, என்று தமிழிலக்கிய வரலாற்றைக் காலப் பகுப்பாய்வு செய்கின்றார். தமிழ் இலக்கிய வரலாறு அரசியலடிப்படையிலும் (அல்லது அரசர்களின்

அடிப்படையிலும்) சமயஞ் சார்ந்த அடிப்படையிலும், இலக்கியப் பொருள் அடிப்படையிலும் பகுத்து ஆராயப்பட்டுள்ளது. பின்னையவர்களின் ஆய்வுமுறை இன்றைய ஆய்வறிவு வளர்ச்சி நிலையில் பொருத்தமாகத் தோன்றாவிட்டனும் அக்கால கட்டத்தில் புதுமையான முறையாகக் கருதப்பட்டதில் ஆச்சரியமில்லை. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைச் சமூகவியல் அடிப்படையில் இன்று ஆராய்வு செய்யும் அறிஞர்களுக்கு முன்னொடியாகப் பின்னையவர்கள் அமைந்தார்கள் எனலாம். தமிழிலக்கிய சரித்தைக் காலமுறைப்படி பாகுபாடு செய்ய முயன்றவர்களுள் சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளைக்கு முதலிடம் உண்டு என்று எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை குறிப்பிட்டிருப்பது இவ்விடத்திலே மனங்கொள்ளத்தக்கது.

“..... பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழாராய்ச்சியில் சிற்சில புதுத்திருப்பங்கள் ஏற்படக் காரணமாயிருந்தவர்களில் ஒருவரும் தலையாய தமிழ்த் தொண்டர்களில் ஒருவரும் ஆய்வறிவாளருமான தாமோதரம்பிள்ளை தாம் பதிப்பித்த அந்நாலின் (வீரசோழியம்) பதிப்புரையிலே நூலாசிரியர் புத்த மித்திரனாரைப் பற்றிச் சில செய்திகள் கூறுமுகமாகத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றைப் ‘பருந்துப் பார்வையாக’ விவரித்தார்.....”

“தாமோதரம் பிள்ளையின் காலப்பாகுபாடு இன்று பார்க்கும்போது பலகுறைபாடுடையதாய்த் தோன்றினும், வரலாற்றுணர்வும், கால நிர்ணய அறிவும் அவருக்கிருந்தன என்பதை எவரும் மறுக்கவியலாது. அன்றைய நிலையில் அஃது ஆராய்ச்சி நெறியின் பாற்பட்டதாகவே இருந்தது. .... தனது கல்வியையும், சுயசிந்தனையையும் ஆராய்ச்சி யையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு மரபுகூறும் செய்திகளையும் மறுத்துரைக்க வேண்டு மிடங்களில் தயங்காது உரைத்தார் தாமோதரம்பிள்ளை..... குளாமணிப் பதிப்புரையில் கூறியுள்ள சில கருத்துக்கள் அவரது சுதந்திரப் போக்கையும், அவசியமேற்படின் மரபையும் நிராகரித்து உண்மையை நாடும் மனோபாவத்தையும் ஜயத்துக்கிடமின்றிக் காட்டுகின்றன”

என்று க.கைலாசபதி கூறுகின்றார்.

விப்ரா ஸு நூல் முகவையும்

தமிழிலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளராகத் திகழும் சி.வெ.தா. சிறந்த உரைநடையாசிரியராகவும் காணப்படுகின்றார். “வன்னநடை, வழங்குநடை, வசனநடை எனப் பயிற்றி வைத்த ஆசானை” நண்பனாகவும், வழிகாட்டியாகவும் கொண்ட பிள்ளையவர்கள் சிறந்த உரைநடையாசிரியராகத் திகழ்ந்ததில் வியப்பில்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பத்திலே தமிழ் வசனநடை தயங்கித் தயங்கித்தான் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. உணர்ச்சிகளைக் கவிதையிலே கண்டு வந்தவர்களுக்கு உரைநடை உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தக் கூடிய சாதனமாகத் தோன்றவில்லை. நாவலர் பொருளுக்கேற்ற விதத்தில் மொழிநடையைக் கையாண்டார். கற்றோர்க்கு மாத்திரமின்றி “ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற்பழக்கமுள்ள” வர்களுக்கும் விளங்கக்கூடிய வசனநடையை நாவலர் எழுதினார்.

சி.வெ. தா.வின் சிறப்பான உரைநடைக்கு அவரெழுதிய பதிப்புரைகளே சான்று. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே உரைநடை பருவமெய்தியது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டி லாகும் என்பர் கைலாசபதி. இப் பருவத்தையறிந்து பயன்படுத்தி வெற்றி கண்டோருள் சி.வ. தா.வும் ஒருவர்.

“ஏடு எடுக்கும்போது ஓரஞ் சொரிகிறது. கட்டு அவிழ்க்கும் போது இதழ் முரிகின்றது. ஒற்றைப் புரட்டும்போது துண்டு, துண்டாய்ப் பறக்கிறது. இனி எழுத்துக்களோ வென்றால் வாலுந் தலையுமின்றி நாலுபுறமும் பாணக்கலப்பை மறுத்து மறுத்து உழுது கிடக்கின்றது..... எத்தனையோ திவ்வியமதுர கிரந்தங்கள் காலாந் தரத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அழிகின்றன. சீமான்களோ! இவ்வாறு இறந்தொழியும் நூல்களில் உங்களுக்குச் சற்றாவது கிருபை பிறக்கவில்லையா? ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! அயலான் அழியக் காண்கினும் மனம் தளம்புகிறதே! தமிழ்மாது நும்தாயல்லவா? இவள் அழிய நமக்கென்னவென்று வாளா இருக்கின்றீர்களா? தேசாபிமானம், பாஷாபிமானம், மதாபிமான மென்று இவை இல்லாதார் பெருமையும் பெருமையா? இதனைத் தயைக்கர்ந்து சிந்திப்பீர்களாக”

என்று 1887இல் கவித்தொகையின் பதிப்புரையிலே சி.வெ.தா. கழிவிரக்கப்பட்டுக் கண்ணீர் வடிக்கின்றார். அவரது உள்ளத்தை, ஆத்மாவின் கீதத்தை இவ்வரைநடைப்பருதியில் காணலாம். மேற்காட்டிய மேற்கோளில் அவர் தெரிந்தெடுத்து அடுக்கிச் செல்லும் சொற்கள் உணர்வுபூர்வமானவையாக அமைந்துள்ளன.

பாடசாலை நிறுவுதல்

இவ்வாறு சிறந்த உரைநடையாசிரியராகத் திகழ்ந்த சி.வெ.தா. தனது பன்முகப்பட்ட பணிகளுள் பாடசாலை நிறுவுவதையும் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். ஈழத்தின் மரபுரீதியிலான கல்வி மரபைக் கட்டிக் காக்கவும், ஐரோப்பியருக்குப் போட்டியாகவும் நாவலர் பாடசாலை நிறுவும் முயற்சியினை மேற்கொண்டார். நாவலரைப் பின்பற்றிய பிள்ளையவர்கள் தனது தாயாரின் கிராமமாகிய ஏழாலையில் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை எனும் பெயரிற் பாடசாலையொன்று நிறுவினார். அப் பாடசாலைக்குச் சுன்னாகம் அ.குமாரசாமிப் புலவரை உதவியாசிரியராகவும் நியமித்தார். முருகேச பண்டிதர் முதல் வருடமுடிவில் வித்தியாசாலையை விட்டு விலகக் குமாரசாமிப் புலவரே தலைமையாசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். இவருக்கு உதவியாகச் சுந்தரம் பிள்ளையென்பவர் உதவியாசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். சகல பொறுப்புக்களையும் ஏற்றுக் குமாரசாமிப் புலவர்கள் வித்தியாசாலையைத் திறம்பட நடத்தி வந்தார்கள்.

“இன்னறுங் கனிச் சோலைகள் செய்தல்

இனிய நீர்த்தன் சுலைகள் இயற்றல்
அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்

ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டல்
பின்ன ருள்ள தருமங்கள் யாவும்
பெயர் விளங்கி யொளிர நிறுத்தல்
அன்ன யாவினும் புண்ணியங் கோடி
ஆங்கோர் ஏழைக் கெழுத்தறிவித்தல்”

என்று மகாகவி பாரதியார் பாடினார். இப்பாடலின் பண்பினையும், பயனையும் பள்ளையவர்களிடத்திலே காணலாம். பல்வேறு வகையான பணக்கஷ்டத்திற்கு மத்தியிலும் பிள்ளையவர்கள் வித்தியாசாலையை நிறுவி நடத்தியமை அவரின் தொண்டு மனப்பான்மையையே வெளிப்படுத்து கிறது.

ஏழாலை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் ஆண்டு தோறும் மாணவர்கள் பரீட்சிக்கப்பட்டுப் பரீட்சை அறிக்கை சி.வெ.தாவுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. அக்காலப் பத்திரிகைகளிலும் இவ்வறிக்கைகள் வெளியாயின. இப் பாடசாலைப் பரீட்சகர்களாக

ஆறுமுக நாவலர், கொக்குவில் ச. சபாரத்தின முதலியார், வித்துவசிரோமனி பொன்னம்பலபிள்ளை முதலியோர் பணியாற்றினர்.

ஏழாலை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைத் தலைமை யாசிறியராகக் கடமையாற்றிய சன்னாகம் அ.குமாரசாமிப் புலவர் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றின் மைல் கற்களில் ஒருவர். புலவரும், பிள்ளையவர்களும் புலமை யாலினைந்த நன்பராய் வாழ்ந்தனர். பிள்ளையவர்கள் அவ்வப்போது புலவருக்குக் கடிதங்கள் எழுதியுள்ளார். அக்கடிதங்கள் அவர்கள் இருவருக்குமிருந்த கேண்மையையும், பிள்ளையவர்களின் பெருமனத்தினையும், தியாகத்தினையும் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன.

தண்டையார்பேட்டை,
சென்னைப்பட்டினம்,
சித்திரைபானு ஸ்ரீ சித்திரை மீ 102 (1883)

எனது பரிய சினேகிதராகிய சிரஞ்சிவி ஸ்ரீ குமாரசவாமிப் பிள்ளை அறிய வேண்டியது;

தங்கள் அன்பான கடிதமும், சிவப்பிரகாச பண்டிதர் திருமுகமும் பெற்றுச் சகலமும் அறியலானேன்..... எனது பாரியாரின் தேக சௌக்கியத்தை முன்னிட்டு அந்தமாதம் நெல்லாருக்குக் போக வேண்டியிருத்தலால் மற்ற டிசம்பர் மாதந்தான் யாழ்ப்பாணம் வருவேன்.

இத்துடன் ரூபா அறுபது அனுப்புகிறேன். ஐம்பது தை, மாசி, பங்குனி, சித்திரை, நான்கு மாதங்களுக்கு வித்தியாசாலை நிவேதனமாக எடுத்துக்கொள்ளவும். வைகாசி மாதம் முதல் மாதம், மாதம் ஒரு மாதம் பத்து ரூபாயும், மற்ற மாதம் பதினைந்து ரூபாவாகவும் அனுப்பிக்கொண்டு வருவேன். சென்ற மார்கழி வரையும் தங்களுக்கு வரவேண்டிய தொகையின் விபரங் குறித்து ஒரு கடிதம் அனுப்புக. அப் பணத்தையும் அவ்வப்போது சாவகாசப்படி சேர்ப்பத்து விடுகிறேன்.

இங்ஙனம்,
அன்பன்,
சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை

இக் கடிதம் குமாரசவாமிப் புலவர் வரலாறு என்னும் நூலிலே இடம் பெற்றுள்ளது. பிள்ளையவர்களின் நாடி நரம்புகளில் தூய தமிழ்த்தொண்டே புடைத்தோடியது எனில் மிகையாகாது. ஏழாலைச் சைவப்பரகாச வித்தியாசாலையிற் கற்ற மாணவர்கள் பலர் ஈழத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் பெரும்புகழ் பெற்றிருந்தனர். தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பத்த தொல்காப்பிய உரைப் பதிப்புக்கு உரை விளக்கந்தந்த பிரம்மஸீ சி.கணேசையர், பிள்ளையவர்களின் வித்தியாசாலையிற் குமாரசாமிப் புலவரிடத்துப் பாடங்கேட்டவரே. தெல்லிப்பள்ள மகாவித்துவான் சிவானந்தையரும் ஏழாலை வித்தியாசாலை மாணவரே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. (மாணிக்கத்தியாகராச பண்டிதரும் அவ்வாறே)

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் 19-ஆம் நூற்றாண்டின் பற்பகுதியைத் தனது சரித்திரமாகக் கொண்ட சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை கைவண்ணத்தைப் பல வழிகளிற் புலப்படுத்தியுள்ளார். பிள்ளையவர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகள் பற்றி அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுவதையும் நாம் அறிவோம். எவ்வித கருத்து வேறுபாடு உடையவர்களும் சி.வை.தாவின் சிறப்பான பணிக்கு மாசு கற்பிக்க முடியாது.

சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையின் தந்தையாரின் ஊர் சிறுப்பட்டி. தாயாரின் ஊர் ஏழாலை. உயர்ந்த உத்தியோகத்தரான தாமோதரம் பள்ளை இந்த இரு ஊர்களிலும் ஒர் ஊரிலாவது ஒருசிறு குடிசையாவது அமைத்தில்லை. ஒரு விதையாவது ஊன்றுதற்குச் சொந்தமாக ஒரு நிலத்தை அவர் வைத்திருக்கவில்லை. பெருகிய குடும்பத்தவராயிருந்துள்ள சந்ததியாருக்குச் சம்பாதித்து வைக்கவில்லை. சி.வை.தா. அவர்களது சரித்திரம் தமிழ்ச் சரித்திரமாகவே முடிந்திருக்கிறது என்பர் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை.

பிள்ளையவர்கள், தனக்கென்றோ தன் குடும்பத்தினர்க் கென்றோ எதையும் தேடி வைக்காது தூய்மையான, உள்ளார்ந்த தமிழ்த் தொண்டினை மேற்கொண்டமையால் தமிழ் உள்ளவரை அவர் வாழுவார் என்பதிற் சந்தேகமில்லை.

காசிவாசி ஸந்திராணதயர்

மகாவித்துவான் சி. கணேசசயர்

இவர் ஏழாலையென்னுமூரிலே கிறீஸ்தாப்தம் 1848-க்குச் சமமான கீலக வருடம் ஐப்பசிமாதம் 2-ம் தேதியில் சிந்நயஜியர் என்ப வருக்குப் புதல்வராகப் பிறந்தார். பிறந்து ஐந்தாம் வயசிலே வித்தியாரம்பஞ் செய்யப் பெற்றுப் புன்னாலைக் கட்டுவனில் தமது மாமனாராய் விளக்கிய கதிர் காமையர் என்ப வரிடம் தமிழுங் சம் ஸ் கிருதமும் கற்று வந்தார். இளமையிலேயே அன்பு, அருள், வாய்மை முதலிய நற்குணங்க ஜொல்லாம் இவரிடத்து அமைந்து விளங்கின. இவர் தமது பத்தாம் வயதில் யாழ்ப்பாணத்து மத்திய

கல்லூரியிலே சென்று சேர்ந்து ஆங்கிலக் கல்வி கற்றுவந்தனர். இருபதாம் வயசிலே ஆங்கிலவாங்கிய கற்றலை விடுத்து நல்லூர்க் கல்வி பெற்று புலவரிடஞ்சென்று அவரிடந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்று அவற்றில் வல்லவரானார். கி. பி. 1871-ம் ஆண்டிலே தந்தையாரோடு இந்தியாவுக்குச் சென்று சிதம்பரம் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்து மீண்டனர். பின்னர் 1872-ம் ஆண்டிலே வண்ணார்பண்ணையில் ஆறுமுக நாவலரவர்களால் தாபிக்கப்பட்ட சைவ வித்தியாசாலையிலே ஆறு வருடமும், அவருடைய ஆங்கில வித்தியாசாலையில் ஒரு வருடமும் ஆசிரியராகவிருந்து கற்பித்தனர். அக்காலத்தில் நாவலருடைய சமயப் பிரசங்கங்களை இவர் தவறாது கேட்டுவந்தார். நாவலர் எழுதிய “விவிலிய குற்சிதம்” என்னும் நூலையும் இவரே யச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார்.

இவர் வண்ணார்பண்ணை வாசரும் சைவசித்தாந்தத் துறையில் வல்லுநருமாகிய விசுவநாதையர் என்பவருக்குப் புதல்வியும், சோதிடசாஸ்திர வல்லுநராகிய சபாபதி ஜயருக்குச் சகோதரியுமாகிய சிவகாமியம்மையாரை விவாகஞ்செய்து மீனாட்சியம்மை யென்னும் ஒரு புதல்வியைப் பெற்றார். சிலவாண்டு கழித்து இவருடைய மனைவியார் தேகவியோகமடைந்தனர். 1878-ம் வருடத்திலே இவர் நாவலர் வித்தியாசாலையை விடுத்து இந்தியாவுக்குச் சென்றார்.

இவர் இந்தியாவுக்குச் சென்று மலையாளத்தின் தலைநகராகிய திருவனந்தபுரத்திலே பிரதம நீதிஸ்தல நீதிபதியாய் விளங்கிய ஸ்ரீமான் தா. செல்லப்பாபிள்ளை என்பவரது உதவியாலும், ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் எழுதி அனுப்பிய நன்னடக்கைப் பத்திரிகையிலும், அங்குள்ள சுப்பாசாஸ்திரியாரிடத்தும், அரண்மனைச் சாஸ்திரியாரிடத்தும் காவியம் தர்க்கம் வியாகரணம் முதலிய வட்டமொழிக் கருவி நூல்களைக் கற்றுவந்தார். நாவலரேழுதிய நன்னடக்கைப் பத்திரிகம் வருமாறு:-

“..... ஸ்ரீ சி. செந்திநாதையரை யான் ஏழு வருடகாலம் அறிவேன். ஆறு வருடம் என்னுடைய தமிழ் வித்தியாசாலையிலும், ஒரு வருடம் என்னுடைய இங்கிலீஷ் வித்தியாசாலையிலும் உதவி உபாத்தியாயராக இருந்து தமது கடமையை ஜாக்கிரிதையோடு பிறழாமல் நடத்திக் கொண்டு வந்தவர். ஒழிவுள்ள

பிறநேரங்களிலே நான் பொது நன்மையின்
பொருட்டு எடுத்துக்கொண்ட பிற கருமங்
களையும் நிறைவேற்றினவர்.

இங்ஙனம்
யாழ்ப்பாணம்.

1879 - புரட்டாதி - 19"

இவர் திருவனந்தபுரத்திலேயிருந்து கற்றுவருங் காலத்திலே
நாவலர் தேகவியோகமடைந்தார். அவர் பிரிவைக் குறித்து இவர் பல
இரங்கற் பாக்களைப் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய பாக்களுட் சில
பின்வருவன:

வெண்பா

வன்றொண்டன் நாவலர்கோன் வாழ்வா வதுமாய
மென்றுரைத்த தேவாரத் தின்பொருளை - நன்றியுடன்
சிந்தைசெய்தேன் நாவலனே செத்தாய்நீ யென்பதனாற்
புந்திநொந்து போதமிக்க போது.

நன்னடக்கைப் பத்திரிகை நாவலனே நீயனுப்ப
என்னதவரு செய்தேனா யானறியேன் - அன்னதனு
ஞுள்ளசில வாசகங்க ஞற்றுணரும் போதெல்லாம்
வெள்ளம் பொழியும் விழி.

கட்டளைக் கலித்துறை

தேவாரம் யான்சொலக் கேட்டு மகிழ்ந்து சிரத்தையுடன்
பூவாதி கொண்டு புரிசிவ பூசைப் பொலிவழகும்
பாவாணர் மெச்சச் செயும்பிர சங்கமும் பார்த்தினிரான்
நாவார வாழ்த்திடு நாளுமுன் டோநல்லை நாவலனே.

பின்னர்த் தந்தையாரின் அழைப்புக்கிணங்கித் திருச்செந்தூர்
பழனி ஆகிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தார்.
பின்பு இவர் கொழும்பு ஸ்ரீமான் தம்பையாழதவியாருடைய
வேண்டுகோளுக்கிணங்கிக் கொழும்புசென்று அவருடைய
தருமசத்திரத்திலே 1880-ம் ஆண்டு தைமாதந் தொடக்கம்
ஆறுமாதகாலம் வரையும் வைத்திக் கைவசித்தாந்த பரமாக
உபநியாசங்கள் செய்து வந்தார். பின்னர் அங்கு நின்றுங் கதிர்காம

யாத்திரை செய்தார். அங்கேயிருந்து உபவாசத் தோடு கந்தபுராணத்தைப் பன்னிருதினத்துட்ட படித்துமுடித்து யாழ்ப்பாணம் வந்தார். பின் 1882-ம் ஆண்டு மறுபடியும் இந்தியாவுக்குச் சென்று திருநெல்வேலியில் உள்ள சைவவித்தியாசாலை யொன்றில் ஆசிரியராய் அமர்ந்து சமய பாடத் தோடு இலக்கிய இலக்கண பாடங்களையுங் கற்பித்து வந்தார். 1883-ம் ஆண்டு திருநெல்வேலியிலுள்ள முனிசீப், திருவாளர் சுப்பிரமணியபிள்ளையால் நடத்தப்பெற்றுவந்த “சஜனமநோரஞ்சனி” என்னும் பத்திரிகைக்கு உதவிப் பத்திரிகையாசிரியராகவிருந்து உதவி புரிந்துவந்தார். அக்காலத்தில் சாத்தூர் உதவிப் பதிவுக்காரியஸ்தராகிய சாமுவேல் சற்குணர் என்பவர், ‘சாணாரெல்லாஞ் கூத்திரியர்’ என்னுங் கருத்தினோடு ஒரு புத்தகத்தை யெழுதியச்சிட்டு வெளியிட்டனர். அது கண்ட கிறிஸ்தவர்கள் இவரை அப்புத்தகத்திற்கு மறுப்பு எழுதித் தரும்படி வேண்ட இவர், ‘சாண் கூத்திரியப் பிரசண்டமாருதம்’ என்னும் புத்தகத்தை யெழுதிக் கொடுத்து வெளியிடுவித்தார். இதைக்கண்டு சற்குணரும் பிறரும் இவர்மீது ‘அவதூற்றுப்பத்திரிகை’ ஓன்றை எழுதி வெளியிட்டார்கள். அதனைக் கண்ணுற்ற இவர் அந்தச் சாணார்கள் மீது வழக்குத்தொடுத்தார். விசாரணையில் சாணார்கள் குற்றமுடையவராகக் காணப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டார்கள்.

இவர் ஒருமுறை திருநெல்வேலியிலுள்ள திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரது ஆலயத்திலே ‘ஞானத்தின் நிருவருவை’ என்னும் முதலையடைய பெரியபுராணத் திருவிருத்தத்தைப் பீடிகையாகக் கொண்டு ஓர் உபநநியாசன் செய்தார். அது ‘சஜனமநோரஞ்சனி’ என்னும் பத்திரிகையில் பிரசரிக்கப்பட்டது. இதனைக்கண்டு மகிழ்ந்த கோயமுத்தூர்ச் சைவசித்தாந்தசபை அக்கிராசனராகிய திருச்சிற்றம்பலப்பிள்ளை என்பவர் இவரை ஆங்கு வரும்படி விரும்பிக் கேட்டார். இவரு மதநிகையைந்து அவ்வாண்டு ஆவணிமாசத்திற் புறப்பட்டு மேலைச்சிதம்பரம் எனப்படுந் திருப்பேரூரை யடைந்து ‘உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவன்’ என்று தொடங்கும் பெரியபுராணத் திருச்செய்யுளையும் பீடிகையாகக் கொண்டு பேரூரைச்சார்ந்த கோயமுத்தூர்ச் சைவசித்தாந்த சபையிலே ஓர் உபநநியாசன் செய்தார். பின்னர் கவியாணசுந்தரம்பிள்ளை யென்பவரது அழைப்புக்கிணங்கி உடுமலைப்பேட்டைக்குச் சென்று அங்கு சில வைதிகசைவ உபநநியாசங்கள் செய்தார். அப்பாற் காசிக்குச் சென்று

சிவாலய தரிசனங் செய்துகொண்டு அணித்தாகவள் ‘சிக்கஞ்சுர்’ என்னுமிடத்தையடைந்து அங்குள்ள ஜோப்பிய வைத்தியசாலையில் ‘பண்டிற்’ என்னும் மாசிக சுஞ்சிகையில் அச்சிடப்பெற்ற ஸ்ரீ நீலகண்ட பாஷியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு பின்னர்த் தமது ஜெனன நாடாகிய யாழ்ப்பாணத்துக்கு மீண்டனர்.

பின்பு 1886-ம் ஆண்டில் ‘கந்தபுராண நவநீதம்’ என்னும் நூலை எழுதிமுடித்து, கொழும்பிலிருக்கும் சேர் அருணாசலந்துரை முதலிய பிரபுக்களின் பேருதவி பெற்றுச் சென்னைக்குச் சென்று அதனை அச்சிடுவித்துக்கொண்டு மீண்டார். இக்காலந் தொடங்கி இவருடைய இளைய சகோதரராகிய சிவசம்புநாதையர் என்பவர் இவரோடு வசித்துவந்தார்.

1887-ம் ஆண்டிலே வைதிக சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்தத்தில் வல்லுநராகிய இனுவில் பிரம்மஸ்ரீ நடராசையர் என்பவரிடத்திலே சென்று சிவஞானசித்தியாரை அதனுரைகளு ளான்றாகிய ஞானப்பிரகாச ரூறையோடும் பாடங்கேட்டுவந்தார். கேட்டபின் மீளவுஞ் சென்னைக்குச் சென்று அங்கு வசித்தார். அங்கிருந்தபோது பெரியபூராணத்திலுள்ள ‘சிவன்டியேசிந்திக்கும்’ என்று தொடங்கும் செய்யுட்கு ஒருவர் கூறிய பொருளைக் கண்டித்து உண்மைப் பொருள் இதுவாமென்றுணரை ‘ஞானபோத விளக்கச் சூறாவளி’ என்னும் நூலினை எழுதி வெளியிட்டார். பின்னர்ச் சேலம் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த திருப்பற்றுரூருக்குச் சென்று அங்கிருந்து ‘அமிர்தபோதினி’ எனப் பெயரிய வாரவெளியீடொன்றை 1888-ம் ஆண்டில் ஆரம்பித்துச் சிலகாலம் நடத்தி வந்தார். அக்காலத்திலே சென்னையிலுள்ள கிறிஸ்தவருட் சிலர் ‘சிவனுந் தேவனா’ என்னுந் தலைநாமத்தைக் கொண்ட துண்டுப் பிரசரமொன்றை வெளியிட்டனர். இதனைக் கண்ணுற்ற, சென்னை காசிச்செட்டியாரது வீதியிலேயுள்ள ‘இந்துலகுலேக’ சங்கத்தின் தலைவராகிய சை. இரத்தினச்செட்டியார் என்பவர் இவரை ஒரு கண்டனம் எழுதித்தரும்படி கேட்டார். அதற்கிணங்கிச் ‘சிவனுந் தேவனா என்னுந் தீயநாவக்கு ஆப்பு’ எனப் பெயர்கொடுத்து ஒரு நூலை யெழுதிக்கொடுத்தார். இதுவும், ‘வஜ்ரடங்கம்’ என்னும் வேறொரு நூலும் ‘கிறிஸ்துமத கானன குடாரி’ என்னும் பெயரினோடு அச்சங்கத்தாரால் அச்சிடப் பெற்று வெளிவந்தன. பின் அச்சங்கத்தினர் இவரையழைத்து ஓர் உபந்தியாசஞ் செய்வித்தனர். அப் பொழுது சிதம் பரம் ‘பிரம்ம வித்தியா’ பத்திரிகாதிபரும் பல பண்டிதர்களும் கூடியிருந்தனர். இவருக்கு

அச்சங்கத்தின் உறுப்பினர் ஒருவரால் ‘கிறிஸ்துமத கானன் குடாரி’ என்னும் பட்டம் அளிக்கப்பட்டது. இன்னும் திருமங்கலக்குடிச் சூரியனார் கோயில் அதி வருணாச்சிரம ஆசாரிய வரிய சைவசமய பரிபாலக ஸ்ரீ சிவாக்கிர யோகீந்திர ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகளாதீந்தது ஸ்ரீலஸ்ரீ முத்துக்குமார தேசிகர் என்பவர் இவருக்கு எழுதி விடுத்த கடிதத்திற் கண்ட,

நிறைகல்வி தவவொழுக்கஞ் சான்றாண்மை கண்ணோட்ட நெடுகு மண்பு பொறைமேன்மைச் சிவஞான முதிர்ச்சியநு பூதிமுதற் குணங்க ளெல்லாம் குறையாம னிறைசெந்தி நாதமறை யோய்நின்னைக் குறித்தியா மிட்ட மறைவாய்மைச் சித்தாந்த சிகாமணியாம் பெயர்பிறர்க்கு வழங்க ளாமோ. என்னுஞ் செய்யுளால் இவருக்குச் ‘சித்தாந்த சிகாமணி’ என்னும் பட்டத்தை முத்துக்குமார தேசிகர் என்பவர் அளித்துள்ளார் என்பது தெரிகிறது.

இன்னும் 1888-ம் ஆண்டில் ‘ஞானரத்தினாவளி’ என்னும் ஒரு நாலை எழுதி இவர் வெளியிட்டார். அக்காலத்துச் சந்தியாசி ஒருவர் சென்னைத் தங்கசாலைத் தெருவில் ‘குதசம்ஹிதாப்’ பிரசங்கஞ் செய்து வந்தார். அவர் பிரசங்கஞ் செய்யும் போது அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுட் சிலரைத் தூஷித்து வந்தார். இதனை யறிந்த இவர் ‘வீரபத்திரால்திரம்’ என்னும் ஒரு நாலை யெழுதி, அச் சந்தியாசியாரது போலி நியாயங்களைத் தகர்த்தார். பின் திருவாளர்கள்: கு. ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரியார், செ. இரத்தினச்செட்டியார், ‘விஜயத்துவச்’ பத்திராதிபர் முதலிய பெரியார்களது கருத்துக்கிசைந்து ‘விவிலிய குற்சித கண்டன திக்காரம்’ என்னும் நாலையெழுதி யச்சிட்டு வெளியிட்டார். இது ஆறுமுக நாவலர் எழுதிய விவிலிய குற்சித்துக்குக் கிறிஸ்தவரால் எழுதப்பெற்ற மறுப்புக்கு மறுப்பாக அமைந்தது.

இவர் 1888-ம் ஆண்டு தொடங்கி 1898-ம் ஆண்டு வரையும் காசியிலே வசித்து வந்தார். அதனால் இவர் காசிவாசி செந்திநாதையர் எனவும் அழைக்கப்படுவர். அங்கு வசிக்கும் காலத்திலே சிதம்பரம் ‘பிரஹம வித்தியா’ முதலிய பத்திரிகைகளிலே வைதிக சைவசித்தாந்தத்துக்கு மாறாக வெளிப்போந்த பல விஷயங்களைக் கண்டித்து எழுதிய விஷயங்களை ‘இந்துசாதனம்’, விவேக திவாகரன்”, ‘நாகை நீலலோசனி”, ‘விஜயத்துவஜம்’, ‘வெற்றிக்கொடியோன்” முதலிய பத்திரிகைகளிலே வெளிப்படுத்திவந்தார். இவர் ‘இந்து சாதன”ப் பத்திரிகையில் வெளிப்படுத்திய வைதிக சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த சமயம் என்னும் விஷயத்தைக் குறித்த கட்டுரைகளைத் தொகுத்து

யாழ் ப்பாணத்து நல்லூர் ஸ்ரீஸ்ரீ த. கைலாசபிள்ளை யவர்கள், செந்திநாதயோகிளால் இயற்றப்பெற்றன என்னும் முகவரையோடு ஏவிளம்பி வருடம் சித்திரைமாசம் அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

1898-ம் ஆண்டிலே இவர் காசியை விட்டுச் சென்னைக்கு அணித்தாகவுள்ள திருவொற்றியூரை யடைந்து அங்குச் சிலகாலம் வசித்தபின் அங்குள்ள பழவேற்காடு என்னும் சிற்றூரிற் சென்று அங்குவசித்தனர். அப்போது திருவாளர் சோமசுந்தரநாயகர் என்பவரது விருப்பப்படி சென்னையிலுள்ள ஏகாம்பரேஸ்வரர் சன்னிதானத்திலே ஒர் உபந்தியாசம் செய்தார்.

மேலும்,   இவர்   அங்கிருக்குங்   காலத்திலே, சிந்தாதிரிப்பேட்டையிலுள்ள அறிஞர் சிலரால் கூட்டப்பெற்ற சபைக்கு இவர் அக்கிராசனராயும் யாழ் ப்பாணத்து மேலைப்புலோவி நா. கதிரைவேற்பிள்ளை சிறந்த உபந்தியாசகராயும் இருந்தார்கள். ஒருநாள் மாயாவாதத்தை நிராகரித்து கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள் செய்த பிரசங்கத்தைக்கேட்ட சபையோர் அவருக்கு ‘மாயாவாத துவம்ச கோளரி’ என்னும் பட்டப்பெயரை இவரால் அளிப்பித்தார்கள்.

பின்னர் இவர் 1901-ம் ஆண்டு பாண்டிநாட்டிலுள்ள சிவஸ்தலங்களையும் குகல்தலங்களையும் தரிசித்துக் கொண்டு அமராவதி புத்தாரின்கண்ணே வசிப்பவரும் மதுரை மீனாட்சியம்மை கோயிலின் தேவஸ்தானசபை அங்கத்தவருள் ஒருவருமாகிய திருவாளர் வயி. நாக. ராம. இராமநாதச் செட்டியார் என்பவர் விரும்பிய பிரகாரம் மதுரையம்மை குருபூஜாமடத்திலே வசித்து வந்தார். அப்பொழுது மதுரையிலுள்ள ‘பிரஹ்மஞான சபா’ மண்டபத்திலே திருவாளர் திரவியம் பிள்ளை என்பவர் வேண்டிக்கொண்டபடி ஒர் உபந்தியாசம் செய்தார். 1902-ம் ஆண்டில் சுப்பிரமணியப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தலமாகிய திருப்பரங்குன்றத்துச் சந்திதி வீதியிலுள்ள மயில் மண்டபத்துக்குக் கீழ்ப்புறத்திலே ஒரு வித்தியாசாலையைத் தாபித்து அதற்கு வைதிக சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த வித்தியாசாலை எனப் பெயர்கூட்டி அதில் மாணாக்கர்களுக்கு சம்லக்ஷிதமாக தமிழ் ஆங்கிலம் ஆகிய பாலைகளிலுள்ள நூல்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு வந்தார்.

பாலவனத்தஞ் ஜயிந்தாரும் நான்காவது தமிழ்ச் சங்க ஸ்தாபகருமாகிய ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைத் தேவர் விரும்பிய வண்ணம் சுரவ்வுடி

‘செந்தமிழ்’ என்னும் பத்திரிகைக்குத் ‘திருப்பதசரம்’, ‘உள்ளது’, ‘திருச்சிற்றம்பலம்’, ‘கடவுள்’ என்னும் தலையங் கங்களோடு கூடிய விஷயங்களை எழுதி உதவினார். இவ்விஷயங்கள் ‘செந்தமிழ்’ முதலாம் தொகுதியிலும், இரண்டாந் தொகுதியிலும் வெளிவந்துள்ளன. மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தார் ‘ஞானாமிர்தம்’ என்னு நூலைத் திருத்தி அச்சிட்டபோது இவரும் அவர்க்கு வேண்டிய உதவிபுரிந்தார்.

வைதிய சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தப் படம் எனப் பெயரிய பிரணவப் படமும் இவரால் 1904-ம் ஆண்டிலே அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. கருங்குழி இராமலிங்கபிள்ளையின் பாடல் காரணமாகப் புலோலிக் கதிரவேற் பிள்ளைக்கும் அச்சென்னையிலுள்ளார் சிலருக்கும் சென்னைப் பிரதமநீதிஸ்தலத்தில் ஒரு வழக்கு நடைபெற்றது. அவ்வழக்கிற் சாட்சி பகர்ந்தவர்களில் இவரும் ஒருவர். வழக்கு முடிந்த பின்னர் பிள்ளையவர்கள் இவருக்கு எழுதி விடுத்த கடிதசாரமும் பாக்களும் வருமாறு:

நீதிபதிமுதற் பலரும் வியப்புறச் சுவாமிகள்
எழுந்தருளித் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வாக்கன்றோ!
எமக்கு இப் பெருஞ் செய்த்தை உண்டாக்கிற்று. இஃப்
து எல்லாரும் அறிந்ததொன்றே. சுவாமிகள்
பரங்குன்று நோக்கி என்னைப் பார்த்து ‘நின் வழக்கு
நினக்குச் செய்மாகவே முடியும், அங்குளின்றி
மாறுபட வரின் நீறு கண்டிகை வேல் மயில்
என்பவற்றை வேண்டிலன்’ என அன்பால் நெந்து
அருளிய ஆசிமந்திரம் என் மனத்தை விட்டகலாது.
இத்துணை அன்பும் ஆர்வமும் உளவேல் எமக்கு
அபஜெயமும் எய்துவதாமோ?

செந்துரங்குக்கடவுள் போலெனக்குத் தலைக்கருணை செம்வோய் நாளும் நந்தாருங் கரத்தார்க்கு மறிவரிய பரம்பரன்ற னலத்த ஞானம் வந்தூரு மெய்யுளத்த வடமொழியுந் தென்மொழியும் வரம்பே கண்ட நந்தோமின் மெய்ப்புலவ சித்தாந்த பாநுவென நவில நின்றோய்.

அன்பதுவே யறுப்பாக வருட்குழாம் வடிவாக வழகே வாய்ந்த
இன்பதுவே குணனாக வியைகிவுமே யுணர்வாக வெழிற்சித் தாந்தம்
என்பதுவே கலனாக விதைவிரித்த நொழிலாக விலங்குஞ் செந்தி
முன்பதுவா நாதப்பேர் நாவலசற் குருமணியே முறையைக் கேட்ட.
என்னுடலு முயிர்தானு நீயன்றோ வென்பொருளே யெனக்கு வாய்ந்த
மன்னடலே பெரும்பேற்றுக் குணக்குன்றே யடிகளை வாழ்த்த வள்ளிப்

பிரசு மால் நிலைமே

பின்னெதயா னின்றிறத்துச் செய்குவன்கரணிவ்வுலகிற் பிறந்தே கற்ற அன்னபய னீயன்றோ வடைகின்றாய் புகழ்மிக்கோ யையா வையா. தம்மையே புகழ்ந்தென்னு முதலதுள திருவருட்பாத் தன்னைக் கொண்டே எம்மையோர் தம்மையும்நான் புகழ்ந்தலை யிதுகாறு மின்பே யீது மெய்ம்மையே நீயெனக்குச் சற்குருவாய் விளங்கவினின் மீது பாட அம்மையால் வந்ததென்றே நினக்கியான் கூறவிச்சை யன்றான் மாதோ. "என்பன முதலியன. பாக்கஞ்ச சில விரிவஞ்சி விடப்பட்டன.

1906-ம் ஆண்டில் இவர் தேவகோட்டைச் சைவசீலராகிய திருவாளர்கள்: அரு. சோம. சோமசுந்தரச் செட்டியார், மெ. அரு. நா. இராமநாதச் செட்டியார் ஆகிய இருவருடைய பொருஞ்சுவியைப் பெற்றுச் செந்திநாதைய சுவாமி யந்திரசாலை என்னும் பெயரால் ஓர் அச்சியந்திரசாலையை நிறுவித் தாமெழுதிய நீலகண்டபாஷ்யத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு, ஸ்ரீ சீகாழிப் பெருவாழ்வின் ஜீவ காருண்ய மாட்சி, வைதிக சுத்தாத் துவித சைவசித்தாந்த தத்துவப்பட வினாவிடை, விவிலிய குற்சிதக் குறிப்பு முதலிய நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டார். கோட்டையூரில் வசித்த சந்தியாசியார் ஒருவர் ஆதி சைவகுலத்தில் உதித்தவனது முகத்தைத் தகர்க்கும் கோல் எனப்பொருள் தரும், 'ஆதி சைவ நாமக குலீன (குலத்துதித்தவன்) : முக பங்க முத்திர (கோல்)" என்னும் புத்தக வாயிலாகவும், 'தாந்திக துண்டகண்டனம்" என்னும் புத்தகவாயிலாகவும், சிவாகமங்களையும் ஆதி சைவர்களையும் கண்டித்தார். இவர் இவ்விரு நூல்களையும் முறையே, 'வச்சிரதண்டம்", 'தாந்திரிக துண்ட கண்டன கண்டனம்" என்னும் இரண்டு நூல்களை எழுதிக் கண்டித்தார். இவர் எழுதிய இவ்விரு நூல்களும் 1910-ம் ஆண்டிலே அச்சிடப்பட்டன. இன்னும் இவரியற்றிய 'மகாவுக்கிர வீரபத்திரால்திரம்" என்னும் நூல் சாம்பவ ஸ்ரீ சதாசிவபண்டித சிவாசாரியராலும், 'சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம்", 'தேவாரம் வேதசாரம்" என்னும் நூல்கள் புரசைச் சுந்தர முதலியார் புதல்வர் ஏகாம்பர முதலியாராலும் 'தத்துவ விளக்கம் மூலமும் உரையும்" மதுரை ஜில்லாவைச் சேர்ந்த காரைக்குடி ஆ. வி. பழ. சிதம் பரச் செட்டியாராலும், 'சைவவேதாந்தம்" என்னும் நூல் மேற்படியூர் முத்த. வெ. வெள்ளைச் செட்டியாராலும் அச்சிடுவிக்கப்பெற்று வெளிவந்தன.

இவ்வாறு சைவத் தொண்டு புரிந்துவந்த இவர் சில நாட்கரநோயாற் பீடிக்கப்பட்டிருந்து இரத்தாட்சி வருடம் வைகாசி மாதம்-2ந் திகதி (15-5-1924) வியாழக்கிழமை பிற்பகல் 3 மணியளவில் சிவசிந்தையோடு தேகவியோகமடைந்தார்.

சேர். பொன். கிராண்தன்

பேராசிரியர் வி. சிவசாமி

இவர் யாழ் ப்பாணத்திலுள்ள மரபுவழிச் சைவக் குடும்பத்திலே பிறந்தார். இவரின் குடும்பத்தினர் குறிப்பாகத் தகப்பனார், மாமனார் சேர், முத்துக்குமாரசுவாமி அவரின் மகன் ஆனந்தகுமாரசுவாமி, சுகோதரர் அருணாசலம் போன்றோர் 19ம் நூற்றாண்டு, 20ஆம் நூற்றாண்டு இலங்கையின் அரசியல், சமய, சமூக, பண்பாட்டு வரலாற்றிலே புகழ் பெற்றவர்கள். முன்னர் குறிப்பிட்ட சில அறிஞர் போன்று இவரும் சில காலமாகக் கூட தமிழகத்திலே கல்வி பயின்றவர். சுவாமி அருட்பரமானந்தரிடம் ஞானோபதேசம் பெற்றுச் சமய

வாழ்விலே மேம்பட்டவர். வேதங்கள், ஆகமங்கள், இதிராஸங்கள், புராணங்கள், சைவத்திருமுறைகள், இந்திய தத்துவங்கள் முதலியனவற்றிலே மட்டுமன்றிப் பெளத்த, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய, சமயப் புனித நூல்களிலும் ஆழ்ந்த அறிவு பெற்றிருந்தார். ஒப்பியல் சமய அறிவுக்கும் இவரின் பங்களிப்புகள் உள்ளன. கிறித்தவ வேதத்திலுள்ள பரி. மத்தேய கவிசேஷம், பரி. யோவான் கவிசேஷம் ஆகியனவற்றிற்குத் தமது சைவமறைஞான நோக்கிலே விளக்கம் அளித்துள்ளார். இவ்விளக்கங்களை மேலைத்தேய கிறித்தவ அறிஞர்களும் பாராட்டியுள்ளனர். இவருடைய வாழ்க்கையிலே இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்தவராய்ப் பின் அவஸ்திரேவியாவிலே வாழ்ந்து ஆன்மீக ஞானத்தைத் தேடி இங்கு வந்து, முதலிலே மாணவியாகவும், செயலாளராகவும் விளங்கிப் பின் சகதர்மசாரினியாக (மனைவியாக)ச் சிறப்புற்ற லீலாவதி (முன்னர் செல்வி எல். ஆர். ஹரிசன்) அம்மையாரும் இவரின் பல்வேறு நடவடிக்கைகளிலும் முக்கியமான ஓரிடத்தை வகித்து வந்துள்ளார். இவரும், கணவனைப் போலவே இந்து சமயம், தத்துவம், தமிழ், சமஸ்கிருதம் முதலியனவற்றிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்.

இலங்கை இந்து சமய குறிப்பாக சைவ சமய மரபிலே திட்டவட்டமாக பங்களிப்புகள் செய்த பொரியார்கள் அனைவரும் பொதுவாகச் சமய அறிவுடன் தமிழிலும், சமஸ்கிருதத்திலும் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தனர். இராமநாதன் இத்தகைமைகளுடன் ஆங்கிலம், லத்தின். கிரேக்கம், சிங்களம் முதலியவற்றினையும் அறிந்திருந்தார். சமகாலத்திய மூத்த சைவப் பெரியார் ஆறுமுகநாவலரின் நன்மதிப்பையும் பெற்றிருந்தார். இவரும், இவருடைய மாமனார் சேர் முத்துக்குமாரா சவாமியும் சைவசமயச் சார்பான விடயங்களைக் குறித்து நாவலரின் ஆலோசனைகளைப் பெற்று வந்தனர். இராமநாதன் இலங்கை அரசியலிலே பிரவேசித்த காலத்தில் ஆறுமுகநாவலர் இவருக்காகக் குறிப்பாகச் சட்டசபைத் தேர்தலிலே பிரசாரம் செய்தார். நாவலர் எதிர்பார்த்தவாறு இராமநாதன் வெற்றி பெற்றார். நாவலரின் இறுதியான நாவலரின் இறுதியான தொண்டும் இதுவேயாகும். ஏனெனில், இதன்பின் நாவலர் தேகவியோகமடைந்தார். ஆனால் நாவலரின் சமய, பண்பாட்டு வாரிச போலவே இராமநாதன் அவர் செய்து வந்த பணிகளைத் தொடர்ந்து செய்து வந்தார் என்பது ஈண்டு குறிப்பிடற்பாலது.

நாவலர் போலவே இராமநாதனும் சைவம், தமிழ், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் ஆகியவற்றை நன்கு ஆதரித்து வளர்த்தவர். கல்விக்குச் சமயம்

அவசியம் என அழுத்திக் கூறியவர். பரந்த தேசிய மட்டத்திலே அரசாங்கமே கல்விக் கொள்கையை வகுத்து அனைவருக்கும் கல்வி வசதியளிக்க வேண்டும் என விரும்பியவர். எனினும் சைவச் சிறுவர்கள் சைவச் சூழ்நிலையிலே தான் கல்வி கற்க வேண்டும் என நாவலர் கருதியது போலவே இவரும் கருதினார். அதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவும் பின்னின்றிலர். தமது மேனாட்டுப் பயணத்தின் பின் சைவச் சிறாரின் கல்வி முன் னேற்றத்திற்காக முதலிலே பெண் பிள்ளைகளுக்கான இராமநாதன் கல்லூரிக்கு 1910லே அத்திவாரமிட்டு 1913லே அதனைத் தொடக்கி வைத்தார். பெண்கல்வியின் அவசியத்தை நன்கு புரிந்து செயலாற்றியவர். ‘ஓரு ஆணைக் கற்பிப்பதிலே ஒரு தனிநபரே கற்பிக்கப்படுகிறது’ என்ற முதுரைக்கேற்பப் பணியாற்றினார். சைவப் பெண் பிள்ளைகளுக்கான முதலாவது கல்லூரியாக இராமநாதன் கல்லூரி உருவாகிற்று. சைவ மங்கையர் சபையினையுமிவரே தொடக்கி வைத்தார். சாதி, சமய வேறுபாடின்றி மாணவர்கள் சேர்ந்து கற்க விரும்பினார். தமிழ்ப் பெண்பிள்ளைகள் தமயந்தி, சீதாபிராட்டி முதலிய முன்னாள் இந்து இலட்சியப் பெண்களைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்றார். இலங்கையில் ஆண்களுக்கான முதலாவது சைவக்கல்லூரியாகப் பரமேஸ்வரக் கல்லூரியினைத் திருநெல்வேலியிலே 1921லே தொடக்கி வைத்தார். பரமேஸ்வர வித்தியாலயம் எனில் “மிக உயர்ந்த கல்வியின் உறைவிடம்” எனப் பொருள்படும். “பரமேஸ்வரக் கல்லூரியின் இலட்சியங்கள்” எனும் சிறுநூலிலே இவர் கொண்டிருந்த கல்வியின் இலக்குப் புலனாகின்றது. “இந்திய ஞானிகளின் ஞானத்தின் தமிழ், சமஸ்கிருத இலக்கியச் செல்வங்களும் இணைந்து, பிரித்தானியரின் மிகச் சிறந்த கல்விப் பாங்கினைத் தமிழ்ச் சிறுவர் பெறக்கூடிய வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தவே பரமேஸ்வராக் கல்லூரி நிறுவப்பட்டது. இக் கல்வியினால் தீயவன் நல்வனாக மாறும் நன்மை ஏற்படும் குறும்புகளாலும் வல்லுணர்ச்சிகளாலும் உந்தப்படுவன் அவற்றினை அடக்கி நற்பணிக்கு உதவுவோனாவான்”. எனத் தொடர்ந்து விவரிக்கப்படுகிறது. மேற்குறிப்பிட்ட கல்லூரிகளிலே கற்போருக்கும், கற்பிப் போருக்குமாக அவற்றின் வளவுகளிலே கோயில் களும் அமைக்கப்பட்டன. மாணவர்கள் இந்திய குருகுலக் கல்வி முறைப்படி, ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு கீழூத்தேயக் கல்வியை மட்டுமன்றி ஆங்கிலம், விஞ்ஞானம் முதலிய மேனாட்டுக் கல்வியையும் பயிலுவேண்டுமென விரும்பினார். கீழூத்தேய (இங்கு இந்தியக் கல்வியினதும், மேலைத் தேசக் கல்வியினதும் சிறந்த அம்சங்களைக்

கொண்ட கல்வியினை மாணவர்கள் கற்றுச் சமயப் பற்றுள்ள நற்பிரசைகளாக விளங்கவேண்டுமென விஷைந்தார். இரு கல்லூரிகளிலும், மேனாட்டு ஆசிரியர்களும், இந்திய, இலங்கை ஆசிரியர்களும் கல்வி புகட்டினர். இராமநாதன் கல்லூரியிலே சிலகாலமாகச் சைவசித்தாந்தம் பற்றிய கலந்துரையாடல்களையும் இவர் நடத்தி வந்தார். இரு கல்லூரிகளிலும் சில காலமாக ஆசிரியர் பயிற்சியும் நடைபெற்றது. மேலும் இவர் பரமேஸ்வரக் கல்லூரியிலே விஞ்ஞான கூடத்தினை நிறுவதற்காகக் கொழும்பிலுள்ள தமது சுக்ளதான் எனும் வீட்டினை வங்கியிலீடு வைத்தார் எனக் கூறப்படுகின்றது. இது மீட்கப்படவில்லை. இவ்வாறு இந்து சமய பண்பாட்டு நிலைக்களன்களாக விளங்கும் வகையில் உருவாக்கப்பட்ட கல்லூரி ஒன்றின் தேவைக்காகத் தமது இல்லத்தினையுமிவர் தியாகம் செய்யப் பின்னின்றிலர்.

இக்கல்லூரியிலே தமிழ், ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், விஞ்ஞானம், கணிதம், இசை, நடனம் முதலிய பல பாடங்கள் நல்ல தகைமை பெற்ற ஆசிரியர்களாலே கற்பிக்கப்பட்டு வந்தன. இவை கல்லூரிகளாக விளங்கினாலும், இவை அமைந்துள்ள விசாலமான வளவுகளை நோக்கும்போது, காலப்போக்கிலிலை பல்கலைக்கழக வளாகங்களாக யிரிரலாம் எனும் நம்பிக்கை இவருக்கு இருந்திருக்கலாம் என அறிஞர் ஒரு சாரார் கருதுகின்றனர்.

இந்த நூற்றாண்டுகளின் இருபதுகளிலோ, இலங்கை முழுவதற்கும் ஒரேயொரு பல்கலைக்கழகமே உகந்ததென்ற கருத்து வலுப்பெற்றிருந்த போது, இவர் அதனை வன்மையாகக் கண்டித்தவர். கொழும்பு போன்ற பிரதான நகரங்களிலே தான் பல்கலைக்கழகங்கள் அல்லது பல்கலைக்கழக கல்லூரிகள் அமைவதன் மூலமே மாணவர்களுக்கு நன்மை ஏற்படும் எனவும், விடுதிச்சாலைகளுடன் பேராதனையில் அமைக்கப்படவிருந்த ஒரேயொரு பல்கலைக்கழகம் இந்நாட்டுக்கு உகந்ததன்று எனவும் தமது முதுமைப் பருவத்திலே அழுத்திக் கூறினார். ஆனால் அன்றைய அறிஞர் பலரும், அரசாங்கமும் இவரின் கருத்தினை நிறுவும் பணியிலீடுபட்டனர். எனினும், பிற்கால நிகழ்ச்சிகள் இவரின் கருத்து எந்த அளவுக்குத் தீர்க்க தரிசனமானதென்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளன.

இவரின் உயர்கல்விக் கனவை நன்வாக்கும் வகையில், வட்டிலங்கையிலே யாழ்ப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்டு கலாசாரப்

பல்கலைக்கழகம் ஒன்றினை ஏற்படுத்தற்கு 1960ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதிலும் 1974ம் ஆண்டு ஒக்டோபரிலேதான் இது சாத்தியமாயிற்று. இவ் ஆண்டு பரமேஸ்வராக் கல்லூரியைப் பிரதான மையமாகக் கொண்டமைக்கப்பட்ட யாழ்ப்பான வளாகத்திலே மனிதப் பண்பியல், விஞ்ஞானம் ஆகிய இருபீடங்கள் நிறுவப்பட்டன. மனிதப் பண்பியல் பீடம் இந்து நாகரிகம், வரலாறு, தமிழ், சமஸ்கிருதம், சிங்களம் ஆகிய துறைகளுடன் தொடங்கிற்று. இதன் பின்பே சமூகவிஞ்ஞான பாடங்களுக்கான துறைகளும், பிறவும் ஏற்படுத்தப்பட்டு, இப்பீடம் கலைப்பீடமாக மாற்றிற்று. சில ஆண்டுகளின் பின் மருத்துவ பீடமும் நிறுவப்பட்டது. மேலும், இந்த மனிதப் பண்பியற் பீடத்திலேதான் உலகிலேயே முதன்முதலாக இந்து நாகரித்திற்கென ஒரு தனிப்பட்ட துறை ஏற்படுத்தப் பேராசிரியரும் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார் என்பதும் ஈண்டு குறிப்பிடற்பாலது.

இசை, நடனம் முதலிய நுண்கலைகளில் இவருக்கு இருந்த மிக்க ஈடுபட்டினை நிறைவேற்றும் வகையிலே இவரது மருக்கும், பிரபல தமிழ்களும், சைவசித்தாந்தியம், சட்ட அறிஞரும், அரசியல்வாதியுமான திரு. ச. நடேசபிள்ளை 1960லே இராமநாதன் கல்லூரி வளவிலுள்ள இவரின் வசிப்பிடத்தை மையமாக வைத்து இராமநாதன் இசைக்கல்லூரியினை யாழ்ப்பானப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு முன் ணோடியாக நிறுவினார். அன்றைய பிரபல கர்நாடக இசைக்கலைஞர்கள் மாராஜபூரம் விஸ்வநாதையரும், ‘அவரின் மகனும் இன்றைய பிரபல இசைக் கலைஞருமான ஸ்ரீ சந்தானமும் இக்கல்லூரியின் தொடக்க கால அதிபர்களாக விளங்கினர். இக்கல்லூரி, தற்பொழுது இராமநாதன் நுண்கலைக் கழகம் எனும் பெயரில் யாழ்ப்பானப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஒரு பகுதியாக இயங்கி வருகின்றது.

1892லே சைவ பரிபாலனசபை நிறுவப்படுவதற்கும் இவர் தாண்டுகோலாக திகழ்ந்தார். அக்காலத்திலே பெரும்பாலான பாடசாலைகள் கிறித்தவர்களால் நடத்தப்பட்டு வந்தன. சைவச் சிறுவர்கள் சைவச் சூழ்நிலையிலே கற்கவேண்டுமென விரும்பிய இராமநாதன் இரு கல்லூரிகளை நிறுவியிருந்தார். எனினும், திரு. ச. இராசரத்தினம் முதலியோருடன் சேர்ந்து 1923லே சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கத்தினை நிறுவிச் சில காலமாக அதன் தலைவராக இருந்து வழிநடத்தி வந்தார். வட இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பல பாலர்பாடசாலைகளும், கல்லூரிகளும் நிறுவப்பட்டுச் சைவக் கல்வியும் நன்கு புகட்டப்பட்டு வந்தது. 1960லே

பொது நூல் மின்யம்

கோப்பு

அரசாங்கம் தனியார் பாடசாலைகளைத் தேசிய மயமாக்கும் வரை இவை நன்கு செயற்பட்டு வந்தன. இப்பாடசாலைகளிலே மாணவர் யாவரும் சமமாகக் கல்வி கற்று வந்தனர். சில சமூகங்களைச் சேர்ந்த பிள்ளைகள் இப்பாடசாலைகளிலே கற்பதற்குச் சேர்ந்தபோது, தொடக்கத்திலே சில இடங்களில் எதிர்ப்புகள், வன்முறைகள், ஏற்பட்ட போதிலும் இவர் அவற்றிற்கு விட்டுக் கொடுத்திலர். கல்வியின் மூலமே எல்லாச் சமூக மக்களும் மேம்படுவர் என்ற கருத்தினை வலியுறுத்தினார்.

இவர் இந்துக்களுடைய பிரதான நூல்களின் ஒன்றான பகவத்கீதக்குத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும் விருத்தியுரையும் எழுதியுள்ளார். இந்நாலுக்குத் தமிழில் எழுதப்பட்ட முதலாவது தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு இதுவெனவும் ஒருசாரார் கருதுகின்றார். சங்கரர், ராமானுஜர் போன்ற தலைசிறந்த தத்துவஞானிகள் இந்நாலுக்கு வடமொழியில் உரைகள் எழுதித் தத்தம் கருத்துக்களை நிலைநாட்டியுள்ளனர். ஆனால் வடமொழி அல்லாத பிற இந்திய மொழிகளில் முதன்முதலாக மாராஷ்டிரியில் ஞானேஸ்வரி எனும் உரையினை எழுதினார். எனவே, மேற்குறிப்பிட்ட ஞானிகளைப் போன்று பகவத்கீதக்கு இவர் உரையெழுதியபடியால், இந்து உலகில் இவருக்கு ஒரு குறிப்பிடத்தக்க இடம் உண்டு. இந்நாலுக்கு வடமொழியில் அனிந்துரை எழுதியுள்ள பிரபல சமஸ்கிருத அறிஞர் மு. சர்வேஸ்வர சர்மா என்பவர் தாம் பகவத் கீதைக்குச் சங்கரர், ராமானுஜர் முதலியோர் எழுதியுள்ள உரைகளைப் பலதடவைகள் பயின்றும், அதன் உட்பொருளைத் தம்மால் அறிய முடியாதிருந்தார் எனவும் பின், இராமநாதனின் ஞானோபதேசத்தினால் அதனை அறிய முடிந்ததெனவும் பாராட்டியுள்ளார்.

இராமானுயத்திலும் இவருக்கு மிக்க ஈடுபாடிருந்தது. இவருடைய மனைவியாகிய லீலாவதி அம்மையார் இராமாயணக் கதையை ஆங்கிலத்திலே சுருக்கி எழுதியுள்ளார். இராமநாதன் இதற்கு ஒரு சிறந்த முகவுரை எழுதியுள்ளார். சைவத்திருமுறைகள் கந்தபுராணம் முதலியன் போன்று மாபாரதமும், இராமாயணமும் இலங்கை தமிழர் மத்தியிலே நன்கு போற்றப்பட்டு வந்துள்ளன.

வேதாமங்களையும், பகவத்கீதயினையும், சைவத்திருமுறை களையும், வேறுபலவற்றையும் கற்ற இராமநாதன் சமய அனுஷ்டானங்களை நன்கு பின்பற்றினார். யோகநெறியில் இவருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடிருந்தது. இவருடைய கம்பீரமான தோற்றத்திற்கும் நீண்ட ஆயுட்காலத்திற்கும் யோகாசனப் பயிற்சியும் ஒரு காரணம் எனக் கருதப்படுகின்றது.

இவர் அமைத்த அல்லது முற்றுப்படுத்திய சிவாலயங்களிலே கொழும் பிலுள்ள கொச்சிக்கடையில் அமைக்கப்பட்டுள்ள பொன்னம்பலவாணேசர் ஆலயத்தினை முதலிற் குறிப்பிடலாம். தந்தையார் 1856ல் அத்திவாரமிட்டுக் கட்டிவந்த இக்கோவிலை மிகச் சிறப்பான முறையில் இவர் (1907-1912) கட்டி முடித்தார். இதற்கான ஸ்தபதிகள் இந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டனர். இக்கோவிலில் ஆகம விதிகளை நன்கு பின்பற்றிக் கட்டப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய பாரிய கட்டிடத்தை உள்ளடக்கிய கோவிலை இவர் கட்டி முடிப்பதிலேயே பல பிரச்சினைகள் உள்ளன எனக்கூறி இவரின் சகோதரரான சேர். அருணாசலம் இத்தகைய முயற்சி மன்னரால் தான் முடியும் எனக் குறிப்பிட்டுப் பின்வாங்கிய போதிலும், மனு-றுதியுடன் முன்னின்று இவர் இதனைக் கட்டி முடித்தார். இங்கு ஆகமமுறையிலான ஆறுகாலப் பூசைகளைத் தகைமைவாய்ந்த அந்தனர் மூலம் செய்வித்து வந்தார். இலங்கையிலுள்ள கருங்கல்லாலான சிவாலயங்களில் இவ் ஆலயம் முதலிடம் வகிக்கின்றது. முற்பட்ட அநுராதபுர, பொலநறுவ, யாழ்ப்பாணம் கோட்டை அரசுகள் காலச் சிவாலயங்கள் பல முற்றாக மறைந்து விட்டன அல்லது சிதைந்தநிலையில் உள்ளன. இத்தகைய நிலையிலே பொன்னம்பலவாணேஸ்வரர் ஆலயம் இலங்கையிலே திராவிடக் கட்டிடக்கலையின் ஓர் உரை கல்லாகவும் திகழ்கின்றது. அதுவும் இலங்கையின் தலைநகரிலே சைவத்தமிழ்ப் பண்பாட்டினை எடுத்துக் காட்டும் ஓர் கலங்கரை விளக்காகவும் இலங்குகின்றது.

முன்னைய பரமேஸ்வராக் கல்லூரி இன்றைய யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வளவிலுள்ள பரமேஸ்வரன் ஆலயத்தையும் இவரே அமைத்தவர். இக்கோவில் ஒரு பெரிய மண்டபத்தின் உள்ளே புதிய வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வழிபடுவோர் இம்மண்டபத்திற்கு முன் நின்று வழிபடக்கூடிய வகையில் உள்ளது. இங்குள்ள சிவலிங்கமும், விக்கிரகங்கள் பலவும் இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டனவ. மேலும் இராமநாதன் கல்லூரியிலுள்ள நேர்த்தியான நடராஜர், அம்பாள் சிலைகளும் குறிப்பிடற்பாலன. இவருடைய பிறிதொரு முக்கியமான சமய பண்பாட்டுப் பங்களிப்பு யாதெனில், அமெரிக்கா, ஐரோப்பியா, அவஸ்திரேலியா முதலிய வெளிநாடுகளிலே இந்து சமய குறிப்பாகச் சைவசமயச் சிறப்புக்களைக் கவர்ச்சிகரமான முறையில் கிறிஸ்தவத்துடன் ஒப்பிட்டு எடுத்துக் கூறியமையாகும். இவ்வகையில் இவர் ஓரளவு சமகாலத்திய சுவாமி விவேகானந்தரின் சிறப்பான பணிகளை

நினைவுட்டுகின்றார். அவர் பெரும்பாலும் வேதாந்த தத்துவரீதியிலே தமது சமய அறிவுரைகளை எடுத்துக் கூறினார். ஆனால், இவர் பெரும்பாலும் சைவசித்தாந்த ரீதியிலே தமது அறிவுரைகளை எடுத்துரைத்துள்ளார். மேனாட்டு லெளகிக நாகரீக வளர்ச்சியால் மனித வர்க்கத்திற்கு நிலையான அமைதியை ஏற்படுத்தவல்லது என இருவரும் அழுத்திக் கூறியுள்ளனர். இருவரும் சமரச நோக்குடையவராகவே விளங்கினர். லெளகிக, ஆன்மிகப் பண்புகள் தக்க வகையில் அமைவதன் மூலமே மன்பதையின் முன்னேற்றம் நன்கு ஏற்படும் என்றனர். மேனாட்டுக் கீழ்நாட்டு நாகரிகங்களின் சிறந்த பண்புகள் சங்கமிப்பதையே இருவரும் விரும்பினர். மேலும், விவேகானந்தர் போன்று காவி உடை தரித்த இந்திய சந்தியாசியாகவன்றித் தூய வெண்ணிற ஆடையும், தலைப்பாகையும் தரித்த இல்லற ஞானியாக இவர் விளங்கினார். தமது கவர்ச்சிகரமான வாக்குத்திறனாலும், கருத்தினை எடுத்துக்கூறும் முறையினாலும் இலங்கையரை மட்டுமன்றி வெளிநாட்டவர்களின் கவனத்தையும், ஈரந்தவர் குறிப்பாக வெளிநாட்டவர் பலர் இவரை அனுகி ஞானோபதேசம் பெற்றனர். இவ்வாறு வந்தவர்களிலே லீலாவதி அம்மையாரும் ஒருவராவர். தமது கணவர் (1905-1906) மேற்கொண்ட அமெரிக்கப் பயணத்தின்போது ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துக் “கீழ்நாட்டு மாணவர்க்கான மேனாட்டுக்காட்சிகள்” எனும் தலைப்பில் ஒரு நூலினை வெளியிட்டுள்ளார். இராமநாதன் கல்லூரி அதிபராகவும், சைவ மங்கையர் சபைத் தலைவராகவும் இவ் அம்மையார் சைவப் பெண்மணி போலவே சைவசமூகத்திற்குப் பெரும் தொண்டாற்றியுள்ளார்.

இலங்கைச் சட்டமா அதிபராக இருந்த அதே வேளையிலே இராமநாதன் மேனாடுகளிலே சைவசமயத்தின் சிறப்புகளை எடுத்துக்கூறிய புகழ் பெற்றார். இவ்வகையில் பெரும்பாலும் முதன்முதலாகச் சைவசித்தாந்தச் சிறப்பினை மேனாட்டவர்க்கு எடுத்துக்கூறிய தமிழன் என்ற வகையிலும் இவருக்கு ஒரு பிரதான இடம் உண்டு. இவரது மாமனாகிய சேர். முத்துக்குமாரசாமி இவருக்கு முன்னோடியாக விளங்கினார் என்பதும் குறிப்பிடற்பாலது.

சைவர்களின் “கோயில்” எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் சிதம்பரத்திலே தொன்று தொட்டுப் பூசை செய்துவரும் சிவப்பிராணமர்களாகிய தீவிதர்கள் பிரித்தானிய அரசாங்க நடவடிக்கையால் இழக்கவிருந்த உரிமைகளை அவர்கள் தொடர்ந்து பெறும் வகையில் அவர்கள் சார்பாக நீதிமன்றத்திலே வாதாடி வெற்றி

பெற்றார். இவ்வாறு இலங்கைச் சைவப்பெருமகன் ஒருவன் சைவ உலகின் கேத்திர நிலையமாக விளங்கும் சிதம்பரத்தின் சிவப்பிராமணர் நலன்கருதிச் செயற்பட்டமை குறிப்பிடற்பாலதே.

இவருடைய தமிழ், சைவசித்தாந்த அறிவைத் தமிழகம் நன்கு பாராட்டிற்று 1912லே சிதம்பரத்திலே நடைபெற்ற முதலாவது சைவசித்தாந்த மகா நாட்டிற்கும் 1912லே மைலாப்பூரிலே நடைபெற்ற திருவள்ளுவர் மகா சபைக்கும் இவர் தலைமை தாங்கித் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திலே சிறப்பு அடைந்தார். மேலும் இவருடைய ஆழந்த சைவசித்தாந்த அறிவையும், பணிகளையும் பற்றி எச். டபிள் யூ ஸ்கோமெருஸ் எனும் ஜேர்மனியக் கிறித்தவ மிஷனரியும், வி. வி. ரமணசாஸ்திரி போன்ற இந்திய அறிஞர்களும் நன்கு பாராட்டியுள்ளனர்.

தாம் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த பல்வேறு அறிவியல்களுக்குத் தேவையான அரும் பெரும் நூலகமொன்றினை, இவர் உருவாக்கியிருந்தார். இதிலே வேதங்கள், ஆகமங்கள், இதிகாஸங்கள், புராணங்களை உள்ளடக்கிய சமஸ்கிருத இலக்கியம், சங்கநூல்கள், சைவத்திருமுறைகளை உள்ளடக்கிய தமிழிலக்கியம், ஆங்கில இலக்கியம், வத்தின் கிரேக்க, பெளத்தம், கிறித்தவம், இஸ்லாம், வரலாறு, வினாக்களம், குறிப்பாகச் சட்டம், சட்டசபை நிகழ்ச்சிக் கோவைகள் எனப் பல திறப்பட்ட விடயங்கள் பற்றிய நூல்கள் இடம்பெற்றிருந்தன. ஆனால், துரதிஷ்டவசமாக இவற்றுள் ஒரு பகுதி மறைந்து விட்டது. ஏனையவை இராமநாதன் கல்லூரி நூலகத்திலும், குறிப்பாக யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழக நூலகத்திலும், பேணப்பட்டுள்ளன.

இவர் சமகால இலங்கைப் பெளத்தர்களின் கல்வி, சமயம், சமூகம் முதலியனவற்றிற்கும், பங்களிப்புகள் செய்து அவர்களின் நன்மதிப்பையும் பெற்றிருந்தார். கொழும்பிலே பெளத் இந்துக் கல்லூரி ஒன்றினை நிறுவுவதற்கு இவர் மேற் கொண்ட முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை. பெளத்த பிரமஞான சங்கத்திலுமிருவருக்கு ஈடுபாடிருந்தது.

அரசியல், சட்டம், தேசியம், சமூகம் முதலிய துறைகளிலே நன்கு கவனம் செலுத்தியது போன்று, சமய, பண்பாட்டுத் துறைகளிலும் மிக்க ஈடுபாடுள்ளவராக, இலங்கையின் இந்துப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கான சில முக்கியமான பணிகளிலும் இவர் முழுமூச்சாக ஈடுபட்டார். எனவே, இலங்கையின் இந்துப் பண்பாட்டு மரபில் இவரின் பங்களிப்புகள் குறிப்பிடற்பாலன: நினைவு கூறப்பாலன.

பொது நூல் நிலையம்
கோய்ப்பு.

அய்யலவாணி நாவலரின் கல்வியியபணி

கலாநிதி க. ககலாசபதி

ஆறமுகநாவலர் வழிவந்த ஞானபரம்பரையினருள் 'நாவலர்' என்னும் பட்டம் வழங்கப் பெற்றுத் திகழ்ந்தோர் இருவர், வடக்கோவை சு. சபாபதி நாவலர் (1844-1903) ஒருவர், சித்தன்கேணி ஆ. அம்பலவாணி நாவலர் (1855-1932) மற்றொருவர். இவ்விரு வரோடு புலோலி ம. தில்லைநாதா நாவலர் (1854-1939) என்பவரும் குறிப் பிடத் தக் கவராயினும், நாவலரது ஞானபரம் பரையில் அவரைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாமோ என்பது ஆராய்ச்சிக் குரியது. உடுப்பிட்டி அ. சிவசம்புப் புலவரிடத் தில் தமிழிலக்கிய

இலக்கணங்களைக் கற்று யாழிப்பாணத்திலும் கொழும்பிலும் தென்னிந்தியாவிலும் சைவ சமயப் பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்திக்கொண்டு வாழ்ந்த தில்லைநாதர், ஆறுமுகநாவலருடன் நேரடியான தொடர்பு கொண்டிருந்தாரா என்பதனை அறியுமாறில்லை.

ஆறுமுக நாவலர் மரபில் வந்த முக்கியஸ்தர்கள் தத்தம் சக்திக்கும் ஈடுபாடுகளுக்கும் ஏற்ப நாவலர் ஆற்றிய பணிகளைத் தொடர்ந்து செய்ய முயன்றனர். முதன் முயற்சியாளர் என்ற வகையில் ஆறுமுகநாவலர் பல துறைகளில் முன்னின்று உழைத்தார், இன்னும் சில துறைகளில் ஈடுபடத் திட்டமிட்டிருந்தார். நெட்டிகப் பிரமசாரியாகவும் அயர்வறியா உழைப்பாளியாகவும் விளங்கிய நாவலரவர்கள், பலர் சேர்ந்து செய்ய வேண்டிய பணிகளைத் தன்னந்தனியணாக – அநாயாசமாக ஆற்றினார். அவருக்குப் பின்வந்தோர், இரண்டொரு துறைகளிலேதம்மாலானவற்றைச் செய்தனர். இன்னுமொன்று, அந்த ஞான பரம்பரையைச் சேர்ந்தோராய்க் கருதப்படுவோர் அனைவரும் தாம் போற்றிய தலைமகனின் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தையும் காலத்தின் தேவைகளை உள்ளுணர்ந்து அப்பெருமகன் செயலாற்றிய முறையினையும் தெளிவாக அறிந்து கொண்டனர் என்பதற்கில்லை. உதாரணமாக, நிறுவன அடிப்படையில் நாவலரின் கல்விப்பணிகளைத் தொடர்ந்து நடத்தி வந்த ‘மனைஜர்’ த. கௌலாசபிள்ளை, நாவலர் கடைப் பிடித்த முற்போக்கான நெறிமுறைகளை விளங்கிக் கொள்ளாதவராய் மனமார்ந்த பழைய போற்றும் பண்பினராய் விளங்கினார். இவ்வாறு பலவேறு நிலைகளில் நின்று நாவலர் பணிகளைத் தொடர்ந்து நடத்தியவர்களை வெவ்வேறு விதமாய்ப் பாகுபடுத்தல் கூடும்.

அடிப்படையில் நாவலர் பரம்பரையினரை இருபெரும் பிரிவாக வகுத்து நோக்குதல் பயன்பதருவதாகும். ஒரு பிரிவினர் ஏறத்தாழ நாவலர் காலத்தவர்கள், அவரையொத்த கல்வி கேள்வி வாய்க்கப் பெற்றவர்கள். ஆயினும் நாவலருடைய ஆற்றல், அறப்பற்று, ஆளுமை இவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டு அவரைத் தமது தலைவராகவும் வழிகாட்டியாகவும் ஏற்றுக் கொண்டவர்கள். “சிவஞான முனிவருக்குப் பின்படித்தவர் ஒருவர் என்றாற் சங்கரபண்டிதரே” என்று பாராட்டப் பெற்ற நீரவேலி சிவசங்கரபண்டிதர் (1829-1870), ‘தமிழ் தந்த தாமோதரம்பிள்ளை’ என்று புகழப்பெற்ற சிறுப்பிட்டி சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை (1832-1901), தலைசிறந்த தமிழ்ப்புலவராக இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் போற்றப்பட்ட சன்னாகம் பூ. முருகேச பண்டிதர் (1829-1900), நாவலர் பாடங்கேட்ட இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியாரிடம் கல்வி கற்ற காரைநகர் பிரம்மழை மு. கார்த்திகேயப்புலவர் (1891-1898), நல்லூர் வே. சம்பந்தப் புலவர்

முதலியோர் நாவலருக்குச் சமகாலத்தவர்கள், அவருக்கு ஒத்தாசை புரிந்தவர்கள், அவரைத் தமது தலைவராக வரித்துக் கொண்டவர்கள்.

மற்றொரு பிரிவினர், நாவலருக்கு மாணாக்கராகவோ அன்றி நாவலரைக் கண்டவரின் மாணாக்கராகவோ அமைந்து, நாவலரைத் தமது இலட்சிய புருஷராகவும் குருமர்த்தியாகவும் கொண்டு செயற்பட்டவர்கள். “நாவலரின் மருகரும் மாணாக்கரும்” என்ற சிறப்புக்குரியவரும் காவிய இரசனை மரபு ஒன்றைத் தோற்றுவித்தவருமான வித்துவசிரோமணி ந. ச. பொன்னம்பலவிள்ளை (1836-1902), “நாவலர் செய்யும் பிரசங்கங்களைக் கேட்டு, அதன்மேல் குறிப்பு எழுதி வைத்து விட்டன்றி உறங்காத விரதம் பூண்டவர்” என வருணிக்கப்பட்டுள்ள ஏழாலை கி. செந்திநாதையர் (1848-1924), நாவலர் பெயரால் அச்சகம் அமைத்து அரும்பணி பல புரிந்த ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை (1858-1917), “தருமந்தெரிந்தவர் என்று நாவலர் கண்டு” வளர்த்து வரும் வேளையில் அகால மரணமடைந்த மாணவர் வி. சுப்பிரமணியபிள்ளை (-1873), “நாவலரிடத்தில் மிகவும் அபிமானமும், உறைத்த பக்தியுமடையவராய்” விளங்கி, நாவலரின் பாதசேகர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பூண்டவரான அறிவுக்களஞ்சியம் அம்பலவாணநாவலர், “நாவலர் அவர்களைப் போலத் தமிழ்நாட்டில் நல்லோர்களால் அபிமானிக்கப்பெற்ற” மாயாவாத தும்ச கோளரி, சதாவதானி புலோலி நா. கதிரைவேற்பிள்ளை (1871-1907) முதலியோர் உத்தம மாணாக்கரின் உளத்தூய்மையுடன் நாவலர் பணிகளை முன் னெடுத்துச் செல்லப் பெரிதும் முயன்றவர்கள்.

“நாவலர் தனித்தவர், அவருக்கு ‘வாரிசு’ இல்லை. அவருடைய மாணாக்கர்கள் மகா படித்தவர்கள் என்று சொல்வார்கள். ஆனால் அவரைப் போலத் தருமத்தை நீதியைச் சிந்தித்தவர்கள்லைர்”. ‘நாவலர்’ (1968) என்ற பிரசுரத்திலே பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை மேற்கண்டவாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். எடுத்துக் கூறவந்த விஷயத்தை வற்புறுத்தும் பொருட்டு கடுமுனைப்பாக ஆறுமுகநாவலருக்கு ‘வாரிசு’ இல்லை என்று அமுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார் என்றே நாம் கொள்ள வேண்டும். நாவலரைப் போல் இன்னொருவர் அதே காலகட்டத்தில் இருக்கவில்லையென்பது உண்மையே. நாவலருக்கு இனை நாவலர்தான். ஆயினும் அவரது ஞான பரம்பரையில் வந்த இரண்டொருவர் திரிகரண சுத்தியுடன் அவரைப் பின்பற்றி வாழ்முயன்றனர் என்பதும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதே. அத்தகைய சிறப்புடையோரில் அம்பலவாண நாவலர் ஒருவர்.

ஆறுமுகநாவலரின் ஆசீர்வாதத்தைச் சிறுபிராயத்திலேயே பெற்று அவரது அடிச்சுவட்டிலே சென்ற அம்பலவாணர், தான் செய்ய விரும்பிய பணிகளுக்கு முழுமையாகத் தன்னை அர்ப்பணிக்குமுகமாக பிரமசரிய விரதத்தையும் மேற்கொண்டொழுகினார். வடமொழி, தென்மொழி, ஆங்கிலம் முதலியவற்றிற் புலமை, பிரசங்க வன்மை, கல்வித்தான்த்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு, நூலாக்கத்தில் அக்கறை என்பன நாவலரவர்களிடத்து இவர் கண்டு பின்பற்றிய பண்புகள் எனலாம். ஆறுமுகப்பிள்ளைக்கு 'நாவலர்' பட்டம் வழங்கிய திருவாவடுதுறை ஆகீனமே அம்பலவாணருக்கும் அதே பட்டத்தை வழங்கியது. அம்பலவாண நாவலரின் கல்வித் தொண்டின் சின்னமாக விளங்குவதே வட்டுக்கோட்டை இந்துக்கல்லூரி. ஆரம்பத்திலே வேதனமின்றியும் சொற்ப வேதனத்திலும் ஆசிரியப் பணிபுரிய முன்வந்த இளைஞர்களை ஈர்த்தது அம்பலவாணநாவலரின் அப்பழுக்கற்ற சேவைமனப்பான்மையும் அவர் ஆறுமுகநாவலர் பால் காட்டிய அளப்பரிய பக்தியுமேயாகும். அம்பலவாண நாவலரும் ஆசிரியரும் பாடசாலைப் பணியை ஆறுமுகநாவலரவர்களுக்குச் செய்யும் தொண்டாகவே கருதினர் என்று கூறப்படுகிறது.

அரண்டியாரை அரன் எனவே கொண்டு போற்றும் மரபு சைவசமயத்தில் உண்டு. அதற்கிணைய, அம்பலவாணநாவலர் ஆறுமுகநாவலரவர்களைத் தமது தெய்வமாகவே கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார். அற்புதமான அக்குருபக்தியின் வெளிப்பாடாக அமைந்ததே 'நாவல சற்குரு மணிமாலை'.

ஆறுமுகநாவல ணடியினை பரவுதுந்
தேறுமுக வின்பந் திகழ்தரற் பொருட்டே

என்று நூலின் இறுதியிற் பாடியிருக்கிறார் அம்பலவாணர். நாவலர் மீது அவர் வைத்திருந்த அரும்பெரும் பக்தி, நூல் முழுவதும் இழையோடுவதைக் காணலாம். நாவலரின் மரக்கரும் மாணாக்கருமான பொன்னம்பலபிள்ளை, பெருமானார் விதேகமுக்தியடைந்த வேளையிற் சொல்லிய செய்யளிலே பின்வருமாறு கூறினார்:

ஆறுமுக ஜெயற்கே ஆட்செய்யப் பெற்றனம்யாம்
வேற்றங்கள் வேண்டா வெமக்கு.

ஆறுமுக நாவலனை அர்ச்சித் தடிபணியிற்
பாறும் பவநோய் பறிந்து.

ஆறுமுக நாவலரே ரத்தசிற்ப நாயடி யேம்
வீறுமின்ப வீட்டைதன் மெய்.

நாவலரையே நற்றெய்வமாகப் போற்றிப் பரவும் பக்திவயப் பாட்டைப் பொன்னம்பலபிள்ளையின் பாடலடிகளிற் காணக்கூடியதாய் இருப்பதுபோலவே, ‘சற்குணமணிமாலை’யிலும் வரிக்குவரி காணக்கூடியதாயிருக்கிறது.

நாவலர் பெருமான் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் இலங்கையிலிருந்து தமிழ்நூர் பலர் இந்தியாவிற்குச் சென்று மொழித் தொண்டும் சமயப்பணியும் ஆற்றி வந்துள்ளமை பலரும் அறிந்த செய்தியாகும். அம்பலவாண நாவலரும் தமிழகத்திற் பல வருடங்கள் வாழ்ந்து புராணங்களுக்குப் பயன் நிகழ்த்தியும் சமயப் பிரசங்கங்கள் புரிந்தும் சற்பணிகளில் ஈடுபட்டு வந்தார். மதுரைச் சங்கத்தின் தொடக்க காலத்தில் இலங்கை அறிஞர் சிலர் அதன் வித்துவ உறுப்பினராகத் திகழ்ந்தனர். பாண்டித்துரைத்தேவர் இலங்கைத் தமிழ்நூர் பலரை நன்கு அறிந்தவராகையால் அவர்தம் வரிசை அறிந்து கொரவித்தனர். வி. கனகசபைப்பிள்ளை, ஆ. முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை, அ. குமாரசுவாமிப் புலவர், சி. செந்திநாதையர் ஆகியோருடன் அம்பலவாண நாவலரும் மதுரைச் சங்கத்துத் தமிழ் வித்துவான் வரிசையில் வீற்றிருந்தவராவர். அம்பலவாண நாவலர் போன்றோரது பிரதான கவனம் சமயத்திலேயே பதிந்திருந்ததெனினும், அக்காலத்திலே அரும்பத் துவங்கியிருந்த தமிழ் மறுமலர்ச்சியின் தாக்கத்தினால், தமிழ் ஆய்விலும் அபிவிருத்தியிலும் தவிர்க்க இயலாதவாறு கருத்துக் கொண்டிருந்தனர் என்பது கருதத்தக்கது.

ஆறுமுக நாவலர் செய்ததைப் போல சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்க்கக்கூடிய நிறுவனங்களை இலங்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும் தாபித்தார். திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோயிலுக்கு அணித்தாக அமைக்கப்பட்ட திருஞானசம்பந்த சவாமிகள் மடாலயம், சிதம்பரத்தில் நிறுவிய திருஞானசம்பந்த சவாமிகள் கோயில் திருப்பணி முதலியனவும் யாழ்ப்பானத்திலே சித்தன்கேணியில் சில கோயில் திருப்பணிகளும் இவரது நாமத்தை இன்றும் நினைவுட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆயினும் இவர் ஆற்றிய லோகோபகாரமான பணிகளுள் சித்தன்கேணி ஆங்கிலப் பாடசாலைத் தாபனம் தலையாயது என்பதில் ஜயமில்லை. வண்ணார் பண்ணையில் ஆறுமுகநாவலரது முயற்சி பின்னர் யாழ்ப்பானம் இந்துக் கல்லூரியாக வளர்ச்சியுற்றது போல, அம்பலவாண நாவலரது அரும்பணி வட்டுக் கோட்டை இந்துக் கல்லூரியாக மலர்ந்துள்ளது. பலகாலம்

தென்னகத்தில் வாழ்ந்துவிட்டு ஒருமுறை இலங்கை சென்றபொழுது எவ்வாறு அவர் போற்றி வரவேற்கப்பட்டார் என்பதனை அக்காலத்துப் பத்திரிகைச் செய்தி ஒன்றின் மூலம் அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாய் இருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த ‘சண்முகநாதன்’ என்னும் பத்திரிகையில் (21.3.1913) ‘சமாசாரங்கள்’ என்னும் பகுதியில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீமத் அம்பலவாண சுவாமியாரவர்கள்,

இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துச் சித்தங்கேணியைத் தமது சென்மழுமியாகவுடையவர்கள். தங்கள் வாழ்நாளிற் பெரும் பாகத்தைப் பாண்டி நாட்டிற் போக்கியவர்கள். நகரத்து வணிகராலும் பிறராலும் பெரிது மதிப்புற்றவர்கள். ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்களின் சீடவர்க்கத்தவரென்றுங் கூறுப. ப்ரம்ம தர்க்கஸ்தவ மொழிபெயர்ப்பு நாலும் சற்குரு மணிமாலை யென்னும் பிரபந்தமுஞ் செய்தவர்கள். இப்போ தூத்துக்குடி, மார்க்கமாகத் தம்மிரு சீட்ரோடும் கொழும்பில் வந்திருக்கிறார்கள். நாவலச் சாமியாரைக் கொழும்பிலே ஸ்ரீ க. நவசிவாயம் ஜே.பி. அவர்கள், ஸ்ரீ க. சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் முதலிய கனவான்கள் வரவேற்று மாலையிட்டுப் பந்தர் சோடித்து அலங்கார வண்டியிலமூத்துபசரித்தார்கள். ஆரிய திராவிடங்கில வித்துவானும் சங்கீத சாகித்திய பண்டிதனும் பரம்பரைப் புலவரேறும் தமிழ்ச்சங்க அங்கத்தவரும் இலங்கை இராசவாசல் முதலியாருமாகிய சிறீமான் சிற். கைலாசபிள்ளையவர்களும் உபசரணையிற் பங்கு பற்றினார்கள். சாமியார் கொழும்பிலே பிரசங்கமாரி பொழிகிறதாகவும் அறிகிறோம். யாழ்ப்பாணத்திற் கெப்போ வருவாரென் றாவலோ டெதிர்பார்க்கின்றோம். வந்தாற் பிரசங்கமாரி பொழிவதாகவும், அநேக ஊர்த் திருத்தங்கள் செய்யப் போவதாகவும் நினைக்கிறோம்.

இம்மேற்கொள்ளிலே அக்காலத்து உரைநடையின் பண்புகளைக் கண்டு கொள்வதோடு, சில செய்திகளையும் பெற்றுக் கொள்ள முடிகிறது. அம்பலவாண நாவலர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கும் போது ‘அநேக ஊர்த் திருத்தங்கள் செய்யப் போவதாக’ பத்திரிகை குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது. அவருடைய செல்வாக்கிற்கு உட்பட்ட நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர் (1880-1953), ஆசிரியர் சின்னத்துரை, திரு. நாகவிங்கம் முதலியோர்வட்டுக்கோட்டை சைவ ஆங்கில வித்தியாசாலையிலே கற்பித்த

காலத்தில் சமூக சீர்திருத்த விவகாரங்களிலும் ஈடுபாடு கொள்ளலாயினர். “இவர்கள் காலத்தில் கோயில்களிற் தாசியர் நடனம், உயிர்ப்பலி, வழிபடவரும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை இம்சித்தல் போன்ற கேடுகள் மலிந்திருந்தன”. வித்தியாதானம் செய்ததோடமையாது, இத்தகைய சமூக சீர்கேடுகளை நீக்குதலிலும் அம்பலவாண நாவலர் ஆர்வமுடையவராயிருந்தார். அவரது தார்மீக ஆதரவுடனேயே நவாவியைச் சேர்ந்த இ.வைத்தியிலிங்கம் என்பவர் ‘சைவபாலிய சம்போதினி’ என்னும் பத்திரிகையையும் ஆரம்பித்துச் சில காலம் நடத்தினர்.

அம்பலவாண நாவலர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒரு தடவை வந்திருந்தபோது, சிதம்பரத்திலிருந்து க.பொன்னம்பலபிள்ளை, சன்னாகம் அ. குமாரசவாமிப் புலவருக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றிலே பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்:

அம்பலவாண நாவலர் உங்கு வந்தது தாங்களும் கைலாயபிள்ளையும் எழுத அறிந்தேன். விசேட சமஸ்கிருத உணர்ச்சியும், தடைப்படாது பேசும் வன்மையும் நமது தேசத்தவர்கள் பலரை வசீகரிக்குமென்று எண்ணுகிறேன். நம்ம தேசத்து இங்கு வந்து பொருள்டிய சிலருள் இவர் நல்லவரென்பது எனது கொள்கை. உங்கே வந்து வித்தியாசாலைக்கு வந்தால் ஏற்ற முறையில் உபசரிப்பது நன்றென்று எண்ணுகிறேன் (7.3.1913).

ஆறுமுக நாவலர் சிதம்பரத்திலே தாபித்த வித்தியாசாலைத் தரும பரிபாலகராக இருந்த பொன்னம்பலபிள்ளை அளித்துள்ள சான்றுரை அம்பலவாணரைப் பற்றி சமகாலத்துப் பெரியோர் கொண்டிருந்த மதிப்பை எமக்குக் காட்டுகிறது.

மேற்கோளிலே மதிப்புடன் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் சிற்கைலாசபிள்ளையைப் பற்றியும் இவ்விடத்திலே ஒரு சிறிது கூறுதல் ஏற்றதாகும். ஆறுமுகநாவலர் பிறந்த யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலேயே 1856 ஆம் வருடம் பிறந்த திருச்சிற்றம்பலம் கைலாசபிள்ளை, இளமையிலே யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழும் ஆங்கிலமும் கற்றுவிட்டு அரசாங்க சேவையில் இலிகிதராகச் சில வருடங்கள் கடமையாற்றினார். பிறரிடம் கற்றவற்றோடு தாழும் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும் வடமொழியையும் ஆழமாகக் கற்றறிந்தார். பின்னர் அரசாங்க சேவையிலிருந்து ஒய்வு பெற்றுத் தென்னிந்தியாவிலே தலயாத்திரையை மேற்கொண்டு சில

ஆண்டுகள் அங்கு வசித்தார். அக்காலத்திலே நூற்பதிப்பிலே ஈடுபட்டிருந்த சி. வெ. தாமோராம்பிள்ளைக்குத் துணைபுரிந்தார். தமது யாத்திரையின் போது தமிழகத்துத் தமிழறிஞர் பலருடன் பழகின்டபுரிமை பூண்டார். உ. வெ. சாமிநாதையர் இவருக்கு நெருங்கிய நண்பராயினர். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து சப்பிரமணிய தேசிகர் இவருக்கு 'வித்துவான்' என்ற பட்டம் வழங்கிக் பொன்னாடை போர்த்திப் பாராட்டினர். பேரறிஞர்களின்னும் பெருமக்களின்னும் மதிப்பைப் பெற்று வாழ்ந்த கைலாசபிள்ளையிடம் சில காலம் பாடங்கேட்டவர்களுள் பிற்காலத்தில் விபுலாநந்த அடிகள் எனப் பெயர் பெற்ற மயில்வாகனங்களும் ஒருவர். சேர். பொன். இராமநாதனும் இவரிடம் சமய, தத்துவ நூல்களைக் கற்றுத்தெளிந்தார் எனத் தெரிகிறது. 'வடதிருமுல்லை மும்மணிக்கோவை' என்னும் பிரபந்தத்தையும் பல தனிச்செய்யுள்களையும் இயற்றிய இவர் பல சங்கங்களின் உறுப்பினராகவும் இருந்து பணியாற்றினார். கொழும்பில் சிலகாலம் வாழ்ந்தமையால், அக்காலத்து ஆங்கிலக் கல்லியாளர் சிலரையும் சிங்கள, பெளத்து அறிஞர்களையும் அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு இவருக்குக் கிட்டியது. இலங்கையை யாண்ட பிரித்தானிய கவர்னர் இவருக்கு 'இராசவாசல்' என்ற விருது அளித்தார். தமிழ் இசை, வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகியவற்றில் பாண்டித்தியம் பெற்று விளங்கிய இவர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு சமூத்தமிழறிஞர்களின் சிறந்த பிரதிநிதியாகக் கொள்ளப்படத் தக்கவர். அத்தகையவர் அம்பலவாண நாவலர் மீது பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தார்.

ஆறுமுக நாவலரின் ஞானபரம்பரையினர் சிலர் தமது வடமொழிப் பாண்டித்தியத்தைப் பயன்படுத்திச் சைவசித்தாந்தம் சம்பந்தமாக அம்மொழியிலுள்ள சில நூல்களைத் தமிழிற் பெயர்த்தும் அம்மொழியிலேயே சிலவற்றைத் திருத்தமுறப் பதிப்பித்தும் வெளியிட்டனர். காசிவாசி செந்திநாதையரும் அம்பலவாண நாவலரும் இப்பணியில் தனிச்சிறப்புடன் விளங்குகிறார்கள். பிரமகுத்திரத்துக்கு நீலகண்ட சிவாசாரியர் செய்த பாஷ்யத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார் செந்திநாதையர். பெளஷ்கராகமத்துக்கு உமாபதி சிவாசாரியர் வடமொழியில் எழுதிய விருத்தியுரையைப் பவித்திரமாக அச்சிட்டு வெளியிட்டார் அம்பலவாண நாவலர். "பெளஷ்கர விருத்தி சைவசித்தாந்தப் பொக்கிஷம்" என்பர். 'பரம்ம தர்க்கஸ்தவம்' என்னும் வடமொழி நூலையும் தனக் கேட்கிய தமிழ் நடையில் மொழி பெயர்த்தார் அம்பலவாணர். அவரியற்றிய நூல்கள் பிற்காலத்தில் கவனிப்பார் இன்மையால் கிடைத்தற்கரியவாயின. இலங்கைத் தமிழிலக்கிய வரலாறு

ஆழமாகவும் கூர்நோக்குடனும் ஆராயப்பட்டுவரும் இந்நாட்களில் அம்பலவாண நாவலரது நூல்கள் ஆய்வாளர் கவனத்திற்கு உட்படுத்தப்படவேண்டும். வடமொழிப் பயிற்சி காரணமாக ஒருவிதமான ‘மணிப்பிரவாள’ நடையில் எழுதினார் அம்பலவாண நாவலர். இந்நடையைச் சிலர் கண்டித்தனர். ‘சண்முகநாதன்’ என்ற பத்திரிகையிலே 1914 ஆம் வருடம் ‘ஆசிரியருக்குக் கடிதம்’ என்னும் பகுதியிலே புனை பெயரில் வெளிவந்த சில கடிதங்களிலே அம்பலவாண நாவலரின் மிதமிஞ்சிய வடமொழிப் பிரயோகம் பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டது. வடமொழிச் சொற்களைப் பெருமளவிற் குறைத்து எழுதுதல் விரும்பத்தக்கது என்றும் அவ்வாறு எழுதுதல் சாலும் என்றும் கடிதங்களிற் கூறப்பட்டது. அக்கட்டுரையினை சு. சரவணமுத்துப்பிள்ளை எழுதியிருத்தல் வேண்டும்.

இவ்விடத்திலே இவ்விடயம் குறித்துச் சில செய்திகளைக் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாயிருக்கும். மறைமலையடிகள் தனித்தமிழ் இயக்கத்தை முன்னின்று நடத்திய காலப்பகுதியிலிருந்தே அதன் வரலாற்றைப் பலர் விவரிப்பார். இயக்கரீதியாக நோக்கும்போது அது சரியே. ஆயினும் மறைமலையடிகளுக்கு முன்னதாகவே பலர் பிறமொழி விரவாத தமிழ்நடை குறித்துச் சிந்திக்கத் தொடங்கியிருந்தனர் என்பது மனங்கொள்தத்தக்கது. ‘மனோன்மணீயம்’ ஆசிரியர் சந்தரம்பிள்ளை, பரிதிமாற் கலைஞர் முதலியோரை மறைமலையடிகளின் முன்னோடிகளாகக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். அவர்களைவிட வேறு சிலரும் சென்ற நூற்றாண்டின் பிறபகுதியிலே அது பற்றிச் சிந்தித்திருக்கின்றனர். உதாரணமாக, காரைக்காலில் இருந்து வெளிவந்த ‘திராவிட மந்திரி’ என்னும் பத்திரிகையின் (17.6.1893) இதழிலே பின்வரும் குறிப்புக் காணப்படுகிறது:

திசை வடசொற் கலவாச சிறப்புத் தமிழ்

என்னும் தலைப்பின் கீழ் ஓர் உரைப்பகுதி காட்டப்பட்டபின், “திசை வடசொற்கள் காணப்படின் தெளிவுடையோர் களைந்து காட்டுக” என்று கூறி முடிக்கப்பட்ட கடிதத்தில் “தனித்தமிழ் காட்டவிரும்புவோன்” என்று ஆசிரியர் பெயர்க்குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதுபோலப் பல உதாரணங்கள் காட்டலாம். இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராக ஈழத்துத் தமிழ்ப் பண்டிதர் ச. விசுவலிங்கபிள்ளை என்பார் கடமையாற்றினார் என்பது சுவையான ஒரு தகவலாகும். ஒரு இதழிலே பத்திராதிபரைப் பற்றி பின்வரும் அறிவித்தல் காணப்படுகிறது.

..... வித்துவ பிரசித்தி பெற்ற ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள் மாணக்கனும், அந்நாவலரவர்கள் காலத்தே சிதம்பர சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையிலே தலைமைத் தமிழ்ப் புலமை நடத்தினவனும், திருவெண்காட்டுச் சமீப பெருந்தோட்டத்திலே சில கார்காத்த பிரபுக்கள் வேண்டுகோளின்படி சில மாசங்கள் வசித்துக் தமிழ் பயிற்றினவனும், நாகபட்டினம் நேட்டில் வைக்கலினும் கும்பகோணம் வெண் வைக்கலினும் தமிழ்ப் பண்டித நடாத்தினவனும், தற்காலம் சேலத்து ஒகுரிலே போர்ட் வைக்கலில் தமிழ்ப் பண்டிதனாயிருப்பவனுமாகிய நான், இத்திராவிட மந்திரி என்னும் பத்திரிகையை... இந்த வார முதலாகப் பூரண நிர்வகிப்புடனே நடத்தத் துணிந்தேன்...

இங்ஙனம்
ச. விசவலிங்கபிள்ளை
தமிழ்ப்பண்டிதன்

விசவலிங்கபிள்ளை போன்றவர்கள் தமிழ்நாட்டிலும் ஈழத்திலும் சென்ற நூற்றாண்டின் கடைக்கூறிலேயே தனித்தமிழ் குறித்துச் சிந்தித்துச் செயல்பட ஆரம்பித்தனர் என்பதை இத்தகைய தகவல்கள் நமக்குணர்த்துகின்றன.

ஆயினும் அம்பலவாண நாவலர் போன்றவர்கள் தமது கல்விப் பின்னணி, பயிற்சி முதலியலை காரணமாக வடமொழிச் சொற்கள் கலந்த நடையினையே வழங்கி வந்தனர் (தனித்தமிழ் இயக்கம் முனைப்பாகச் செயற்படுமுன் அவரது நூல்களிற் பெரும்பாலன எழுதப்பட்டவை என்பதும் மனங்கொள வேண்டியதே). தமிழ் உரைநடை வரலாற்றை ஆராய்வோர் அம்பலவாணர் நடைப்பாங்கினை நுனுகி நோக்குதல் தகும். தனித்துவமான ஒரு நடையை அவர் கையாண்டார். எடுத்துக்காட்டாக மேல்வரும் சிறு பகுதியை நோக்குவோம்:

ஓன்றில் ஜயந்து வந்தோரிருவருள் வியவகாரத்தில் ஒருவர் மற்றொருவரைப் பார்த்து இது 'யார் சொல்லியது, யாரெழுதிய' தென்று வினாவுவார்க்கு, 'நாவலர் சொல்லியது நாவலரெழுதிய' தென்று விடையிறுக்கப்படுமெனின் அதற்கதுவே சித்தாந்தம். அதில் ஜயமில்லை. இது இந்நாள் நமது தமிழுலக வாய்பாடு. ஆரிய உலகத்தும் ஆங்கில உலகத்தும் சென்றவரை இதுவும் ஒர் வாய்பாடு..... எம்பெருமான் வந்தருளிய புண்ணியந்தான் இந்நாள்

நாவலர் யாம் பாவலர் யாம் ஞானிகள் யாம் யோகிகள் யாம் எனப் பல்லோரும் அங்கங்கு ஞானமும் ஆசாரமுடையவர்களாய்ப் பொருளும் புகழும் பூஜ்யதையும் பெற்றுவாழும் அவரவர் இன்ப வாழ்வு என்பது யாரறியாதார்!

இலங்கைத் தமிழ்நினர் பலருக்குத் தமிழ் நாட்டிலே செட்டிகள் ஆகரவளித்து வந்திருக்கின்றனர். ஆங்கிலேயராட்சியின் தொடக்கத்திலே தமக்கேற்பட்ட நிலைகுலவிற்கு ஈடுசெய்யும் வகையில் சமுதாயத்தில் பக்கபலம் தேடிக்கொள்ளுமுகமாகச் சமய கலாசார ‘மறுமலர்ச்சி’யில் இணைந்து கொண்டனர் செட்டி சமூகத்தினர். இலங்கையிலிருந்து சென்ற, ஆறுமுகநாவலர், ந. ச. பொன்னம்பலபிள்ளை, காசிவாசி செந்திநாதையர், சுவாமிநாத பண்டிதர், முருகேசு பண்டிதர், தில்லைநாத நாவலர் முதலியோரை வெவ்வேறு வழிகளில் ஆதரித்தது போலவே அம்பலவாண நாவலரையும் அச்சமூகத்தினர் ஆதரித்தனர். அவ்வாறு பெற்ற பொருளுத்துவியைக் கொண்டே சிதம்பரத்தில் ஒரு மடத்தை அமைப்பித்தார். அம்மடத்திலேயே தமது அந்திய நாட்களைக் கழித்து இயற்கையெய்தினார். யாழிப்பாணத்துச் சைவப் பெரியார்கள் சிலர் சிதம்பரத்தில் மரணமடைந்தனர், சபாபதி நாவலர், சுவாமிநாத பண்டிதர், செப்பறைச் சிதம்பர சுவாமிகள், உரையாசிரியர் வேலுப்பிள்ளை உபாத்தியாயர், இலக்கண சுவாமிகள் எனப்படும் முத்துக்குமாரத் தம்பிரான், அம்பலவாண நாவலர் முதலியோர் இவர்களுள் இயம்பத்தக்கவர்கள்.

கடந்த சில வருடங்களாக ஆறுமுகநாவலர் பற்றியும் அவரது பரம்பரையினர் பற்றியும் நுண்ணாய்வுகள் சில மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. யாழிப்பாணத்து நவீன வரலாற்றை நன்கு விளங்கிக் கொள்வதற்கு இத்தகைய ஆய்வுகள் உதவி செய்வன. பல்வேறு காரணங்களால் அம்பலவாண நாவலர் வரலாறும் பணியும் விரிவாக ஆராயப்படவில்லை. அக்குறையை நிவிர்த்தித்தல் ஆராய்ச்சியாளர் கடமையாகும்.

பாவலர் துறையம்பாவின்னை

பண்டிதன் சி. அப்புக்துரை

ஷாழ். மாவட்டத்தின் தெல்லிப் பழைக் கிராமத்தில் தமிழ் சமஸ்கிருதம் என்னும் மொழிகளில் வல்லுநராக விளங்கிய சுதிர்காமுச் சட்டம் பியார் வழித் தோன்றல் கச்சேரிமுதலியார் அருளம் பலம் என்பவர். அவர் சிற்பம், ஓவியம், நாடகம் என்பவற்றிற் புலமை யாளராக விளங்கிய காசிநாதர் கந்தப்பிள்ளையின் வழித் தோன்றல் தங்கம்மாவைத் திருமணங்கு செய்து கொண்டார். அத்தம் பதியரின் இல்லற வாழ் வில் மூன்றாவது புதல் வராக 1872ஆம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதம் இருபதாந் தேதி

பிறந்தவர்தான் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை அவர்கள். இவர் அண்ணன் இராசரத்தினம்பிள்ளை சென்னை கிரீஸ்தவக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். இராவுபகதூர் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களின் வரலாற்றை எழுதி வெளியிட்டவர். அக்கா இராசம்மா, ஹற்றனில் அச்சுயந்திரந் தாபித்துப் பாவலரின் பாராட்டைப் பெற்ற பொன்னையா என்பவரைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டவர்.

சைவப் பாடசாலைகள் இல்லாத அந்தக் காலத்தில் பாவலர் தெல்லிப்பழையிலிருந்த அமெரிக்கமிழன் ஆங்கில பாடசாலையில் தமது ஆரம்பக் கல்வியைத் தொடரவேண்டி இருந்தது. ஆரம்பக்கல்லி நிறைவாகியதும் தொடர்ந்து மேலே கற்பதற்காக யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் சேர்க்கப்பட்டார். கேம்பிரிஜ் உயர்நிலைப் பள்ளி இறுதித் தேர்விற் சிறப்புச் சித்தியுடன் வெளியே வந்தார். சைவ மாணவனாக அக்கல்லூரியுட் புகுந்தவர் கிரீஸ்தவக் கொள்கைகளுடனாகி வெளியேறினார். பெயர் சாமுவேல்கற்சிங்கு துரையப்பாபிள்ளை தேயிலர் என்னும் மாற்றத்துடனாகி இருந்தது.

கேம்பிரிஜ் உயர் நிலைப் பள்ளித் தேர்வுடன் அரசு கணக்காய்வாளர் சேவையிற் சேர்ந்தவர் 1892இல் அதனைத் துறந்து பாண்ந்துறை பரியோவான் கல்லூரியில் ஆசிரியரானார். சீர்திருத்தக் கருத்துக்களில் நாட்ட முடையவராகி ஆசிரியத் தொழிலையும் துறந்தவர் இந்தியா சென்று பம்பாய் கோலாலம்பூர் மிஷன் உயர்நிலைப்பள்ளியில் ஆசிரியரானார். திலகர் கோகலே போன்றோர் இயக்கங்கள் அவரை ஈர்த்தன. அதேவேளை அங்கு பிளேக் நோய் பரவியதால் யாழ்நகர் திரும்பியவர் தெல்லிப்பழை ஆங்கில உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஆசிரியராயினார். தொடர்ந்து அப்பாடசாலையின் தலைமையா சிரியராகவும் உயர்வுபெற்றார். 1899இல் ஆசிரியர் தராதரப்பத்திரப் பரீட்சையிற் சித்திபெற்ற பின்னரும் பணியை அங்கேயே தொடர்ந்தார்.

1901இல் கீதரசமஞ்சரி என்றொரு செந்தமிழ்ப் பாமாலையை வெளியிட்டார். இந்த வகையிலான செயற்பாடுகளை அவதானித்த மிழனரி உதயதாரகை என்னும் தமது கிரீஸ்தவ இதழுக்கு ஆசிரியராக்கியது. 1904இல் மாணவர் சஞ்சிகை என்னும் ஏட்டினைத் தொடக்கி அதன் ஆசிரியராகவும் இருந்து வழிப்படுத்தினார். கலாயோகி ஆனந்தக்குமாரசுவாமி அவர்களின் Ceylon National Review என்னும் இதழிலும் பல கட்டுரைகளை வெளியிட்டுள்ளார். நாடகக் கலைத்துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடுள்ளவராகிய பாவலர் 1905இல் சகல

குணசம்பன்னன் என்னும் நாடகத்தை எழுதி நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றியுள்ளார்.

1909இல் ந. சபாபதிப்பிள்ளை தையல்நாயகம் என்னும் பெண்ணினல்லாளைத் திருமணங்கு செய்து கொண்டார். தையல் நாயகத்துடனான இல்வாழ்வில் இரத்தினம்மா, ஜயரத்தினம், தர்மராஜா என்னுங் குழந்தைகளின் தந்தையானார் பாவலர். குழந்தைகளின் தந்தை மீண்டும் சைவசமயி ஆயபின்பே இப்பிள்ளைகள் தோன்றினர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1910 ஒக்டோபர் பதினாலாம் நாள் பாவலர் வாழ்வில் முக்கியமானதோரு தினம் எனலாம். சாமுவேல் கற்சிங்கு துரையப்பாபிள்ளை தேயிலர் மிஷனுடனான தனது தொடர்பை முறித்துக்கொண்டு வெளியேறித் தெல்லிப்பழையில் இருந்த தனது வீட்டில் ஒரு சைவப் பாடசாலையை ஆரம்பித்த தினம் அதுவாகும். மிஷனரி நடத்திய பாடசாலையில் பாவலருடன் கற்பித்த நாள்கு ஆசிரியர்கள் பாவலருக்கு உதவுபவர்களாகி அவர் சைவப்பாடசாலைக்கு வந்துவிட்டனர். சைவமாணவர்களும் பாவலர் வழிகாட்டலை ஏற்று அவர்பாடசாலை மாணவராயினர். அந்தச் சைவ வித்தியாலயமே இன்று உலகளாவிய பெயருக்குரியதாகி நிற்கும் மகாஜனக்கல்லூரியாகும். சாமுவேல்கற்சிங்கு துரையப்பாபிள்ளை தேயிலர் என்று மிஷனரியினராற் குறியீடு செய்யப்பட்ட அவர் பெயரும் தெல்லிப்பழை அருளம்பலம் துரையப்பாபிள்ளை எனச் சைவச்சார்புடையதாயிற்று.

1917இல் இந்துசாதனம் ஆங்கில இதழின் உதவிப்பத்திராதிபராக நியமனம் பெற்றபின்னர் பிள்ளை அவர்கள் சில காலம் பத்திரிகாதிபராகவும் பணிபுரிந்துள்ளார். இவரது பாடல்கள் காலத்துக்குக் காலம் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. தேசநலன் சீர்திருத்தம் என்பவற்றிலே ஈடுபாடு கொண்ட பிள்ளையவர்கள் பதங்கள், கும்மிகள், கீர்த்தனைகள் என்பவற்றில் ஆர்வங்கொண்ட மக்களைக் கருத்திற்கொண்டு அவ்வகைப் பாக்களிலே தமது சிந்தனை களை முன்வைத்தார்கள். புதுமை என்ற சிந்தனையுடன் அந்திய நாகரிகத்தில் மயங்கி மூழ்குபவர்களைக் கண்டித்த தார்கள். அவர் உள்ளக் குழுறவின் வெளிப்பாடுதான் யாழ்ப்பாணச் சுல்தேசக் கும்மி என்பது ஆய்வாளர்களின் கருத்தாகும். அங்கே வர்த்தகம், கல்வி, தாய்மொழி, பெண்கல்வி, உத்தியோகம், பழக்கவழக்கங்கள், சாதி, சுரண்டல், சீதனக்கொடுமை முதலாயவெல்லாம் பாடுபொருளாகியுள்ளன. கவிதைக் கோலமே மாறுபாடானது.

எங்கள்தே சப்பண மெவ்வகை யாயும்
இதரதே சங்களைச் சேருதலால்
பங்கம் மிகுந்த வறுமை யெமையெட்டிப்
பாராம லென்செயுஞ் சங்கமின்னே.

என்னும் பாடற்பகுதி அந்நியரின் சுரண்டலை - எமது
கிராமத்து உழைப்பாளிகளின் ஆக்கத்தைக் கொள்ளோ கொள்ளும்
இயல்பினைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

சமூகசீர்திருத்தப் பாதையில் மதுவிலக்குக் கொள்கையை
உறுதியாக நடைமுறைப்படுத்த முயன்றவர் பாவலர். மதுவிலக்குப்
பிரசாரம் அவரது தலையாய முயற்சியானது. அந்தவேளை அளவெட்டி
மதுவிலக்குச் சங்க வருடாந்த விழாவிற் பாவலர் பாடியதொரு பாடல்:
பூதலத்திற் கொடுந்தீமை புரிமதுவாம்

பானமெனும் பொல்லா நஞ்சைக்
காதலுடன் வாங்கியண்டு களிப்படையும்
மதிகெட்ட கசடரே நீர்
ஏதநிறை யும்மதுவா லெழிலுடம்ப
மனமாவி யெல்லாங் கெட்டுப்
போதலுமக் கித்தரையிற் புகழேயோ
தருமமோ புகலு வீரே.

இப்பாடலில் மதுவின் தீமை, உண்ணும் மானிடரின்
அறியாமை, உடம்பு மனம் என்பவற்றுக்கு நேரக்கூடிய பாதிப்பு முதலான
எல்லாக் கெடுதல்களுமே சுட்டப்பட உள்ளன. சிறப்பாக மது உபயோகம்
நிறுத்தப்பட வேண்டிய தென்று உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

பெண்களுக்கென அமைதி கண்ட இராமநாதன் மகளிர் கல்வி
நிலையத்தையும் அதை நிறுவிய இராமநாத வள்ளலையும் பாராட்டிப்
பாடியுள்ளார்.

பாட்டலங் காரர் சுவைக்கல்வி கற்றிடு பாவையரே
வீட்டலங் காரம் மதியலங் காரம் விசும்பினுக்கு
நீட்டலங் காரம் பயோததிக் கேயெழில் நீடுமியாழ்
நாட்டலங் காரஞ் சிறீராம நாதன் கலாநகரே.

என்னும் பாடலில் கல்வித்தாபனத்தைப் பாராட்டுவது மூலம்
அந்த நிறுவனத்தை உண்டாக்கிய பெரியாரைப் புகழ்ந்துள்ளைமை
பின்னாகி நிற்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இப்படி வெளியாய
பாடல்களைல்லாம் சிந்தனைச் சோலை என்றொரு தொகுப்பு நூலில்
இடம்பெற்றுள்ளன. இந்த நூலில் வெளியாய பாடல்கள் 1910ஆம்

ஆண்டின் முன்னரும் 1918ஆம் ஆண்டின் பின்னரும் வெளிவந்தவையாக இருக்கலாம் என்றொரு கருத்தும் உண்டு. சிவமணிமாலை என்ற பிரபந்தம் 1927இல் ஆக்கப்பெற்றது.

கீதாரசமஞ்சரியிலிருந்து:

தேனார் சவையுலவஞ் செந்தமிழா கும்பாசை
தானே தனக்குநிகர் சாற்று புகழ்த் தொன்னுவின்
ஞானா கரமுநிறை நற்பாசை யாமதன்சீர்
நானோ சொலவலியேன் நாடுமதை நண்பர்களே.

சத்திய நெறியினைச் சார்ந்து தேவனுக்
குத்தம சேவைசெய் துண்மை யாங்குணஞ்
சித்தஞ்சொல் செயலினிற் நினமுங் காட்டுநல்
பக்தருக் குகந்தநற் பலன தாகுமே.

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை 1929 யூன் இருபத்து நான்கில் அமரத்துவம் எய்தினார்.

பொது தூல் நிறுவனம்
கோப்பார்.

முகரணமயாளர் மு. சுவாமிநாதன்

கலாநிதி ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்

தத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வி உலகில் முக்கியத்துவம் நிறைந்ததாகும் நிறுவன மயப்பட்ட கல்வி ஸ்தாபனங்கள் அக்காலகட்டத்தில் தோற்றம் பெற்றன. கிறித்துவ மிசனரிகள் பலவும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பித்த பாடசாலைகள் ஆங்கிலக் கல்வியின் வளர்ச்சிக்கு மிகுந்த பயன் செய்தன. மேலும் கல்வியினை அணைவரும் பெறும் பொருட்டு தமது நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்தன.

எனினும், விடுதி அணிந்த வர்களாய் கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளில் சைவச்சிறுவர்கள்

கல்விகற்க முடியாதிருந்தமையும், அங்கு கட்டாயமாகக் கிறிஸ்தவ நூல்களைக் கற்கவேண்டியிருந்தமையும் காணப்பெற்றது. இதனைக் கண்ணுற்ற நாவலர், சுதேசிய சமயமாகிய சைவசமய மத அடையாளச் சின்னங்களோடு மாணவர்கள் கல்வி கற்பதற்கென சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைகளை அமைத்தார். 1848 இல் வண்ணார்பண்ணையிலும், 1864 இல் சிதம்பரத்திலும், 1872 இல் கோப்பாய் மற்றும் புலோலியிலும் இவ்வித்தியாசாலைகள் அமைக்கப்பட்டன. இவ்வாறு சைவப் பாடசாலைகளை அமைக்கும் பணியில் நாவலரின் அடிச் சுவட்டைப் பின்பற்றி, அவரின் சம காலத்திலும் சற்றுப் பிற்பட்ட காலத்திலும் சைவச் சான்றோர் பலரும் ஈடுபட்டனர்.

இவ்வாறு பாடசாலை நிறுவும் பணியில் சி.வெ.தாமோதரம் பிள்ளை, அம்பலவாண நாவலர், கோப்பாய் மு.சுவாமிநாதன், இந்துபோட் இராசரத்தினம் முதலிய பலரும் ஈடுபட்டனர். இவர்களுள் கோப்பாய் மு.சுவாமிநாதனும் ஒருவர். இவர் அக்காலத்திலேயே பரி. யோவான் கல்லூரியில் சென்று கற்றுச் சிறந்தவர். ஆங்கிலத்தில் சிறந்த புலமை பெற்றவர். ஆனால் தாம் கற்ற ஆங்கிலத்தின் துணைக்கொண்டு, அரசு உத்தியோகம் பெற்று அன்றைய ஆட்சியாளரின் பின்னே செல்ல அவர் வரும்பவில்லை. மாராக அக்காலத்தில் நாவலரால் ஏற்பட்டிருந்த சைவத் தமிழ் மறுமலர்ச்சியே அவரை வழிப்படுத்திற்று. இதற்கு நாவலரால் கோப்பாயில் தொடங்கப்பெற்ற சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் கற்பித்த தந்தையாரின் வழிப்படுத்தல் காரணமாக இருந்திருக்கும் என எதிர்பார்க்கலாம்.

மலேசியாவிற்குத் தொழில் பார்க்கவெனச் சென்ற மு.சுவாமிநாதன் அங்கும் சுதேசியர் கல்வி பெறுவதில் இருந்த சிரமத்தைக் கண்டு, கல்விப் பணிக்கெனத் தம் வாழ்வைத்தரத் தீர்மானித்தார். அங் கே ஒரு பாடசாலையைத் தொடங்கினார்.

பின் தமது தாயகத்திலும் இப்பணியை முன்னெடுக்க விரும்பியவர், மலேசியாவில் தாம் தொடங்கிய பாடசாலையை அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, ஈழம் திரும்பினார். இலங்கையில் சில பாடசாலைகளைத் தொடங்கிய இவர், நிறுவனராக, முகாமையாளராக, ஆசிரியராக ஆற்றிய கல்விப் பணி மக்தானது. இவரால் தொடங்கப் பெற்ற பாடசாலைகளுள் கோப்பாய் சரஸ்வதி வித்தியாசாலை (இன்றைய நாவலர் பாடசாலையின் பெண்கள் பிரிவு), உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரி (இணை நிறுவநர்), காரைநகர் இந்துக் கல்லூரி

நிறுவன நிறுவனம் கோப்பாய்

(இன்றைய தியாகராசா ம.ம.வி.,இணை நிறுவநர்), கோப்பாய் பண்ணவேலைப் பயிற்சிப் பாடசாலை என்பன முக்கியமானவை. மேலும் இவர், காரெநகர் அருணாசல உபாத்தியாயர் கோப்பாயில் ஆசிரிய கலாசாலை தொடங்குதற்கு வேண்டிய உதவிகள் செய்து, அக் கலாசாலையின் முதலாவது மேற்பார்வையாளராக விளங்கியவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவர் பெண்களுக்காகத் தொடங்கிய கோப்பாய் சரஸ்வதி வித்தியாசாலை, ஈழத்து வரலாற்றில் முக்கியமானது. இது, ஈழத்துச் சைவத் தமிழ் உலகில் தொடங்கப்பெற்ற இரண்டாவது பெண்கள் பாடசாலையாகும். இப் பாடசாலை, இரு வழிகளில் ஈழத்துக் கல்வி வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது.

- அ) ஆண்கள் கற்கப் பல பாடசாலைகள் இருந்த நிலையில் சைவ சமயப் பெண்கள் பயிலவெனத் தொடங்கப்பெற்றமையால் மகளிர் கல்வி வளர்ச்சிக்கு உதவியமை.
- ஆ) பண்ண வேலை வகுப்புகளையும் நடாத்தியமையால் தொழிற் கல்வி வரலாற்றில் முதன்மை பெறுகின்றமை.

ஆறுமுகநாவலரால் கோப்பாயில் தொடங்கப்பெற்ற பாடசாலை சேனாதிராயர் வழிவந்த கந்தப்பர் என்பவருடைய காணியில் நடைபெற்று வந்தது. இப்பாடசாலையில் ஆண்கள் மட்டுமே கல்வி கற்று வந்தனர். இதனைக் கண்ணுற்ற மு.கவாமிநாதன் சைவசமயச் சூழலில் பெண்களும் கல்வி கறக் வேண்டும் என்னும் விருப்பில் ஒரு பெண்கள் பாடசாலையைத் தமது குடும்பத்தினருக்குச் சொந்தமான காணியில் அமைத்தார். இப் பாடசாலை 1910 ஆம் ஆண்டு விஜயதசமி அன்று சரஸ்வதி வித்தியாசாலை என்ற பெயரில் கோப்பாய் வெல்லம்பிடிடிக் காணியில் தொடங்கப் பெற்றது. இத் தொடக்க விழா அக்காலகட்டத்தில் பெண்களுக்கான கல்வி நிறுவனம் ஒன்றை மருதனார்மடத்தில் கட்டிக்கொண்டிருந்த சேர். பொன். இராமநாதன் தலைமையில் நடைபெற்றதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நாவலரால் தொடங்கப்பெற்ற சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைக்கு அரசு அனுமதி பெறுவதில் சில பிரச்சினைகள் தோன்றின. அருகே அமைந்திருந்த சி.எம்.எஸ் பாடசாலை முன்னரே மிகங்கிணி மூலமாக அனுமதி பெற்றிருந்தமையால் அக்கால சட்டங்களுக்கு அமைவாக, சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைக்கு அனுமதி பெற முடியவில்லை.

எனவே, அப்போது சரஸ்வதி வித்தியாசாலையை நடாத்தி வந்த மு.சுவாமிநாதன் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைகளுக்கெல்லாம் பொறுப்பாக இருந்த நாவலர் சொத்துகளின் தரும பரிபாலகரான த.கைலாசபிள்ளையின் அனுமதியோடு ஆண்கள் பாடசாலையை, சரஸ்வதி வித்தியாசாலையோடு இணைத்து இந்துக் கலவன் பாடசாலை என்ற பெயரில் நடாத்தி வந்தார். இப் பாடசாலையே கோப்பாய் மத்திய கலவன் சைவ வித்தியாசாலை, கோப்பாய் நாவலர் இந்துத் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை என்றெல்லாம் வழங்கப்பெற்று, இன்று கோப்பாய் நாவலர் தமிழ் வித்தியாலயம் என்ற பெயரைப் பெற்று விணங்குகின்றது.

1913 ஆம் ஆண்டு அரசின் உதவி பெறும் பாடசாலையாக இப்பாடசாலையினைப் பதிவு செய்த சுவாமிநாதன், மலேசியாவில் பாடசாலை ஒன்றைத் தொடக்கி நடாத்திய அனுபவத்தின் துணையால் சிறப்பாகப் பாடசாலையை நிர்வகித்து வந்தார். பெண்கள், பாடசாலைக்கு வரத் தயங்கிய அப்போதைய காலத்தில் இவர் வீடு வீடாகச் சென்று கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் கூறி, மாணவரைப் பாடசாலைக்கு வரச் செய்தார்.

தாம் பாடசாலை நிறுவிய 1910ஆம் ஆண்டு தொடக்கம், பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட 1960 ஆண்டு வரை இப்பாடசாலையின் முகாமையாளராக இவரே இருந்து அயராது பாடுபட்டார். கிட்டத்தட்ட 50 ஆண்டு காலம் பாடசாலை நிருவாகம் மற்றும் கல்வி நடவடிக்கைகளை இவர் சிறப்பாக முன்னெடுத்தமையால், மனேஜர் சுவாமிநாதன் என இவர் அனைவராலும் போற்றப்படலானார்.

அத்தோடு தமது சொந்த நிலத்தில் ஒன்றரைப் பரப்பினை பாடசாலைக்கெனத் தானமாக வழங்கியுதவினார். இக் காணியில் இவரால் அமைக்கப்பெற்று கற்பித்தல் நடவடிக்கைகளுக்குப் பயன்படுத்தப் பெற்ற மண்டபங்களில் ஒன்றுக்கு, பின்பு இவர் நினைவாக சுவாமிநாதன் மண்டபம் எனப் பெயரிடப்பெற்றது.

இவர் முகாமையின் கீழ் இருந்தபோது சரஸ்வதி வித்தியாசாலையில் வழங்கப் பெற்ற தொழிற் பயிற்சி ஈழத்துக் கல்வி வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெறத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்தின் சிறந்த வளங்களுள் ஒன்றாக விளங்கிய பனை மரத்தினைப் பயன்படுத்தி மக்களிற்குத் தேவையான பயன்பாட்டுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்வதற்காகப் பன்ன வேலை வகுப்புகள் இப்பாடசாலையிலே நடாத்தப்பட்டன. 1927 ஆம்

பொது மால் நிலையம் கோட்டை

ஆண்டில் பன்னவேலை ஆசிரியர்கள் இப்பாடசாலையில் நியமிக்கப்பட்டு மாணவர்கள் தொழிற் பயிற்சி பெறுதற்கு வழி செய்யப்பெற்றது. சில ஆசிரியர்கள் இந்த துறையில் மேலும் பயிலுதற்காக பாடசாலையால் களுத்துறைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். இவ்வகையில், பெண்கள் தமது சொந்த ஊரிலேயே கற்பது அரிதாக இருந்த அக்கால கட்டத்தில் இப்பாடசாலையில் இருந்து சின்னாக்கி, பிள்ளையம்மா முதலியோர் களுத்துறை சென்று கற்று வந்து பன்ன வேலைப் பாடங்களை நடாத்தினர்.

இப்பாடசாலையுடன் இணைந்த நிலையில் பன்ன வேலைப் பயிற்சிப் பாடசாலையை அமைத்த முகாமையாளர் சுவாமிநாதன் மிகவும் முயற்சி எடுத்து பன்னவேலைக் கல்விக்கான அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்தார். இப் படிப்பு குடிசைக் கைத்தொழிற் பிரிவின் கீழ் பதிவாக்கப் பெற்றமையால், ஐந்து பிரிவுப் பரீட்சைகளில் சித்தியடைந்த மாணவர்கள் கைப்பணி ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப் பெற்றனர். இதனால் பெண்கள் பலரும் பன்ன வேலை ஆசிரியர்களாக, அவர்களுக்கு நிரந்தர அரசு உத்தியோகம் கிடைத்தது. இவ்வாறு பெண்கள் பலரும் தொழில் பெறவும் ஈழத்தமிழ்ப் பகுதியில் சிறந்த வளமான பனை உரிய முறையில் பயன் படுத்தப்பெறவும் சரஸ்வதி வித்தியாசாலை கடந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மிகச் சிறந்த பங்களிப்பை நல்கியுள்ளது.

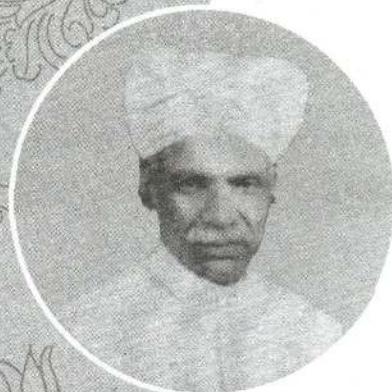
மு. சுவாமிநாதனின் பாடசாலை உருவாக்கப் பணியில் அடுத்துக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவை இரு இந்துக் கல்லூரிகளாகும். இவற்றுள் ஒன்று உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரி யாகும். மற்றது காரைநகர் இந்துக் கல்லூரியாகும். உரும்பராய்ப் பகுதியில் வாழ்ந்த சைவத் தமிழ்ச் சிறார்களுக்காக அப்போது கல்வி நிறுவனம் ஒன்று அவசியமானதை உணர்ந்து கொண்ட பிரமுகர்கள் அங்கு இந்துக் கல்லூரி ஒன்றை அமைப்பதன் அவசியத்தை உணர்ந்தனர். இவர்களுள் மு.சுவாமிநாதன் அவர்களும், உரும்பராய் திரு வல்லிபுரம் அவர்களும் வடகோவைப் பிரமுகர் சிலரும் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டினர். பலரின் கூட்டுறவால் இக் கல்லூரி ஆங்கில வித்தியாசாலையாக நன்கு தோற்றம் பெற்றது. இக் கல்லூரிக்கு அடிக்கல் நாட்டிய மு.சுவாமிநாதன் அவர்கள் அங்கு ஆங்கில ஆசிரியராகவும் கடமை ஆற்றினார்.

இவ்வாறே காரைநகரில் சயம்பு என்பாரால் நடாத்தப்பெற்று வந்த தொடக்கப் பள்ளியை, பல மாணவர்களும் கற்கக் கூடிய உயர் ஆங்கில வித்தியாசாலையாக நிறுவியவர் மு. சுவாமிநாதனே. (இவர் இங்கும் ஆங்கில ஆசிரியராகக் கடமை ஆற்றினார்.) இதனால் அன்று இந்துக்

கல்லூரிகளது பரிபாலனத்தைக் கவனித்து வந்த இந்துக் கல்லூரி அதிகார சபையின் உறுப்பினராக அவர் நியமிக்கப்பட்டார். இவ்வாறு இவ்விரு இந்துக் கல்லூரிகளின் வளர்ச்சிக்கு இவர் ஆற்றிய பங்களிப்பை இந்து சாதனம் முதலிய ஏடுகள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

அடுத்து, காரை அருணாசல உபாத்தியாயர், வண்ணை, கீரிமலை போன்ற இடங்களில் நிறுவ முயன்று முடியாதுபோய், பின் கோப்பாயில் நிறுவிய, ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியின் உருவாக்கத்திற்கு இவராற்றிய பங்களிப்பையும் சுட்டுதல் தகும். ஆசிரியர்களுக்கான பிரவேச வகுப்பை நடாத்த தமது வீட்டைக் கொடுத்து உதவியவர் இவர். (பார்க்க: குலரத்தினம், க.சி.,) இப்பயிற்சிக் கலாசாலையின் மேற்பார்வையாளராகக் கடமையாற்றிய இவர் போன்ற சிலரின் ஒத்துழைப்பினாலேதான், கலாசாலை சிறப்புற இயங்கியது.

இவ்வாறு பெண்கள் பாடசாலை நிறுவநராக, இந்துக் கல்லூரிகள் இரண்டன் இனை நிறுவநராக, தொழிற் கல்வி முன் னோடியாக, பாடசாலை முகாமையாளராக, ஆங்கில ஆசானாக மு. சவாமிநாதன் ஆற்றிய கல்விப்பணி மகத்தானது. நாவலர் ஏற்றிய சுடரை அணையாது பாதுகாத்த இவர், அவர் வழியில் சென்று பெண்கல்வி, தொழிற் கல்வி என அடுத்த கட்டத்துக்கு பாடசாலைகளை வளர்த்து விட்டவர்.

நெடுபோட் இராஜரத்தினம்

திரு. வா. தற்பரானந்தன்

20-ஆம் நூற்றாண்டில் சைவம்
வளரவேண்டும் என்ற
எண்ணத்தில் இறைவனால்
தோற்றுவிக்கப் பட்ட பெரியார்
இந்துபோட் திரு.ச.இராசரத்தினம்
அவர்கள். 1884-ஆம் ஆண்டு ஆடி
மாதம் 4-ஆம் தேதி
யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த இவர்
யாழ் மத்திய கல்லூரியிலும்,
கல்கத்தா பல்கலைக் கழகத்திலும்
கல்வி பயின்று கொழும்பு சட்டக்
கல்லூரியில் சட்டம் கற்றுக்
குடியியல் சட்டத்துறையில் சிறந்து
விளங் கினார். யாழ் மாவட்ட
நிதிமன்றில் பதில் நீதிபதியாகவும்
பணியாற்றினார்.

அப்போதைய அரசியல் குழ்நிலையால் சைவமும் தமிழும் பெரிதும் பாதிப்புள்ளாகும் நிலையைக்கண்டு தமது பதவிகளைத் துறந்துவிட்டு மார்க்குி 1923-ஆம் வருடம் சேர் பொன். இராமநாதன் தலைமையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சைவவித்தியா விருத்திச் சங்கத்தின் முகாமையாளராகவும், செயலாளராகவும் இருந்து அயராது உழைத்தார். சைவச்சிறுவர்கள் சைவக்குழுவில் கல்வி கற்று முன்னேற வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கில், யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு, தீவகப்பகுதி, வடமராட்சி, தென்மராட்சி, வலிகாமம், வவுனியா, மூல்லைத்தீவு போன்ற மாவட்டங்களிலும் சிலாபம், புத்தளம் போன்ற பிரதேசங்களிலும், மலைநாட்டுப் பகுதிகளிலும் சைவப்பாரம்பரியங்களைப் பேணும்வகையில் 1958-ஆம் வருடத்தில் மொத்தமாக 187 பாடசாலைகளை அமைத்து நிர்வகித்து வந்தார். இத்தகைய பாடசாலைகளில் கல்வி புகட்டுவதற்குச் சைவ ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை அவசியம் தேவை என்பதை உணர்ந்த இவர் 1928-ஆம் ஆண்டில் தனது முயற்சியால் யாழ் திருநெல்வேலியில் ஒரு சைவ ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையை உருவாக்கினார். 1963-ஆம் ஆண்டு வரை 1500க்கு மேற்பட்ட சைவத்துமிழ் பண்பாட்டில் பாண்டித்தியம் உடைய ஆசிரியர்கள் உருவானார்கள். இது திரு. இராசரத்தினம் அவர்கட்குக் கிடைத்த ஒரு பெருமதிப்பாகும். 1930-ஆம் ஆண்டில் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்குமான இரண்டு விடுதிகளை ஆரம்பித்து இதில் ஆதரவற்ற அனாதைப்பிள்ளைகளைச் சேர்த்து அவர்கள் படிப்பதற்காக இரண்டு பாடசாலை களையும் அமைத்தார். சமூகத்தில் பின்தங்கிய பிள்ளைகளை யெல்லாம் பல எதிர்ப்புக்களின் மத்தியில் இப்பாடசாலையில் சேர்த்துக் கல்வி கற்க வைத்தார். பன்னிரு திருமுறைகட்கும் முன்னுரிமை கொடுத்துப் பாடசாலைகளில் பண்ணிசை ஆசிரியர்களை 1954-இல் நியமனம் செய்து அதிலும் மனநிறைவு கண்டார். 35 வருடம் அளவற்ற சேவை செய்து இந்துபோட் என்றால் இராசரத்தினம் என்ற அழியாப்புகழைத் தேடி வைத்துவிட்டு இறைவனடி சேர்ந்தார். இவர் இந்த 20-ஆம் -ந்றாண்டில் சைவத்திற்கும், தமிழ் மக்களுக்கும் செய்த பணி பொன் எழுத்துக்களால் எழுதப்பட வேண்டியதாகும்.

இவராலும் இவரது சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கத்தாலும் தோற்றுவிக்கப்பட்ட பின்வரும் பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கையே இவர்தம் கல்விப் பணிக்கு தக்க சான்றாகும்.

A நெடுந்தீவு

1. நெடுந்தீவு மேற்கு சுப்பிரமணியம் வித்தியாசாலை
2. நெடுந்தீவு சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை
3. நெடுந்தீவு சாரப்பிட்டி ஸ்கந்தா வித்தியாசாலை

- அனலைத்வ சதாசிவ ஆங்கிலப் பாடசாலை
- ஹரைத்வ திருநாவுக்கரச வித்தியாலயம்
- நெடுந்தீவு இராமநாதன் வித்தியாலயம்
- நெடுந்தீவு வடமேற்கு மங்கயர்க்கரசி வித்தியாலயம்
- நெடுந்தீவு வடக்கு மகேஸ்வரி வித்தியாலயம்
- நெடுந்தீவு செல்லம்மா வித்தியாலயம்
- நெடுந்தீவு புதுக்குடியிருப்பு பார்வதி வித்தியாலயம்

B புங்குடுதீவு

- புங்குடுதீவு சித்திவிநாயகர் வித்தியாசாலை
- புங்குடுதீவு சுப்பிரமணியம் வித்தியாசாலை
- புங்குடுதீவு சண்முகானந்தா வித்தியாசாலை
- புங்குடுதீவு மடத்துவேலி கமலாம்பிகை வித்தியாசாலை
- புங்குடுதீவு இராசாஇராஜேஸ்வரி வித்தியாசாலை
- புங்குடுதீவு ஸ்ரீ துரைச்சாமி வித்தியாசாலை

C. வேலணை

- வேலணை கிழக்கு சரஸ்வதி வித்தியாலயம்
- சரவணை நாகேஸ்வரி வித்தியாலயம்
- நாரந்தனை வடக்கு கணேச வித்தியாலயம்
- கரம்பன் மேற்கு சண்முகநாத வித்தியாலயம்
- வேலணை கிழக்கு சௌப்பிரகாச வித்தியாலயம்
- அல்லைப்பிட்டி பராசக்தி வித்தியாலயம்
- வேலணை வடக்கு ஆத்திருக்குடி வித்தியாலயம்
- வேலணை வடக்கிழக்கு ஜயனார் வித்தியாலயம்

D. நயினாதீவு

- நயினாதீவு நாகபூஷணி அம்மன் வித்தியாசாலை
- நயினாதீவு தெற்கு கணேச வித்தியாசாலை

E. எழுவைத்வ

- எழுவைத்வ முருகவேள் வித்தியாசாலை

F. காரைநகர்

- காரைநகர் கிழக்கு மறைஞான சம்பந்தர் வித்தியாசாலை
- காரைநகர் மேற்கு மெய்கண்டான் வித்தியாசாலை
- கரம்பன் கிழக்கு சிவகுருநாதர் வித்தியாசாலை
- காரைநகர் சுப்பிரமணிய வித்தியாசாலை
- காரைநகர் தெற்கு விருப்பிட்டி கணேச வித்தியாசாலை
- மண்ணைத்வ கார்த்திகேய வித்தியாசாலை

G. வலிகாமம் மேற்கு

1. சழிபுரம் ஆறுமுக வித்தியாலயம்
2. பண்ணாகம் மெய்கண்டான் வித்தியாலயம்
3. வட்டுக்கோட்டை திருஞானசம்பந்தர் வித்தியாலயம்
4. அராவி வடக்கு கணேச வித்தியாலயம்
5. அராவி வடக்கு இந்து ஆங்கில பாடசாலை
6. சங்காளை மேற்கு சிவப்பிரகாச வித்தியாசாலை
7. மாதகல் விக்கினேஸ்வரா வித்தியாசாலை
8. இளவாலை மெய்கண்டான் வித்தியாசாலை
9. பலாவி சித்தி விநாயகர் வித்தியாசாலை
10. ஆனைக்கோட்டை பாலசுப்பிரமணிய வித்தியாசாலை
11. சங்காளை கிழக்கு சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை
12. தொல்புரம் விக்கினேஸ்வர வித்தியாசாலை
13. வட்டுக்கோட்டை திருநாவுக்கரசு வித்தியாசாலை
14. தெயிட்டி தெற்கு சிவகுருநாத வித்தியாசாலை
15. சங்கரத்தை சின்னமீழ வித்தியாசாலை
16. மூளாய் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை
17. அராவி தென்மேற்கு முருகமூர்த்தி வித்தியாசாலை
18. பண்டத்தரிப்பு இந்து ஆங்கிலப் பாடசாலை
19. சங்காளை கிழக்கு தூர்க்கை அம்மன் வித்தியாசாலை
20. சங்காளை மேற்கு சாந்தை அம்மன் வித்தியாசாலை
21. மாதகல் வடக்கு முருகமூர்த்தி வித்தியாசாலை

H. வலிகாம் வடக்கு

1. மயிலிட்டி ஞானோதய வித்தியாசாலை
2. ஏழாலை மத்தி இந்து தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை
3. ஏழாலை வட்டு விக்கினேஸ்வரா பாடசாலை
4. கதிரிப்பாய் சுப்பிரமணியம் வித்தியாசாலை
5. வசாவிளான் ஸ்ரீ வேலுப்பிள்ளை வித்தியாசாலை
6. பொன்னாலை வரதராசப்பெருமாள் வித்தியாசாலை
7. ஊரெழு கணேச வித்தியாலயம்
8. சுங்னாகம் நாகேஸ்வரி வித்தியாலயம்
9. இனுவில் சைவப்பிரகாச வித்தியாலயம்
10. மார்ச்சன்கூடல் சுப்பிரமணிய வித்தியாசாலை
11. கீரிமலை நகுலேஸ்வரா வித்தியாலயம்
12. தோப்பு அருள்நந்தி வித்தியாசாலை
13. நவாவி அட்டசிரி சைவ வித்தியாசாலை
14. சவினை விநாயகர் வித்தியாசாலை

I. வலிகாமம் கிழக்கு

1. கோப்பாய் வடக்கு சரவணபவானந்த வித்தியாசாலை
2. ஆவரங்கால் நடராசா இராமலிங்கம் வித்தியாசாலை
3. புத்தூர் புதுக்கலட்டி விஷ்ணு வித்தியாசாலை
4. கோப்பாய் தெற்கு இருபாளை கந்தவேள் வித்தியாசாலை
5. புன்னாளைக்கட்டுவன் இந்து தமிழ் கலவன் பாடசாலை
6. அச்செழு சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை

J. யாழ்ப்பாணம்

1. சிவியார்தெரு ஆனந்த வித்தியாசாலை
2. சேணியதெரு சன்மார்க்க ஆங்கில வித்தியாசாலை
3. திருநெல்வேலி முத்துத்தம்பி வித்தியாசாலை
4. கொக்குவில் மேற்கு ஞானபண்டிதர் வித்தியாசாலை
5. வண்ணார் பண்ணை வைத்திலிங்கம் வித்தியாசாலை
6. திருநெல்வேலி செங்குந்தா ஆங்கிலப் பாடசாலை
7. கொக்குவில் கிழக்கு நாமகள் வித்தியாசாலை
8. கோண்டாவில் அன்னங்கை பரஞ்சோதி வித்தியாசாலை
9. நாயன்மார்க்கட்கு மகேஸ்வரி வித்தியாசாலை
10. ஆணப்பந்தி குருநாதசாமி வித்தியாசாலை
11. கல்வியங்காடு சைவ வித்தியாசாலை
12. தாவடி இந்துத் தமிழ் கலவன் பாடசாலை

K. தென்மராட்சி

1. மீசாலை கமலாம்பிகை வித்தியாலயம்
2. வரணி வடக்கு சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை
3. மீசாலை வடக்கு வீரசிங்கம் வித்தியாசாலை
4. மட்டுவில் வடக்கு சந்திரமெலைசீர் வித்தியாசாலை
5. மட்டுவில் தெற்கு சாந்தநாயகி வித்தியாசாலை
6. நுணாவில் மேற்கு கணேச வித்தியாசாலை
7. கோயிலாக்கண்டி மகாலக்குமி வித்தியாசாலை
8. மந்துவில் பாரதி வித்தியாசாலை
9. மறவன்புலவு சகலகலாவல்லி வித்தியாலயம்
10. நுணாவில் கிழக்கு அமிர்தாம்பிகை வித்தியாசாலை
11. கொடிகாமம் திருநாவுக்கரச வித்தியாசாலை
12. மட்டுவில் வடக்கு கமலாசனி வித்தியாசாலை
13. கைதடி நுணாவில் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை
14. வரணி கரம்பைக்குறிச்சி மாணிக்க வித்தியாசாலை
15. இடைக்குறிச்சி சுப்பிரமணிய வித்தியாசாலை
16. கல்வயல் சண்முகானந்தா வித்தியாசாலை
17. கச்சாய் நாகமுத்து வித்தியாசாலை

18. நாவற்காடு கணேச வித்தியாசாலை
19. சாவகச்சேரி சத்தியம்மன் வித்தியாசாலை
20. மீசாலை விக்கினேஸ்வரா வித்தியாசாலை
21. தனங்களப்பு சைவத்தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை
22. கைதடி நாவற்குழி கணேச வித்தியாசாலை
23. கைதடி வடக்கு இந்து தமிழ் கலவன் வித்தியாலயம்
24. கெருடாவில் சைவ வித்தியாசாலை
25. கைதடி தெற்கு சைவ வித்தியாசாலை
26. விடத்தற்பளை கமலாசனி வித்தியாசாலை
27. எழுதுமட்டுவாழ் கணேச வித்தியாசாலை
28. கைதடி கிழக்கு கணேச வித்தியாசாலை
29. நாவற்குழி இந்து தமிழ்க்கலவன் பாடசாலை

L. வடமராட்சி

1. உடுப்பிட்டி சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை
2. இடைக்காடு புவனேஸ்வரி வித்தியாசாலை
3. தும்பளை சிவப்பிரகாச வித்தியாசாலை
4. அல்வாய் வடக்கு சுப்பிரமணிய வித்தியாசாலை
5. பொய்யிட்டி சரஸ்வதி வித்தியாசாலை
6. கட்டைவேவி ஞானாசாரிய ஆங்கில பாடசாலை
7. வதிரி தேவரயாளி இந்து ஆங்கில பாடசாலை
8. மருதங்கேணி சண்முக வித்தியாசாலை
9. யாக்கரை விநாயகர் வித்தியாசாலை
10. வல்வெட்டி இந்து தமிழ் கலவன் பாடசாலை
11. கட்டைவேவி இந்து கலவன் பாடசாலை
12. அல்வாய் ஊர் ஸ்ரீலங்கா வித்தியாலயம்
13. திக்கம் சித்தி விநாயகர் வித்தியாசாலை
14. நாகர்கோவில் நாகேஸ்வரி வித்தியாசாலை
15. உடுப்பிட்டி வடக்கு இந்து தமிழ் கலவன் பாடசாலை
16. கப்பு கணேச வித்தியாசாலை
17. குடத்தனை சிவசிதம்பரம் வித்தியாசாலை

M. பளை

1. சோறன்பற்றுக் கணேச வித்தியாசாலை
2. தட்டுவன் கொட்டி கண்ணகி அம்மன் வித்தியாலயம்
3. வெத்திலைக்கேணி பரமேஸ்வரி வித்தியாசாலை

N. புநகரி

1. புநகரி அத்தாய் முத்துக்குமாரசுவாமி வித்தியாசாலை
2. புநகரி மட்டுவில் மகேஸ்வரி வித்தியாசாலை

3. வேரவில் சைவத்தமிழ் கலவன் வித்தியாசாலை
4. விநாக்கியோடை பூங்களியான் இந்து தமிழ் கலவன் பாடசாலை

O. வவுனியா

1. வவுனியா சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை
2. ஓட்டிசுட்டான் சின்னத்தம்பி வித்தியாசாலை
3. வவுனியா பேயாடிக்கூழாங்குளம் ஸ்ரீ முருகன் வித்தியாசாலை
4. வவுனியா கோவில்புதுக்குளம் ஸ்ரீ கணேச வித்தியாலயம்
5. ஆசிகுளம் ஸ்ரீவீங்காச வித்தியாசாலை

O. முல்லைத்தீவு

1. முல்லைத்தீவு இந்து தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை
2. முள்ளியவளை இந்து தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை
3. தண்ணீருற்று இந்து தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை
4. ஆயிலடி சைவத்தமிழ் கலவன் பாடசாலை
5. செம்மலை தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை
6. புதுக்குடியிருப்பு ஸ்ரீ சப்பிரமணிய வித்தியாசாலை
7. பல்வராயன்கட்டு இந்து தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை

P. மன்னார்

1. திருக்கேதீஸ்வரம் சைவ வித்தியாசாலை

Q. பதுளை

1. பதுளை சரஸ்வதி வித்தியாசாலை

R. நாவலப்பிட்டி

1. நாவலப்பிட்டி கதிரேசன் வித்தியாசாலை
2. பருத்தியடைப்பு கதிரேசன் வித்தியாசாலை
3. நாவலப்பிட்டி கதிரேசன் கல்லூரி

S. கண்டி

1. கண்டி அம்பிட்டியா இந்து தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை
2. குசலை இந்து தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை

T. கிளிநாச்சி

1. முரசுமோட்டை முருகானந்தா வித்தியாசாலை
2. கரவெட்டித்திடல் நாகேஸ்வரி வித்தியாசாலை
3. வடக்கச்சி ஜயனார் வித்தியாசாலை

U. புத்தளம்

1. முந்தல் சைவத்தமிழ் கலவன் பாடசாலை
2. சிலாவத்தை இந்து தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை

வாழ வில் செல்லும்
கூப்பு

வசந்தம்

முதல் மூன்று
தசவுப் பெண்கள்
பாடசாலைகள்

மாங்கயர்க்கரசி வித்தியாசாலை

திருமதி கமலா குரூராசா

யாழ்ப்பாணத்தின் தலைநகராம்
நல்லூரில் அமைந்துள்ளது
மங்கயர்க்கரசி வித்தியாசாலை.
கிழக்கு முருகன் ஆலயமும், தென்
கிழக்கில் விநாயகர் ஆலயமும்,
தெற்கே சிவன் கோயிலும், வட
கிழக்கில் மனோன்மணி
அம்பானும், வடமேற்கு சிவன்
ஆலயம், அம்பாள் ஆலயமும்,
தென்மேற்கில் வீரமா காளி
அம்பானும் வீற்றிருக்க மையத்தில்
அமைந்துள்ளது வித்தியாசாலை.

தமிழர் பிரதேசத்தில்
குறிப்பாக நல்லூரில் சைவம்
அழிக்கப்பட்டு கிறிஸ்தவம்

மேலோங்கி நின்ற காலகட்டத்தில் நல்லையம்பதியில் நாவலர் பிறந்தமையால் சைவம் மீண்டும் தழைத் தோங்கியது. கல்வி கற்பதற்காகவும் உத்தியோகம் பெறுவதற்காகவும் கிறிஸ்தவ சமயத்தில் சேர்ந்து நம்மவர் கல்வி கற்றார்கள். இதனை நாவலர் கண்டித்து சைவப் பாடசாலைகளை நிறுவினார். அப்பணியைத் தொடர்ந்தவர் சேர். பொன். இராமநாதன் ஆவார்.

சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்கள் பெண்கள் கல்வி கற்கவேண்டும் அவர்களுக்கென தனியான பாடசாலை அமைக்க வேண்டுமென்ற நோக்கை நிறைவேற்றியவர். இவர்களுடன் குறிப்பாக சேர். பொன் அருணாசலத்துடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டவர்கள் தம்பையா குருக்களும் அவரது முதாதையரும். இவர்களுடன் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டால் ஸ்ரீ கார்த்திகேயக் குருக்களின் (தம்பையா) குடும்பத்தினர் சைவப் பெண் பிள்ளைகள் கல்வி கற்பதற்காக குறித்த ஒரு கொட்டகை அமைத்து கல்விப் பணியை ஆரம்பித்தனர். பிராமணர்களால் இப்பாடசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடாத்தப்பட்டமையால் 'பிராமணப் பள்ளி'யென இப்பள்ளி பெயர் பெற்றது.

1907 ஆம் ஆண்டு வரையும் ஸ்ரீ கார்த்திகேயக்குருக்களின் குடும்பத்தினரிடம் இருந்த இப்பாடசாலையை நல்லூர் முருகன் ஆலய மேற்கு வீதியில் அமைந்துள்ள மட உரிமைக்காரர் மணியகாரன் முத்துக்குமாரு பொறுப்பேற்றார். (ஆதாரம் 1964-05-30 இல் வெளியான மங்கையற்கரசி மலர்) இவருடைய காலத்தில் 51' x 42 அளவினைக் கொண்ட ஒரு கட்டிடம் நிறுவப்பட்டது. இவ்வித்தியாலயம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பின்னரே இராமநாதன் கல்லூரி அமைக்கப்பட்டது. எனவே இப்பாடசாலை ஈழத்துச் சைவப் பெண்கள் பாடசாலைகளுள் முன்னோடி என்ற வாய்ந்தது என்பதில் சிறிதும் ஜயப்பாடில்லை.

1907-1927 ஆண்டு வரை இப்பாடசாலை மணியகாரன் - முத்துக்குமாருவின் நேரடி முகாமைத்துவத்தின் கீழ் இயங்கியது. 1927 ஆம் ஆண்டு இப்பாடசாலையின் முதல் அதிபராக திரு.அ.இராமவிங்கம் கடமையாற்றினார். 1930 – 1933 வரை திருமதி பொன்னம்மா வேதநாயகம் அதிபராகக் கடமையாற்றினார். இப் பாடசாலையில் கல்வி கற்றவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் கலாநிதி சிவஸ்ரீ கா. கைலாசநாதசு குருக்கள். 1933-3-20 – 1964-5-30 வரை திருமதி இராசம்மா கனகசபை அதிபராகக் கடமையாற்றினார். இவருடைய காலத்தில் பாடசாலைக் கல்வியில் மேம்பட்டு முன்னணி வகித்த காலமாகும்.

1927ஆம் ஆண்டு இப்பாடசாலையை சேர் அருணாசலம் மகாதேவாவின் மாமனார் மதியாபரணம் மூத்ததம் பி அவர்கள் பொறுப்பேற்று நடாத்தினார். இவர் கொழும்பில் வசித்தமையால் பாடசாலையை நிர்வகிப்பதற்கு C. K. சவாமிநாதன் என்பவரை முகாமையாளராக நியமித்தார். இவரது வதிவிடம் நல்லூர் செட்டித்தெருவில் அமைந்திருந்தது. திரு. ம. மூத்ததம்பியின் பின்னர் அவர் மகன் M. சவாமிநாதன் (றோஸ்மீட் பிளேஸ், கொழும்பு) 1961 அரசாங்கம் பொறுப்பேற்கும் வரை இப்பாடசாலையை நிர்வகித்தார். அதுவரை இப்பாடசாலை தனியார் பாடசாலையாக இயங்கி வந்தது. இப்பாடசாலையின் பெயர் J/ Nallur Private Tamil Girls School எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

30 வருட சேவையின் பின் திருமதி இராசம்மா கனகசபை ஒய்வு பெறத் திருமதி பூ. சண்முகநாதன் (பஞ்சவர்ணம்) அதிபராகக் கடமையாற்றினார். பின், திருமதி மு. பாக்கியம், திருமதி சி. சுப்பிரமணியம், திருமதி இ. ஜெகாநந்தசுரு ஆகியோர் அதிபர்களாகக் கடமையாற்றினர்.

1987இல் நடைபெற்ற இந்திய இராணுவ நடவடிக்கையின்போது பாடசாலை அகதி முகாமாக ஆக்கப்பட்டதால் கட்டடங்களும் தளபாடங்களும் சேதமாயின. அத்தோடு முன்னணிப் பாடசாலைகள் போட்டிப் பாட்சை மூலம் மாணவர்கள் தெரிவு செய்யும் முறை தோன்றியதாலும் இப் பாடசாலையில் கல்வி கற்கும் மாணவர்கள் தொகையும் மிகக் குறைந்து கொண்டு சென்றதோடு பாட்சைப் பெறுபேறுகள் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கின. 1990ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இராணுவ நடவடிக்கையின்போது மேலும் பல பொருள் இழப்புக்கள் ஏற்பட்டன.

1991 இலிருந்து திருமதி S. காங்கேயன் இப்பாடசாலையில் அதிபராகக் கடமையாற்றினார். தொடர்ந்து திருமதி கமலா குணராசா அதிபரானார். 1999 ஆம் ஆண்டு பழைய மாணவர் சங்கத்தினரும் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்க நிதி உதவியுடனும் அலுவலகம் புதிய இடத்தில் புனரமைக்கப்பட்டது. 1999இல் கல்வித்தினைக்களம் ஆரம்பக் கல்விக்கு 3 வகுப்பறைகளைப் புனரமைப்புச் செய்து தந்துள்ளது.

இராணுவ அனர்த்தங்களால் இடிக்கப்பட்ட பாடசாலைச் சுற்றுமதில் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்தினரால் கட்டி

முடிக்கப்பட்டுள்ளது. 2002ஆம் ஆண்டு T. R. R. O. வின் நிதி உதவியுடன் 3 வகுப்புகள் கட்டப்பட்டன. 2003இல் நல்லூர் அபிவிருத்திச் சங்கத்தால் (கனடா) இடந்து வீழ்ந்திருந்த 2 வகுப்புகள் புனரமைக்கப்பட்டதுடன் மின்சாரம், மோட்டார், சூழ்நிலை வசதி செய்து தரப்பட்டது. பின் விளையாட்டு மைதானத்தின் வடக்குப்புறம் மதில் கட்டப்பட்டதுடன் முகப்பில் கேற் போடப்பட்டது. வாயிலில் பாடசாலையின் பெயர் பொறித்த வளைவும் அமைக்கப்பட்டது. 2004இல் பாண்ட வாத்தியக் குழு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இப்பாடசாலைக்குப் கல்வி உலகினால் போதிய நிதிவசதிகள் அளிக்கப்படாத போதும் நலன் விரும்பிகளின் உதவியினால் பெளதிக் வளங்கள் அபிவிருத்தியடைந்துள்ளன.

கோப்யாய் சுரஸ்வதி வித்தியாசாலை

திரு. அ. சுப்பிரமணியம்

கோப்பாயில் யாழ்ப்பாணம் பருத்தித் துறை நெடுஞ்சாலை யருகில் யா/ கோப்பாய் நாவலர் தமிழ் வித்தியாலயம் என்ற நாமம் தாங்கி இன்று சைவத் தமிழ் மரபு காத்துப் புகழ்பரப்பி நிற்கிறது. இதன் முகாமையாளராக முன் பிருந்த ஸ்ரீமான் மு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் யா/ சென் ஜோன்ஸ் கல்லூரியில் கல்வி கற்று ஆங்கில பாடத்தில் விசேட சித்திபெற்று 1905 இல் மலாய் நாட்டுக்குச் சென்று, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அங்கு சென்று வாழ்ந்த பெரிய வர்கள் உதவியுடன் தாம்

பெரிதும்முயன்று சைவாங்கிலிப் பாடசாலை ஒன்று தாபித்து நான்கு வருடங்களின் பின்பு அரசாங்கத்திடம் அதனைக் கையளித்து விட்டுச் சொந்த ஊருக்கு வந்தார். 1910ஆம் ஆண்டு வெல்லப்பிட்டி எனும் தமது சொந்தக் காணியில் புரட்டாதி மாத விஜயதசமியன்று அந்தணப் பெரியார்கள் ஆசீர்வதிக்க நல் முகர்த்த வேளையில் சரஸ்வதி பெண்கள் பாடசாலையை ஆரம்பித்து வைத்தார். வீடுதோறும் சென்று பெண் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கழைத்து வந்தார். அருகமைந்த மிஷன் பாடசாலையில் படித்துவந்த சைவப் பெண்பிள்ளைகளையும் நல்லன கூறி, வலுக்கட்டாயமாக அழைத்து வந்து சேர்த்துக் கொண்டார். பிள்ளைகள் கற்றலோடு நல்நெறியில் வாழுவும் பழகிக்கொண்டனர்.

திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களின் தொடர் முயற்சியால் 1913ஆம் ஆண்டு யா/ கோப்பாய் சரஸ்வதி பெண்கள் சைவத் தமிழ்ப்பாடசாலை அரச அங்கொரம் பெற்று உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலையாக மாறியது. அதன் முகாமையாளராக திரு. சுவாமிநாதன் ஓய்வொழிலின்றி உழைத்தார். பாடசாலையில் சைவத் தமிழ் மரபு குன்றாது கலாசார பண்பாடு பேணப்பட்டு, நல்லொழுக்க விழுமியங்கள் போதிக்கப்பட்டன. நாவலர் பெருமான் எழுதிவைத்த பாலபாடங்கள், சைவ வினாவிடைகள் என்பனவும் கற்பிக்கப்பட்டன. இவை மாணவர் ஒழுக்கசீலர்களாக வாழுவும் சமய நெறியில் செல்லவும் உதவின.

சைவத் தமிழ் அபிமானியான ஆறுமுக நாவலர் பெருமான் பெருவிருப்போடு 1872 ம் ஆண்டு எமதூரில் அமைத்த நாவலர் சைவ ஆண் பாடசாலை (சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை) அரச அங்கீகாரம் கிடைக்காததால் வளர்ச்சி குன்றியிருந்தது. அப்போது அதன் உரிமையாளராயிருந்த ஸ்ரீமான் த. கைலாயபிள்ளை அவர்களின் ஓப்புதலுடன், திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் அருகருகாக இருந்த இரு பாடசாலைகளையும் இணைத்து யா. கோப்பாய் மத்திய கலவன் சைவ வித்தியாசாலை எனும் பெயரில் 1915ஆம் ஆண்டு பதிவு செய்வித்தார். அங்கு கல்வி பயின்ற எனக்கு, பழம் பள்ளிக் கூடம் (நாவலர்) புதுப் பள்ளி (சரஸ்வதி) என்னும் சொற்களே பரிச்சயமானவை. திரு. சுவாமிநாதன் இவ்விணைந்த பாடசாலையின் முகாமையாளராக 1960 ஆம் ஆண்டுவரை பணியாற்றி பெருந்தொண்டாற்றினார். பின், தனியார் பாடசாலை கலீகார சட்டப் பிரகாரம் அரசிடம் பாடசாலையைக் கையளித்தார்.

இதன் மூலம் கோப்பாயில் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் பெருமகளது நாமம் நிலைபெற உதவி அவர் பாடசாலையைக் காத்த

பெருமைக்கும் இலக்காகினார். திரிகரண சுத்தியாக என் கண்முன் நடமாடும் சைவத்தமிழ்க் கலாசாலை போன்று காட்சி காட்டி, அமரத்துவம் பெற்ற சரஸ்வதி வித்தியசாலையின் தாபகர் ஸ்ரீமான் மு. சுவாமிநாதன் போற்றுதலுக்குரிய செயல் வீரர். அன்னாரது தூய நெறி, துவளாத மனம் என்பன அவரைப் புகழ் தேடி வரக் காரணமாயமெந்தனவெனலாம்.

நீறு தவழ் நெற்றியராய் வெண் துகிலாடைஉடையினராய் தலைப்பாகையுடன் காட்சிக்கு எளியராய் இனியராய் வலம்வந்த கர்மவீரர் பெண் கல்விக்கு மட்டுமன்றி அவர்களின் தொழில் முன்னேற்றத்துக்கும் வித்திட்டவருமாவர். தமது வித்தியாசாலையில் 1927இல் பன்ன ஆசிரியை ஒருவரை நியமித்து அரசின் கைத் தொழில் பகுதியில் பதிவாக்கி பன்னவேலை ஆசிரியர் பலர் பயன் பெறக் காரணப்படுத்தாகவும் விளங்கினார்.

கோப்பாய் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை மாணவர்களின் ஈதனா பாடசாலையாகவும் எமது பாடசாலை இருந்த காரணத்தினால் நாம் பல நன்மைகள் பெற்றோம். இக்காலத்தில், பாடசாலையதும் முகாமையாளரதும் புகழ்ச் சிறப்பு நாடு முழுவதும் மட்டுமன்றி தென்தமிழ் நாடெந்கும் வியாபித்தது.

தமிழ் சைவப் பண்பாட்டின் மூத்து முதிர்வு பெற்று விளங்கும் இப்பாடசாலை இப்பிரதேசத்தில் முதன் முதல் தோன்றிய சைவத் தமிழ்ப் பெண் பாடசாலையெனும் பெருமைக்குரியதாகும். இதனைச் சைவத்தமிழ்ப் பண்பாட்டு நெறி தவறாது காப்பாற்ற அனைவரும் அரப்பணிப்புடன் செயலாற்றி வருதல் வேண்டும்.

பல்லாற்றானும் பொன்னெழுத்தில் பொறிக்கப்படத்தக்க புகழ் பரப்பி நிற்கும் வித்தியாசாலையில் பழையமாணவனாய், என் மன நெருடல்களையும் சொல்லி வைக்கவுள்ளேன்.

அன்றொருநாள் வீதியில் வரும் போது நான் கடமையாற்றிய பாடசாலைக்குக் கட்டிடம் அமைத்துதவிய கட்டிட ஒப்பந்தக்காரர் நாவலர் பாடசாலை வளவில் நிற்பது கண்டு அவரை அணுகினேன். அவர் மூலம் அரச ஒதுக்கீட்டில் இருமாடி வகுப்பறைக் கட்டிடம் அமையப் போவதையறிந்தேன். இதனால் இருக்கும் கட்டிடம் உடைக்கப்படக் கூடுமோவென அஞ்சி அளவளாவினேன். இருக்கும் கட்டிடங்கள்

பாதிக்கப்படமாட்டாதென உறுதியளித்தார். இதனால் மனநிறைவு பெற்ற யான் அவருடைய நேர்மையையும் வேலைத் திறமையையும் அறிந்திருந்த காரணத்தால் அவரே அந்த ஒப்பந்தத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் உதவினேன். நாட்டில் தோன்றிய அசாதாரண சூழ்நிலை காரணமாக காலதாமதமாகியுள்ள போதிலும் அரசு ஒதுக்கீட்டில் உயர்ந்து நிற்கும் கட்டிடத்தைப் பார்த்துப் பூரிப்படைந்தேன். பிரிதொரு நாள் அக்கட்டிடத்திலே தொங்கிய பெயர்ப்பலகை கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தேன். பலகையின் பெயருக்குரிய பெருமகன் உள்ளத்தால் பொய்யாதொழுகிய உத்தமர். அப்பெருந்தகையின் பெயர் கேவலம் அரசு ஒதுக்கீட்டில் கட்டப்பட்ட கட்டிடத்தோடினைந்து ஞாபகப்படுவது அவரை அவமதித்து நிற்கிறதென்பது வெளிப்படை.

இந்தப் பாடசாலைச் சமூகத்திற்கு அந்தப் பெரியார் பரிசளிப்பு நிதியம் உதவியதாகவும் அதன் வெளிப்பாட்டு ஞாபகம் இக்கட்டடம் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இது தொன்னையில் தேள் கொட்ட பணையில் நெறி போட்டதான் கதை. மாணவர்க்கு அவர்நினைவு வெளிப்படத்தக்க வகையில் மாணவர்கள் பெறும் சான்றிதழ் களின் மேலே வள்ளண்மையாரது முக அமைப்புடன் பெயரையிட்டு ழீமான் குரியகுமாரன் ஞாபக பரிச நிதியம் என அச்சிட்டு வழங்கினால் அமரருக்கு நிறைவாகும்.

“பள்ளித் தலமனைத்தும் கோவிலமைப்போம்” எனும் “வரகவி” பாரதியின் விருப்புக்கமைய வித்தியாலயத்தில், தாய் தந்தையே உலகம் என வணங்கி வந்த விநாயகப் பெருமானுக்குக் கோவிலமைத்து பிரதிட்ட மகாகும்பாபிஷேகம் நடந்துள்ளமை பாராட்டுக்குரிய மேன்மைகொள் சைவநீதி. இது சிறுவர் மனதில் பக்தியை நிலைத்திட வைத்த செயற்கரும் செயலாகும். அதன் பொருட்டுப் பணியாற்றிய யாபேரும் பாராட்டுக்கும் போற்றுதலுக்கும் உரியவர்கள். ஆயினும், அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாக நிற்கும் விக்னேஸ்வரப் பெருமானது கோவில் முத்துச்சாமி மண்டபம் என்ற பெயரில் முடக்கப்பட்டிருப்பது மனதை உறுத்திக் கொண்டிருக்கும் மற்றொரு விடயமாகும். பாடசாலை நிறுவிய வள்ளல் சவாமிநாதன் நினைவு மண்டபத்திருந்து 50 ஆண்டுகாலம் உழைத்தவரின் பெயர் ஒருபுறம் அகற்றப்பட்டுள்ளது. ஆனால், மறுபுறம் பாடசாலைக்காகப் பாடுபடாதவர் பெயரில் ஆலய மண்டபம் உள்ளது. என்னே முரண்.

ஏழையேன் உள்ளத்து உறுத்தலானது இன்னும் ஒன்று· பாடசாலைப் பிள்ளைகள் விளையாட மைதானம் இல்லாமல் அவதியற்ற நேரம். தற்போதைய மைதான உரிமையாளர் வழியாக பெரிய தொழிற்சாலை அமைக்கும் கொழும்புவாசியொருவர் மிகக்கூடிய விலைகொடுத்து வாங்க வந்தவரைக் கூட்டி வந்து, கொமிஷன் பெற முயற் சித்த நம்முரவரைத் தடுத்து, இன்று பாடசாலைச் சமூகம் அக்காணியைப் பெற்றுள்ளதென்றால் பிறப்பில் இருந்து இறப்பு வரை பாடசாலையோடு இணைந்திருந்த பெரியார் மண்டலசேகரம் ஆசிரியரின் உதவியே அது. அவருக்கு எத்தனை விளம்பரப்பலகை, எங்கெல்லாம் நாட்ட வேண்டுமெனவும் சிந்திக்க வைக்கிறது. அவர் பெயரில் மைதானம் அமைவது சிறப்பல்லவா? இதில் எம் செயலாவது யாதொன்றும் இல்லை. எல்லாம் இறைவன் செயல் என்று என்னி அமைதி கொள்வோம்.

விழாதூர் தீவில் நினைவு
கோப்பாரி

இராமநாதன் கல்லூரி

திரு. ஆர். எஸ். நடராசா

இராமநாதனின் கல்விச்
சிந்தனையின் செயற்பாட்டு
நிலையமாய்ச் சன்னாகத்தில்
இராமநாதனால் நிறுவப்பட்டதே
இராமநாதன் கல்லூரி.(20.01.1913).
இக்கல்லூரியின் கோட்பாடும்
செயற்பாடும் அவரது கல்விச்
சிந்தனைக்கும் கல்விப் பணிக்கும்
எடுத்துக்காட்டுகளாய் அமைந்தன
என்னும் கருத்தை அறிஞர் சிலர்
தெரிவித்துள்ளனர். 27.11.1927இல்
இக்கல்லூரிக்கு வருகை தந்த காந்தி
அடிகள்,

சேர் இராமநாதனின் பரோபகாரத்துக்கும் சிந்தனைச் சிறப்புக்கும் நினைவாலயமாக நிலைத்து நிற்கும் இந்நிறுவனத்துக்கு வராதிருந் திருப்பேணாயின் என் வாழ் வெல்லாம் கவலைப்பட்டிருப்பேன்.⁰¹

எனக் குறிப்பிட்டார். காந்தி அடிகளின் மதிப்பீட்டில் இக்கல்லூரி மதிப்பிடம் பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இராமநாதனின் கல்விச் சிந்தனை யினையும் கல்விப் பணியினையும் மதிப்பிட்ட ச. அம்பிகைபாகன் அவர்கள்,

சேர் இராமநாதன் இலங்கை மக்களுக்குக் குறிப்பாகத் தமிழ் மக்களுக்குப் பல அரிய தொண்டுகள் செய்துள்ளார் அவற்றுள் தலைகிறந்தது இராமநாதன் கல்லூரியைத் தாபித்ததாகும்.⁰²

எனக் குறிப்பிட்டதையும் கருத்திற் கொள்ளும் பொழுது இக்கல்லூரியின் பணி இந்நாட்டில் கல்வி விருத்திக்குக் கணிசமான பங்களிப்புச் செய்தது என்பது தெளிவாகிறது. “பார்ப்பார் உள்ளத்தை பரவசப்படுத்தி அமைத்தவரையிட்டுத் தமிழர் பெருமைப்படத்து”⁰³ செய்யும் இக்கல்லூரி எங்கனம் பணியாற்றிற்று என ஆராய்வது இராமநாதனின் கல்விச் சிந்தனையினையும் கல்விப் பணியினையும் தெரிந்து தெளிந்து பயன்பெற உதவும்.

இக்கல்லூரி இராமநாதனின் சிந்தனையில் நீண்டகாலம் இடம் பெற்ற தேசிய சைவ சமய ஆத்மீக இலக்குள் கல்விக் கருவாக வளர்ந்து 20.01.1913இல் செயற்பட ஆரம்பித்தது. இராமநாதன் 1879 ஆம் ஆண்டில் சட்ட நிருபண சபையில் தமிழர் பிரதிநிதியாய் இடம் பெற்ற காலந்தொட்டு அவர் வெளியிட்ட தேசிய மறுமலர்ச்சி வேண்டிய கல்விச் சிந்தனையின் திரளாமைப்பாக இக்கல்லூரி உருவாக்கப்பட்டது. இராமநாதன் அரச பணியைத் துறந்து ஆத்மீக ஈடேற்ற விரிவரைகள் நிகழ்த்த அமெரிக்காவுக்குச் செல்வதைக் குறித்து விமரிசனம் செய்த 21.06.1905இல் வெளியான ‘இந்து ஒகன்’ பத்திரிகை இராமநாதன் இனித் தன்னை முழுமையாகக் கல்விப் பணிக்கே அர்ப்பணிக்கவுள்ளாரெனக் குறிப்பிட்டு,

எல்லாத் தேசிய இனத்தவரும் ஒருங்கு கற்கக்கூடிய பெரிய கல்லூரியினை அமைத்துக் கீழ்நாட்டினதும் மேல்நாட்டினதும் சீரிய சிந்தனைச் செல்வங்களைச் சீரிய முறையில் கற்பிப்பதில் ஈடுபடவுள்ளார்.⁰⁴

எனத் தெளிவுபடுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றால் இராமநாதனின் கல்லூரி நிறுவற் பணி நீண்டகாலமாய்த் திட்டமிடப்பட்டதெனத் தெளியலாம். அவர் அமெரிக்காவிலும், இங்கிலாந்திலும், இந்தியாவிலும் கல்வி நிலையங்கள் செயற்படுத்தப்படும் தன்மையினைக் கண்டறிவதில் பெரும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார்.

நவீன நிலைமைக்கு ஏற்ற கல்வியினையும் எமது பண்டைய நூல்களில் பொதிந்து கிடக்கும் இலக்கிய தத்துவ அறிவையும் இணைத்துத் தகுந்த கல்லூரி அமைப்பதே எனது முழு முயற்சியுமாகும்.⁵

எனத் தனது அமெரிக்க விரிவுரைப் பயணத்தின்போது நியூயோக் நகரில் குறிப்பிட்ட இராமநாதன் தான் சென்ற இடங்களிலிருந்த உயர்கல்வி நிலையங்களை உன்னிப்பாகக் கவனித்து வந்தார்.

ஆரம்பத்தில் கொழும்பில் அமைக்க உத்தேசித்த தேசியப் பல்லினப் பண்பாட்டு ஒன்றியக் கல்லூரியினைக் கைவிட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் சைவப் பெண்களின் உயர்கல்வித் தேவையின் அவசியத்தினை உணர்ந்து இக்கல்லூரியினை அமைக்கத் தீர்மானித்தார். 10.05.1905இல் வெளியான ‘இந்துசாதனம்’ பத்திரிகையில் சைவப் பெண்களுக்கு உயர்கல்வி நிலையம் ஒன்றினை அமைக்க வேண்டும் என்னும் விடயம் விரிவாக விளக்கப்பட்டது. இராமநாதன் கல்லூரித் திறப்புவிழாவில் இராமநாதன் ஆற்றிய உரையில் சைவச் சூழில் சைவப் பெண்கள் உயர்கல்வி பெறும் சூழல் இல்லாததை உணர்ந்தே இராமநாதன் கல்லூரியினை அமைக்கத் தூண்டப்பட்டதாக விளக்கிக் கூறியது⁶ கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

சைவ ஆண் பிள்ளைகளுக்கு அவர்களின் சமய அடிப்படையில் உயர்கல்வி வழங்க அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி (1890), சுழிபுரம் விக்ரோநியாக் கல்லூரி (1892), கந்தரோடை ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடம் (1892), மாணிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி (!910), கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி (1910) என்பன அமைந்திருந்தன. சைவ சமயப் பெண் பிள்ளைகள் தொடர்ந்து கிறிஸ்தவ பெண்கள் பள்ளிக் கூடங்களிலேயே கல்வி சுற்றுத் தமது சமயப் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்துக்கு ஒவ்வாத அந்நியச் சூழில் தொடர்ந்து அல்லற்படும் நிலையினையும் சைவப் பெண்கள் உயர் பள்ளிக்கூடங்கள் இல்லாத காரணத்தால் சைவப் பெண் பிள்ளைகள் உயர்கல்வி பெறாத நிலையும் இருந்ததைக் கருத்திற் கொண்டே

சைவப் பெண்கள் உயர்கல்வி நிலையம் ஒன்றினை அமைக்க முன்வந்தார் எனலாம். அன்று சைவப் பெண்கள் உயர்கல்வி பெறக் கிறிஸ்தவப் பெண்கள் பள்ளிக்கூடங்களுக்கே சென்றனர். உடுவில் (1821), உடுப்பிடிடி (1868), வேம்படி (1837), சண்டிக்குளி (1896) ஆகிய கிறிஸ்தவப் பெண்கள் பள்ளிக்கூடங்களிலும் யாழ்ப்பாணம் கன்னியர்மடம் (1862), இளவாலைக் கன்னியர்மடம் (1896) ஆகிய கத்தோலிக்க பள்ளிக்கூடங்களிலும் உயர்கல்வி பெற்ற பெண் பிள்ளைகளில் பெரும்பாலானவர்கள் சைவ சமயப் பிள்ளைகளே. இந்நிலையினைக் கருத்திற் கொண்டு 1901ஆம் ஆண்டுக் குடிசன மதிப்பறிக்கையில் பதிவாளர் நாயகமான பொன்னம்பலம் அருணாசலம்,

பண்டைய பண்பாடும் பழக்கவழக்கங்களும் விரைவாக அற்றுப்போகும் நிலை, எனது கருத்துப்படி மிகத் திருப்தி அற்றதாகும்.⁰⁷

எனக் குறிப்பிட்டதனையும் கருத்திற் கொள்ளும்போது தேசிய மறுமலர்ச்சியினை ஏற்படுத்த வேண்டும் எனக் கருதிய இராமநாதன் யாழ்ப்பாணத்தில் முதற்கண் சைவப் பெண்பிள்ளைகள் சைவச் சூழலில் உயர் கல்வி பெறக் கல்லூரி ஒன்றினை அமைக்க முன்வந்தார்.

கோப்பாயில் இருப்பது ஏக்கர் நிலத்தை வாங்கினார். அவ்விடம் போக்குவரத்து வசதி குறைந்தது எனக் கூட்டிக்காட்டவே அவ்விடத்தை விட்டுவிட்டுச் சன்னாகத்தில் அதே விஸ்தீரணமான நிலத்தை வாங்கினார். கோப்பாயில் இராமநாதன் அவர்கள் வாங்கிய நிலத்தில் ஒரு பகுதியிலேயே இப்பொழுது பெண்கள் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை அமைந்துள்ளது.⁰⁸

சன்னாகத்தில் மருதனாமடச் சந்தியில் வாங்கப்பட்ட நிலத்தில் 03.06.1910 காலை 7.30 மணிக்கு அடிக்கல் நாட்டிக் கட்டிட வேலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அன்று மாத்தளையில் வசித்தவரும் இராமநாதனின் நண்பருமான கட்டிடக் கலைஞர் எஸ்.எஸ். கந்தசாமி கட்டிட வரைபடத்தினை வரைந்துதவினார். அந்நாளில் பொதுவாக இலங்கையில் பள்ளிக்கூடங்கள் கொட்டிடல்களையும் சிறு சிறு கட்டிடங்களையும் கொண்டு நடத்தப்பட்டன. ஆனால், இராமநாதன் அமைத்த பாரிய கட்டிடம் சுகல வசதிகளையும் கொண்ட சிறந்த அமைப்பாயிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கட்டிட நிர்மாண மேற்பார்வையினை இராமநாதனில் அபிமானம் மிக்கவரும் நல்லூரில் மங்கையற்கரசி

பெண்கள் ஆரம்பப் பாடசாலையினை இராமநாதனின் தூண்டுதலால் அமைத்து நடத்தியவருமான வி.எம். முத்துக்குமாரு பொறுப்பேற்று நிறைவூருத்தினார்.

கட்டிடம் வளர்ச்சியற்ற காலத்தில் இராமநாதன் சென்னையில் பத்திரிகை நிருபர்களுக்கு அளித்த பேட்டியில்,

பத்து வயதுக்கும் பதினெட்டு அல்லது பத்தொன்பது வயதுக்கும் இடைப்பட்ட பெண்பிள்ளைகள் பண்புமிக்க ஆங்கில, இந்துப் பெண்களிடம் கல்வி பெறுவர்.¹⁰⁹

எனத் தனது பெண்கள் உயர்கல்வி நிலையத்தில் தான் வழங்க உத்தேசித்த கல்விச் சூழல்பற்றிவிளக்கினார். அப்பேட்டியில் அவர்மேலும் குறிப்பிடுகையில் ஆங்கில நாட்டினதும் சொந்தப் பண்பாட்டினதும் சிறந்த விழுமியங்களைப் பெண்கள் பெற்று நல்ல மனைவியராக வேண்டிய கல்வியைப் பெற வாய்ப்பு ஏற்படுத்தப்படும் எனக் குறிப்பிட்டார். மேலும் குறிப்பிடுகையில்

கடந்த பதினெட்டு மாதங்களில் பல ஊட்டுப் பள்ளிக்கூடங்கள் இக் கல்லூரியில் கற்பதற்குப் பெண்பிள்ளைகளைத் தயாரிக்க உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.¹¹⁰

என்றார். இதனால் தான் அமைக்கவிருந்த உயர்கல்வி நிலையத்தினைச் சைவப் பெண்பிள்ளைகள் தடையின்றிப் பயன்படுத்த வேண்டும் எனக்கருதி, அதற்கு ஏற்ற சூழலை முன்கூட்டி யே திட்டமிட்டு உருவாக்கியமை தெளிவாகும். தான் அமைக்கவிருந்த சைவப் பெண்கள் கல்லூரி ஏற்கனவே இயங்கிவந்த கிறிஸ்தவப் பெண்கள் உயர்கல்விப் பள்ளிக்கூடங்களில் கல்வி கற்றுவந்த சைவப் பெண்களைக் கவரும் நோக்கம் அற்றது என்பதனையும் தெளிவுபடுத்தினார். அமைக்கப்படவிருந்த கல்லூரிக்கு ஊட்டுப் பள்ளிக்கூடங்களாய் இராமநாதனின் தூண்டுதலால் அமைக்கப்பட்ட இருபது ஊட்டுப் பள்ளிக்கூடங்களும் அரசு மானியம் பெறும்வரை அவற்றை ஆதாரித்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது. அப்பள்ளிக்கூடங்களுக்கு “ஜோப்பியப் பெண் பரிசோதகர் ஒருவரை ஆலோசனை வழங்கவும்”¹¹¹ ஒழுங்கு செய்தார். இவை யாவும் அவர் தனது கல்விப் பணியினை நுணுக்கமாகத் திட்டமிட்டே மேற்கொண்டதனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“நூற்றைம்பது அடி சற்சதுரமான முற்றத்தினைச் சுற்றி மண்டபம், வகுப்பறைகள், மாணவர்களின் விடுதி, ஆராதனைக்கூடம்

எனப் பல வசதிகளோடும் அக்காலத்தில் நவீனமாகக் காட்சி தந்தவகையில் கல்லூரிக் கட்டிடம் நிர்மாணிக்கப்பட்டது.¹² இப்பாரிய கட்டிடத்தின் பாங்கினை 07.02.1911இல் வெளியான இந்து ஒகன் பத்திரிகையில்,

திரு. இராமநாதனின் பெண்கள் கல்லூரி யாழ்ப்பாணத்தில் திறக்கப்படவுள்ளது. அது இலங்கைத் தேசியத்தின் வரலாற்றில் புதிய சகாப்தத்தை உருவாக்குவதாயிருக்கும்.¹³

எனக் குறிப்பிட்டது கவனிக்கத்தக்கது. இக்கல்லூரியை நிறுவியமை, சைவப் பெண்களின் உயர் கல்வியில் அக்கறை கொண்ட அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சிக்குரிய நிகழ்ச்சியாயிருந்தது. எனினும் இக்கல்லூரி உடுவில் கிறிஸ்தவ பெண்கள் கல்லூரிக்கு அன்மையில் அமைவதனால் தமது கல்லூரி பாதிக்கப்படும் என்று அஞ்சிய கிறிஸ்தவர் சிலர், இராமநாதன் இக்கல்லூரியை மருதனாமடத்தில் அமைத்தது விசமத்தனமானதென்றும், அக்கல்லூரி அமைக்க அமெரிக்காவில் நன்கொடை பெற்றார் என்றும் பழக்கம் முற்பட்டனர்.¹⁴ நீண்டகாலம் சமூக நீதிக்காகப் போராடியவரும், இரண்டு கிறிஸ்தவ புனிதர்களின் நற்செய்திகளுக்கு விளக்கவரை எழுதி வெளியிட்டவருமான இராமநாதன், கிறிஸ்தவத்தின் எதிரியாக இருந்திருக்கமாட்டார். இவை வீண் பிரேரணை என இராமநாதன் தெளிவுபடுத்தினார்.¹⁵ அமெரிக்காவுக்கு இராமநாதன் செல்லக் காரணமாயிருந்த மைறன் பெல்பஸ் இராமநாதன் அமெரிக்காவில் எவரிடமும் எதற்கும் பணம் பெற்றில்லை எனத் தெளிவு படுத்தினார்.¹⁶

ஆசிரியர்களின் பணியிலேயே பள்ளிக்கூடங்கள் சிறந்த கல்விச் சூழலை வழங்க முடியும் என்பதனை உணர்ந்த இராமநாதன் நல்லாசிரியப் பண்புகள் யாவும் ஒன்றித்த ஆளுமை உடையோரையே தனது கல்லூரியின் ஆசிரியராகத் தெரிவு செய்தார். கல்லூரியின் பண்பாடு அதிபரின் ஆளுமைச் சிறப்பிலேயே தங்கியுள்ளது. அவரின் தேடுதலின் பெறுபேராய் இங்கிலாந்தின் இலக்கிய வட்டத்தில் பெரும் மதிப்புப் பெற்றிருந்த கல்வியாளராயும் ஆன்மீகவிருத்தி ஈடுபாடு கொண்டவருமாய் இருந்த திருமதி புளோறன்ஸ் எமேறியே இராமநாதனின் சைவப் பெண்கள் கல்லூரியின் முதல் அதிபராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். தனது நியமனத்தை முழு ஆர்வத்தோடு ஏற்றுக்கொண்டு இராமநாதனின் கல்விப் பணிக்கே தன்னை அர்ப்பணிக்கும் வைராக்கியத்தோடு 15.10.1912இல் கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்தார். வந்ததிலிருந்து கல்லூரி ஆரம்பத்துக்கு வேண்டிய பூர்வாங்க வேலைகளில் அதிபர் ஈடுபட்டார். முற்போக்குச் சிந்தனையாளரான அதிபர் தமிழ்ப் பெண்களின் சைவ சமய

அடிப்படையிலான கல்வியில் காட்டிய அக்கறை அன்று யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த ஆங்கிலேயருக்கு வியப்பும் வெறுப்பும் தந்தது. இதனைத் திருமதி புளோரனஸ் எமேறி பற்றி ஆய்வு செய்த யோகப்பின் போன்ஸன்,

விவேகமும் முயற்சியுமின் தமிழர் மத்தியில் தான் சேவை செய்வதன் மூலம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த 20 ஆங்கிலேயரிடையே சாம்ராச்சியத்தைத் தலைகீழாக மாற்றி விடுவாரென்று சந்தேகப்படக் கூடியதாயிருக்கும் என எண்ணினார்.¹⁷

எனக் குறிப்பிட்டது அதிபரின் தீவிரமான சைவ சமய ஈடுபாட்டினைத் தெளிவுபடுத்துவதாகும். இதனால் தமிழரின் பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சிக் கல்விப் பணியில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டு அதிபர் ஆங்கில ஆட்சியாளருக்குச் சவாலாய்ச் செயற்பட்டார் என்பது தெளிவாகும். அதிபரோடு பதினொரு ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். 15.01.1913இல் இலங்கையில் முதற் சைவப் பெண்கள் உயர்கல்வி நிலையத்தை நிறுவிய நிறுவநருக்கு நன்றி தெரிவிக்கப் பொதுக்கூட்டம் கலையரசு சொர்ணலிங்கத்தின் தந்தை எஸ்.கே. லோட்டன் தலைமையில் கூட்டப்பட்டது. 20.01.1913 திங்கள் காலை 10 மணிக்குக் கல்லூரி சம்பிரதாயச் சடங்குகளோடு திறந்து வைக்கப்பட்டது. இவ்வைபவத்தினை விமர்சித்த ‘இந்து ஓகன்’ பத்திரிகை கல்லூரியின் ஆரம்பம் தமிழர் வரலாற்றில் புதிய சுகாப்தத்தை உருவாக்கும் எனக்கூறி “இலங்கை இந்துக்கள் தம்வாழ்வில் என்றும் நினைவிலிருந்தும் தினம்”¹⁸ எனக் குறிப்பிட்டமை கல்லூரிக்கு இருந்த வரவேற்பினை எடுத்துக் காட்டுவதாகும்.

இக்கல்லூரியினை நன்கு பயன்படுத்தி சைவப் பெண்கள் சைவச் சூழலில் உயர்கல்வி பெற வேண்டும் எனப் போதிய பிரசாரம் செய்யப்பட்டிருந்தும் முதல் மாதத்தில் 101 மாணவிகளே கல்லூரியில் சேர்ந்தனர். இதனால் சைவப் பெற்றோர் புதிய கல்விச் சூழலைப் பயன்படுத்தத் தயங்கினர் என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது. 10.03.1915இல் வெளியான ‘த சிலோன் பேற்றியட்’ பத்திரிகை ஆசிரியர் கருத்தாகப் புதிய கல்லூரியின் பயன்பாட்டினை விளக்கி “இந்நற்பரிசையெல்லாம் வசதியானால் தனது பிள்ளைகளுக்கு அல்லது சகோதரிகளுக்கு மறுப்பவர் யார்”¹⁹ எனக் குறிப்பிட்டுப் பெருந்தொகையினர் புதிய கல்லூரியினைப் பயன்படுத்த வேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொண்டது மக்களின் தயக்கத்தினைக் காட்டுவதாய் அமைந்தது.

“எதனை அவர் (இராமநாதன்) செய்ய முற்பட்டாலும் அதனை முழுமைபெறச் செய்தார்”²⁰ என்பதனை எடுத்துக்கூறி சைவப் பண்பாட்டுப் பிள்ளையில் சைவப் பெண்கள் முழுமையாகப் பயன்படுத்தி முன்னேற வேண்டும் என்னும் கருத்தில் கல்லூரித் திறப்புவிழா குறித்துப் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை,

சீரா ரிலங்கைத் திருமாது செய்த செழுந்தவத்தின்
ராார் விளைவென வெய்தி யிசைபெற் றிகமுழுதும்
பேரார் ஸ்ரீமான்கௌரா ரவராம நாதப் பெருந்தகையே
நேரார் துதியுனக் கித்தருணத்து நிகழ்த்துவமே.²¹

பாட்டலங் காரஞ் சவைக்கல்வி கற்றிடு பாவையரே
வீட்டலங் காரம் மதியலங்காரம் விசம்பினுக்கு
நீட்டலங் காரம் பயோததிக் கேயெழில் நீடுமியாழ்
நாட்டலங் காரஞ் சிறிராம நாதன் கலாநகரே.²²

எனப் பாடிக் கல்லூரி ஒரு கலைநகரமாய் உருவாகியுள்ளது அது யாழ்ப்பாண மேம்பாட்டுக்கு நிலைத்துப் பயன்தரப் பெண்கள் தேசியப் பண்பாட்டுச் செல்வத்தினைப் புதிய கல்லூரி மூலம் பெற்றுக்கொள்ள முன்வர வேண்டும் என வேண்டுகோள் விடுத்தமை நன்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இராமநாதனின் கல்லூரி அமைப்புப் பணி ஒரு தேசிய மறுமலர்ச்சிப் பணி என்றே கருதப்பட்டது. இலங்கையில் 02.10.1913 தற்காலிக ஆள்பதியாயிருந்த ஆர்.ஏ. ஸ்ரப் கல்லூரிக்கு வருகை தந்து வழங்கிய பாராட்டும் 24.03.1915இல் ஆள்பதி தொபேட் சாமஸ் கல்லூரிக்கு வருகை தந்து வழங்கிய பாராட்டும் அறிவுரையும் நாட்டின் தேசிய மறுமலர்ச்சிக்கு இராமநாதன் கல்லூரி பணியாற்றும் என்னும் எதிர்பார்ப்பினை விளக்குவதாகும்.²³

முதல் அதிபர் புளோறன்ஸ் எமேறியின் ஆளுமைச் சிறப்பும், நிறுவுநரும் பாரியார் லீலாவதியும் கல்லூரியினைத் தமது குழந்தை எனக் கருதிச் செயற்பட்டதும் “கீழைத் தேசத்தில் ஒப்பற்ற கல்வி நிறுவனம்”²⁴ என்னும் அளவுக்குக் கல்லூரியை விருத்தியுறச் செய்தன. இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்தும் “மலேயா, பர்மாவிலிருந்தும்”²⁵ சைவ சமயப் பண்பாட்டு அறிவின் நிறைவு நாடிக் குருகுலக் கல்வியின் விழுமிய பயன் பெறக் கல்லூரியை நாடினர். முதலிரண்டு ஆண்டுகளிலும் மாணவிகளின் பாட அடைவு வியக்கத்தக்கதாய் அமையாவிட்டாலும் அக்காலத்துக் கல்விப் பரிசோதகராயிருந்த செல்வி ஜிப்பன் “கடந்த பன்னிரெண்டு மாதங்களின் ஒவ்வொரு பாடத்திலும் மாணவிகள் திருப்தியான

முன்னேற்றம் அடைந்தனர்²⁶ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். 02.03.1915இல் நடைபெற்ற கல்லூரியின் பரிசளிப்பு விழாவுக்குப் பிரதம அதிதியான ஆள்பதி நொபெட் சாமஸ்.

மாணவிகள் தம் பழையைனை உதாசீனம் செய்யாது தம்மை அறிந்துகொள்ளும் முயற்சியில் தளராது பழையைன் வேரிலிருந்து விழுமிய புதுமைக் கருத்துக்களையும் தன்மயமாக்கிச் செழிப்பான விருத்திக்கு முயற்சிக்க வேண்டும்.²⁷

எனத் தனது உரையில் குறிப்பிட்டது கல்லூரியின் கல்விப் பணிக்குச் சான்றாகும். அப்பரிசளிப்பு விழாவின்போது அதிபர் சமர்ப்பித்த அறிக்கை கல்லூரியின் நோக்கம், வரலாறு, செயற்பாடுகள், எதிர்காலத் திட்டங்கள் எனப் பல அம்சங்களை உள்ளடக்கியதாக அமைந்தது. அவ்வறிக்கை ஆங்கில ஆரம்பப் பிரிவு, ஆங்கில இடைநிலைப் பிரிவு, தமிழ்ப்பிரிவு என்பவற்றில் 133 மாணவிகள் இருந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. கல்வித் திணைக்களப் பாடத்திட்டம் மேற்கொள்ளப்பட்டதோடு ஆங்கில இலக்கியம், ஆரம்ப கணிதம், உடல்நலவியலும் சுகாதாரமும், வரைதல், இசை, அலங்காரத் தெய்ல் வேலை, மனைப் பொருளியல் என்பன கற்பிக்கப்பட்டன. விரைவில் பரிசோதனை விஞ்ஞானமும், மனை விஞ்ஞானமும் கற்பிக்கப்படும் என்றும் அவ்வருடத்திலேயே ஆரம்ப விஞ்ஞானம் கற்பிக்க ஆய்வுகூடம் அமைக்கப்படும் எனவும் அதிபரின் அவ்வறிக்கை குறிப்பிட்டது. தமிழ்மொழியும், தமிழ் இலக்கியமும் சிறந்த கவனம் பெற்றன. தாய்மொழியில் பிள்ளைகளுக்குப் பரந்த அறிவு அவசியம் என்பதனை அவ்வறிக்கை வலியுறுத்தியது. சமய ஒழுக்கப் போதனை கல்லூரியின் அன்றாட நிகழ்ச்சிகள் யாவற்றிலும் ஊடுருவி நின்றதை அவ்வறிக்கை தெளிவுபடுத்துகின்றது.

ஒளவையின் ஆத்திருடி இராமநாதன் எழுதிய விளக்கவுரையோடு கல்லூரியின் ஒழுக்கப் போதனையின் அடிப்படையாய் அமைந்தது. சைவ சமயக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் அமைந்த குருகுலக் கல்விச் சூழலை வழங்குவதாகவே கல்லூரி இயங்கியது என்பதனைக் கல்லூரியின் நாளாந்த நிகழ்ச்சி நிரல் காட்டுகின்றது (பின்னினைப்பு) புலன்களின் புன்மை நீக்கிப் பக்திப் பரவசமூட்டும் வகையில் தேவார திருவாசகம் பண்ணோடு பாராயணம் செய்யும் பயிற்சியும் தமிழர் பண்பாட்டு விழுமியங்களை மீளவலியுறுத்தும் வகையில் பெண் பிள்ளைகள் அனிந்த சீருடையும் அன்று இந்நாட்டுக் கல்வி வரலாற்றில் புதியனவே. கல்லூரி ஆரம்பத்திலிருந்தே தமிழரின் பாரம்பரியக் கவின்கலைகளுக்கு

முக்கியத்துவம் கொடுத்து வந்தமை நிறுவநருக்கிருந்த ஆர்வத்தின் பிரதிபலிப்பே.

இராமநாதன் கல்லூரியின் முதல் அதிபரின் அறிக்கையினை ஒரு தேசிய கல்வித்திட்ட விளக்கம் எனலாம். அவ்வறிக்கை தேசிய பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சிப் பிரதிபலிப்பாய்த் தமிழ்மொழி, தமிழிலக்கியம், சைவம், தமிழ்ப்பண்பாடு, தமிழ்மொழி மூலச் சைவப் பெண்கள் ஆசிரிய பயிற்சி என்பன நாட்டு முன்னேற்றத்துக்கு அவசியம் என்பதனை ஆள்பதிக்கும் நாட்டு மக்களுக்கும் எடுத்துக் கூறுவதாகும். அவ்வறிக்கை,

1916ஆம் ஆண்டில் நடைபெறவள்ள கேம்பிரிச் பல்கலைக்கழகப் பரீட்சைக்குத் தமிழ் ஒரு பாடமாக்கப்படுவது தமிழருக்குப் பெரும் வரப்பிரசாதமாகும்.²⁸

எனக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து இராமநாதன் கல்லூரி தேசிய பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சியினை ஏற்படுத்தும் நிலையமாகச் செயற்பட்டது என்பதனை விளங்கிக் கொள்ள உதவுவதாகும்.

இராமநாதன் கல்லூரியின் முன்னேற்றத்துக்குப் பங்களித்தவருள் முதல் அதிபர் புளோரன்ஸ் எமேறி குறிப்பிடத்தக்கவர். ஆள்பதி நொபேட் சாமஸ் அதிபரைச் “சொல்லின் செல்வி”²⁹ எனப் பாராட்டினார்.

உண்மையான சமயப் பிரசார உள்ளத்தோடு தொண்டாற்றியவர். தான் ஒரு பொழுதும் திரும்பி இங்கிலாந்துக்குப் போவதில்லை என்ற வெராக்கியத்தோடு வந்து பணியாற்றியவர்.³⁰

என அவரை மதிப்பீடு செய்தமை கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது. முதல் அதிபர் 1915ஆம் ஆண்டில் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். எனினும் தனது குருவெனக் கொண்ட இராமநாதனிலும் தமிழினத்திலும் கல்லூரியிலும் கொண்ட பற்றினால் இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பிச் செல்லாது தொடர்ந்து கல்லூரியின் காசாளராகப் பணியாற்றினார். அவரே புதிய அதிபர் செல்லி மேபல் நீடாமுக்கும் மாணவிகளுக்கும் நல்லுறவுப் பாலமாய்ப் பணியாற்றினார். புற்றுநோயால் பாதிக்கப்பட்ட புளோரன்ஸ் எமேறி 29.04.1917இல் கொழும்பில் இயற்கை எய்தினார். இவரின் இறுதிச் சடங்கினை இராமநாதன் கொழும்பில் தனது இல்லத்தில் தனது குடும்பத்தார் ஒருவரின் இறுதிச் சடங்கென நடத்தித் தனது நன்றிக்கடனைச் செலுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

புளோரன்ஸ் எமேறியைத் தொடர்ந்து நான்கு ஆங்கிலப் பெண்கள் இராமநாதன் கல்லூரியின் அதிபர்களாயிருந்தனர். நிறுவுநரின் பாரியார் கல்லூரியின் தலைவியாகவும் அதிபர் இல்லாக் காலங்களில் அதிபராயும் பணியாற்றினார். கல்லூரியின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே இராமநாதன் குடும்பத்தினர் கல்லூரி வளவிலேயே தமக்கென வதிவிடத் து அமைத்து அதனையே தமது பிரதான வதிவிடமாகக் கொண்டிருக்கும் குருகுலக் கல்வி முறையினை வலியுறுத்துவதாய் அமைந்தது. அவர்களின் வதிவிடமே இன்று யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக நுண்களைப் பிரிவின் செயலகமாகக் காணும் பொழுது அதன் பொருத்தப்பாட்டினைத் தெளிந்து கொள்ளலாம்.

இராமநாதன் சைவப் பெண்பிள்ளைகளின் உயர்கல்விக்குப் பணியாற்றச் சிலர் உதவினர். யாழ்ப்பாண உள்ளராட்சித் தலைவராயும் மணியகாரராயுமிருந்த வி.எம். முத்துக்குமாரு கல்லூரிக் கட்டிடத் தீர்மானத்திலிருந்து கல்லூரி விருத்தி பெறும் வரையிலும் தொடர்ந்து உதவியை குறிப்பிடத்தக்கது. கல்லூரியில் பயன்படுத்தச் சைவசமயப் பாடபோதனை நூல்களை எழுதுவதில் இராமநாதனுக்கு இடையீடின்றி உதவியவர் ஏ. முத்துத் தம்பிப்பிள்ளையாவர். கட்டிடக் கலைஞர் எஸ்.எஸ். கந்தசாமி, இந்து ஒகன் பத்திரிகைப்பாத்தி, சபாபதி, தெல்லிப்பளை மகாஜனக் கல்லூரி முகாமையாளரும் கலைஞருமான எஸ்.கே. லோட்டன் என்போரும் பலவகையில் கல்லூரி விருத்தியற உதவினர். வைத்திலிங்கம் துரைசாமி கல்லூரி விருத்தியில் தொடர்ந்து அக்கறை செலுத்தியவராவர். இன்னும் சிலர் வழங்கிய உதவியும் கல்லூரி பரந்து பயன்பட உதவியது.

இராமநாதன் தனது கல்விக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இராமநாதன் கல்லூரியை இயக்கித் தேசிய பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சியினை ஏற்படுத்த முயற்சித்தார். இம்முயற்சிக்குச் சாதகமாய் அவர் அன்று தேசிய மட்டத்தில் பெற்றிருந்த பெருமதிப்பும் காரணமாயிருந்தது. இக்கல்லூரி நாட்டில் உயர் மட்டத்தாரின் கவனத்தைப் பெற்றதோடு அது தேசியப் பண்பாட்டு முன்னேற்றத் திட்டங்களை உருவாக்கித்தரும் கல்வித் தலைமையும் வழிகாட்டலும் நல்கும் கல்வி வளச்சாலையாகக் குறிப்பாகச் சைவ மக்களுக்குப் பணியாற்றியது எனலாம். சைவ ஆண் பிள்ளைகளுக்காய்ப் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி நிறுவவும் சைவப் பெண்கள் ஆசிரிய கலாசாலை நிறுவவும் இக் கல்லூரியின் களமே பயன்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்கல்லூரி மாணவிகளுக்குத் தங்களுக்கென ஒரு தனிப்பண்புண்டு. ஆசிரியருக்கு வாழ்க்கை இலட்சியமுண்டு. ஒரு கல்லூரியின் பழைய மாணவர்களே அக்கல்லூரியின் பண்பாட்டுத் தொதுவர்கள்.³¹

எனக் கருதப்பட்டது போன்று இராமநாதன் கல்லூரி ஒரு புதிய தனித்துவப் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தினை உருவாக்கியது. அப்பாரம்பரியம் இராமநாதனின் கல்விச் சிந்தனையினையும் கல்விப் பணியினையும் பயன்படுத்தி மக்கள் வாழ வேண்டும் என்னும் என்னத்தையும் உருவாகியமை குறிப்பிடத்தக்கது. சைவத் தமிழர் செழுங்கலை நிலையமாகக் கல்லூரி செயற்பட்டதால் இக்கல்லூரியின் புகழ் கடல் கடந்தும் பாராட்டப்பட்டது. குறிப்பாக மலேயாவில் வாழ்ந்த தமிழர் 1924ஆம் ஆண்டில் இராமநாதன் அங்கு சென்ற பொழுது இக்கல்லூரிக்கு ஐம்பதினாயிரம் வெள்ளி நன்கொடை வழங்க முன்வந்ததாயும் அதனை இராமநாதன் ஏற்றுக் கொள்ளாது அப்பணத்தைக் கொண்டு அங்குள்ள தமிழர் ஒரு பத்திரிகை நடத்தலாம் என இராமநாதன் ஆலோசனை வழங்கியதாயும் கூறப்படுகின்றது.³²

கல்லூரியின் கல்விப் பணியினைப் பரவலாக்க இராமநாதன் பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். திக்கற்ற சைவச் சிறுமிகள் கல்வி பெற அவர் அமைத்த குருகுலம் எனப்படும் அனாதைகள் விடுதி சைவப் பிள்ளைகளின் முதல்விடுதியாகும் கல்வி பரந்து பயன்பட வேண்டும் என்னும் சிந்தனையில் இராமநாதன் கல்லூரியின் விழுமியங்கள் திக்கெல்லாம் செழிப்புறுத்த வேண்டும் என்னும் நோக்கில் கல்லூரியில் கற்ற பழைய மாணவியர் மத்தியில் சைவ மங்கையர் சபையினை நிறுவினார். இச்சபையினர் மத்தியில் 1927ஆம் ஆண்டு பங்குனித் திங்கள் உரையாற்றுகையில்,

பழைய மாணவியரும் ஆசிரியரும் நல்லறிவுச் சுடறையும் சமயத்தையும் தாம் மேற்கொண்ட வாழ்வு வட்டத்தினை ஒளியுறச் செய்வதில் ஒன்றினைவார்களாக.³³

என வேண்டுகோள் விடுத்துக் கல்லூரியின் பயனைச் சமூகம் தொடர்ந்து பெற வழிவகுத்த பணி குறிப்பிடத்தக்கது. இராமநாதன் கல்லூரியில் கற்ற ஒருவர் நிறுவுநரின் கல்விப் பணியால் ஊக்குவிக்கப்பட்டவராய்,

..... தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுகவில்லவையகம் என்றாங்கு பரோபகாரச் சிந்தையினராய்ச் சென்ற சென்ற இடமெல்லாம் கலாசாலைகளைமத்து மாணவர்க் கறிவுறுத்துகின்றனர். .....

மாத்தளை நகரத்தில் எம்மாலாக்கப்பட்டு நடாத்தப்பெறும் பாக்கிய வித்தியாசாலை, சைவக் கலாசாலை என்னும் இரண்டும் இப்பெரியார்பாற் கற்ற அறிவால் அன்னாரடிச் சுவட்டைப் பற்றியேயுள்ளாயதென்பது எடுத்துக்காட்டாக எடுத்துக்காட்ட வேண்டியதொன்றாகும். ³⁴

எனக் கூறித் தான் இராமநாதன் கல்லூரியிற் கற்ற கல்விப் பயண மாத்தளை மக்களுக்கு வழங்கியதை விளக்கினார். பாக்கியம் கந்தசாமியின் கல்விப் பணி இராமநாதனின் கல்விப் பணியினை விளக்குவதாய் அமைவதை மேலே காட்டிய மேற்கோள் தெளிவுறுத்துகின்றது. இராமநாதன் கல்லூரியினதும் நிறுவனரதும் கல்விப் பணிக்குப் பிறிதோர் எடுத்துக்காட்டாய் அமைவது உடுவில் கிறிஸ்தவ பெண்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் நீண்டகாலம் அதிபராய்ப் பணியாற்றிய செல்வி எல்.ஜி. புக்வால்ரா தெரிவித்த கருத்தாகும்.

தமிழ்மொழியிலும் இந்திய இசையிலும் மக்களின் சீரிய பாரம்பரியப் பழக்கவழக்கங்களிலும் இங்கேயே பெரும் புதையலைக் கண்டுகொள்ள அவரும் (இராமநாதனும்) கல்லூரியும் உதவினர். ³⁵

எனக் கூறுவதிலிருந்து தேசிய பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சிக்கு வித்தாகும் கல்வியை இராமநாதன் வழங்கியதை நாம் காணலாம்.

26.11.1930இல் நிறுவனின் மறைவின் பின்னும் கல்லூரி அவரது பாரியாரின் பணியில் முன்னேறியது. தனது கணவரின் கல்விச் சிந்தனையினையும் கல்விப் பணியினையும் கருத்தாகக் கொண்டு வீலாவதி இராமநாதன் அயராது உழைத்தார். இதன் பெறுபேராகக் கல்லூரி பற்பலதுறைகளிலும் முன்னேறிற்று. 1935ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் ஆஸ்பதியாயிருந்த நெஜினோல்ட் ஸ்ரப்ஸ் (1933 – 1937) இருபத்திரண்டாண்டுகள் இடைவெளியின்பின் மீண்டும் இராமநாதன் கல்லூரிக்கு வருகை தந்தபொழுது நிறுவநர் நெறியில் கல்லூரி முன்னேறியிருந்தது கண்டு,

இன்று எனது நண்பர் பொன்னம்பலம் உயிரோடிருந்தால் பெண்பிள்ளைகளின் இன்றைய செயற்பாடுகளைக் கண்டு பெருமகிழ்வெய்தியிருப்பார். ³⁶

எனக் குறிப்பிட்டதைக் கருத்திற் கொள்ளும் பொழுது கல்லூரியின் பணியின் தன்மையினை ஊகிக்கலாம். பற்பல பிரச்சினைகளைச் சமாளித்து வீலாவதி அம்மையார் 31.01.1953 வரையும் நிரவகித்து மறைந்தார். அவரின் பின் நிறுவனரின் மகள் சிவகாமசந்தரியும் கணவர் சு. நடேசபிள்ளையும் கல்லூரியினை நெறிப்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது. கல்லூரி தொடர்ந்து தமிழர் பண்பாட்டுப் பாரம்பரிய நிலையமாகப் பணியாற்றி வந்தது.

கல்விப் பணிக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்த நிறுவநரும் குடும்பத்தினரும் இராமநாதன் கல்லூரியின் நிலையான கல்விப் பணிக்கு விட்டுச் சென்ற சொத்துக்களும் நிறுவனரின் கல்விச் சிந்தனையாலும் பணியாலும் உருவாக்கப்பட்ட அன்பர் பரம்பரையும் தொடர்ந்து கல்லூரியின் விருத்தியில் அக்கறை காட்டியதன் பெறுபேறாய் மாறிய அரசியல் சமூக பொருளாதாரக் கல்விச் சூழல்களுக்கெல்லாம் ஈடு கொடுத்துக் கல்லூரி தன்னீர்மை குன்றாததாய் தொடர்ந்து கல்வி விழுமியங்களை மக்களுக்கு வழங்கி வந்தது. 1962ஆம் ஆண்டில் 27 மாணவிகள் இராமநாதன் கல்லூரியிலிருந்து பல்கலைக்கழகம் சென்றதும் அடுத்த ஆண்டில் 26 மாணவிகள் பல்கலைக்கழகம் சென்றதுவும் பெரும் சாதனையாகவே கருதப்பட்டது. 1980இல் மாணவிகளின் தொகை 1500க்கு மேல் இருந்தது. கல்லூரி குறிப்பாகக் கலைத்துறையில் உயர் கல்வி வழங்குவதில் சிறப்புற்றுக் காணப்பட்டது. எனினும் கல்லூரியின் இன்றைய அகப்புறச் சூழல் கல்வித்துறையில் இக்கல்லூரி நெடுஞ்காலம் வகித்த உன்னத நிலையினைத் தொடர்ந்து பேணுவதற்கு ஏற்றதாயில்லை எனலாம்.

இன்று இராமநாதன் கல்லூரியின் நிறுவநர் குடும்பத்தாரின் வதிவிடமாயிருந்த பகுதி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைப் பிரிவாயுள்ளது. அதன் நிலைபேறும் வளர்ச்சியும் கல்லூரிக்கு மதிப்புத் தருவதாய் நிறுவனரின் பரந்த கல்விச் சிந்தனையினைப் பிரதிபலிப்பதாய் அமைந்துள்ளது. கல்லூரியைச் சேர்ந்த பரந்த நிலப்பரப்பு இன்னமும் முழுமையாகப் பயன்படுத்தப்படவில்லை. கல்லூரிப் படிப்பை முடித்த பெண் பிள்ளைகளுக்குத் தமது மனவாழ்வைச் சிறப்புறுத்தும் திறன்களைப் பயிற்றும் முயற்சி இன்று கல்லூரியில் மேற்கொள்ளப்படுவது கல்லூரியின் பயனை அதிகரிக்கச் செய்வதாகும். இப்பயிற்சி இன்னும் விரிவு படுத்தப்படுவது நிறுவனரின் கல்விச் சிந்தனைக்கும் கல்விப் பணிக்கும் மீளவலியுறுத்தலாகும். அறக்கொடைப் பொறுப்பாளிகள், சைவ மங்கையார் சபையோர் யாவரும் கல்லூரியின் கல்விப் பயன்பாட்டில்

அக்கறை காட்டி வருகின்றனராயினும், வாய்ப்பும் வசதியும் குறைந்த மங்கையருக்கு மேலும் பலவகையில் உதவும் திட்டங்களை உருவாக்கிப் பணிபுரிய இடமுண்டு.

அன்று மகாத்மா காந்தியும், தாகூரும், சி.பி. இராமசாமி ஜயரும், ஆங்கில ஆள்பதிகளும், அமைச்சர்களும், கல்வி அதிபதிகளும் கண்டு வியந்து பாராட்டிய கல்விச் சூழலை முழுமையாக இன்று நாம் காணாவிட்டாலும் இக்கல்லூரியை நம்முன் னோர் அளித்த அருங் செல்வமாகக் கருதிப் பயன்தரும் கல்வி விழுமியங்களை மக்கள் தொடர்ந்து பெற வாய்ப்புண்டு. இலட்சிய அதிபர்களும், ஆசிரியர்களும், கல்லூரியின் அறக்கொடைக் காவலரும், சமூகநலன் நாடிகளும் ஒன்றித்துச் செயற்படுவதின் மூலம் நிறுவநரின் கல்விச் சிந்தனைக்கும் கல்விப் பணிக்கும் அழியாச் சின்னமாயிருக்கும் இக்கலாசாலை சைவப் பண்பாட்டுக் கலங்கரை விளக்கமாய்த் தொடர்ந்து பணியாற்றச் செய்யலாம்.

குன்றை வில்லாய் வளைத்தபிரான்
குகணை ஈன்ற கண்ணுதலான்
மன்றுள் நடனம் செய்கின்ற
மங்கை பாகன் திருவருளால்
என்றும் என்றும் தழைத் தோங்கி
இராம நாதன் கல்லூரி
நன்று நாடும் சன்னாக
நகரில் வாழ்க வாழ்கவே³⁷

என்னும் பிரார்த்தனை சமூகநலன் நாடிய அன்பர்களின் பிரார்த்தனையாக வேண்டும்.

அடிக்குறிப்புகள்

- With Gandhiji in Ceylon, op. cit., p. 146.
- அம்பிகைபாகன், ஈ. Ramanathan College Special Number, 1980, p. 16.
- Hindu Organ, Jan. 22.1913, p. 114, Col. 01.
- Hindu Organ, 21.06.1905, p. 198, Col. 02.
- Western Pictures for Eastern Students, op. cit., p. 109.
- Ramanathan, P., Speech Published in Ramanathan College Magazine, 1940 and Reprinted in Diamond Jubilee Number of Ramanathan College, 1973, p. 28.
- Census Report, 1901, Education, p. 123, Appendix, p. 23, Section 13.

08. அம்பிகைபாகன், சு., *Ramanathan College Diamond Jubilee Number*, 1973, p. 17.
09. *Hindu Organ*, 09.08.1911, p. 23, Col. 03.
10. Ibid.
11. Ibid.
12. Florence Emery Quoted by Josephine Johnson in *Florence Farr Bernardshaw's New Woman*, Colin Symthe, Gerrards Cross Bucks England, 1975, p. 183.
13. *Hindu Organ*, 07.02.1912, p. 123, Col. 03.
14. Vythilingam, M., *The Life of Sir Ponnambalam Ramanathan*, Vol. I, op. cit., p. 547.
15. Ibid, pp. 251 – 254.
16. Ibid, p. 547.
17. Josephine Johnson, *Florence Farr Bernardshaw's New Woman*, op. cit., p. 183.
18. *Hindu Organ*, Jan. 22.1913.
19. The Ceylon Patriot 10.03.1915, Quoted in *Ramanathan College Magazine*, 1916, p. 39.
20. Ibid, p. 38.
21. துறையப்பாப்பிள்ளை, தெ.அ., சிந்தனைச்சோலை, மகாஜனாக் கல்லூரி பொன்விழா சிறப்பு மலர், கலைவாணி அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1960, பக். 151.
22. துறையப்பாப்பிள்ளை, தெ.அ., சிந்தனைச்சோலை, மகாஜனாக் கல்லூரி பொன்விழா சிறப்பு மலர், கலைவாணி அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1960, பக். 151.
23. *Ramanathan College Magazine*, 1916, pp. 24 – 28.
24. Navaratnam, R.R.(Mrs.), *Ramanathan College Diamond Jubilee Number*, 1973, p. XIII.
25. Ibid.
26. Principal's Report, *Ramanathan College Magazine*, 1916, p. 18.
27. Robert Charmers, Ibid, p. 28.
28. Principal's Report, *Ramanathan College Magazine*, 1916, p. 20.
29. Josephine Johnson, *Florence Farr Bernardshaw's New Woman*, op. cit., p. 203.
30. Navaratnam, R.R.(Mrs.), *Ramanathan College Diamond Jubilee Number*, 1973, p. 16.
31. சந்திரசேகரம், ப., மேற்படி, நூ., பக். 38.
32. Vythilingam, M., *The Life of Sir Ponnambalam Ramanathan*, Vol. II, op. cit., p. 565.
33. Ramanathan, P., *Ramanathan College Silver Jubilee Souvenir*, 1939, p. 08.
34. பாக்கியம் கந்தசாமி, மேற்படி, பக். 83.
35. Bookwalter, L.C., Ibid, p. 16.
36. Reginald Stubs, *Ramanathan College Magazine*, 1936, p. 12.
37. தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை, மலர்நும் மாணவரும் பாரினிஸெலையம் சென்னை, ஒன்பதாம் பதிப்பு, ஜூலை 1960, ராஜான் எஸ்ட்ரீக் பிரஸ், சென்னை, பக். 252, பாடல் (175).

வினாக்கள் மற்றும்
கோப்பாய்.

வண்ணம்

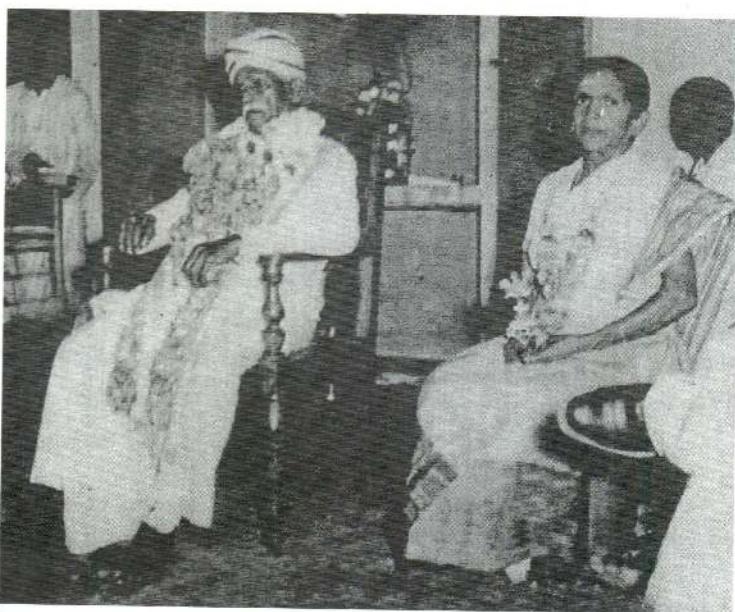
சர்வதி வித்தியாசாலை ஆசிரியர்கள், மாணவிகளுடன் முகாமையாளர்

பன்னவேலைப் பயிற்சிப் பாடசாலை மாணவிகளுடன் முகாமையாளர்

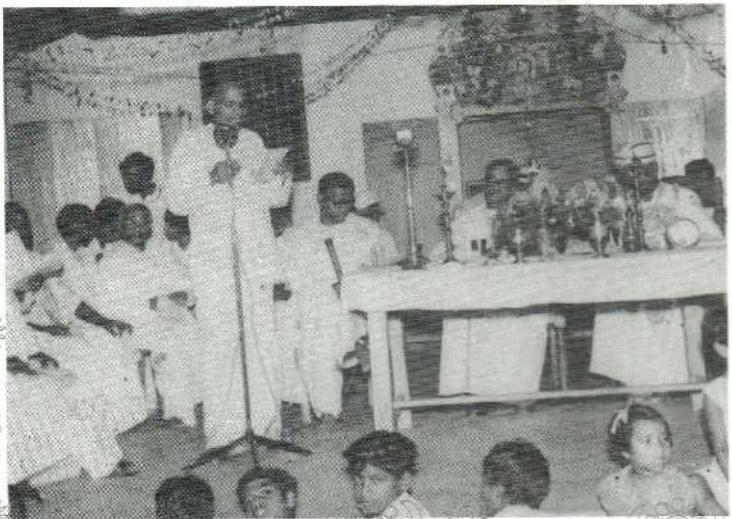
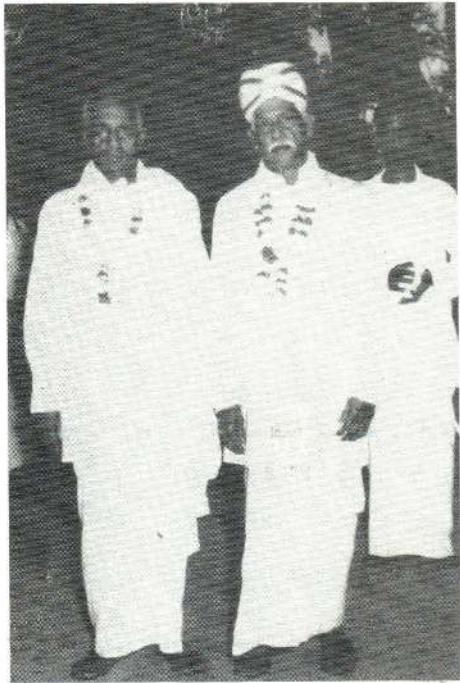

கெளரவ பிரதமர் சேர். ஜோன் கொத்தலாவல, சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் ஆகியோர் முன்னிலையில் பாடசாலை அறிக்கை வாசிக்கும் முகாமையாளர்

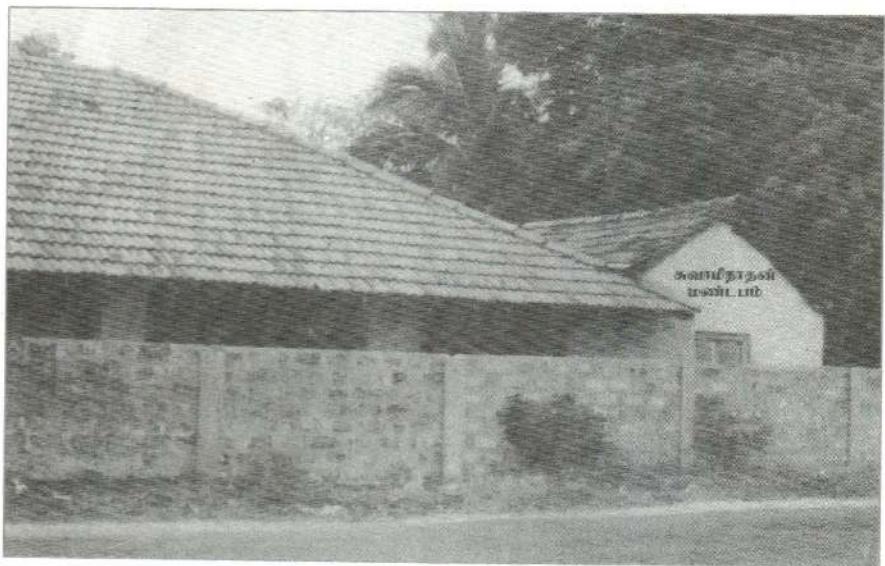

சமாதான நீதிவானாக நியமிக்கப்பெற்றமைக்கு
ஐரவர்கள் எடுத்த விழாவில் முகாமையாளர் தம்பதியர்

சமாதான நீதிவாளாக முகாமையாளர் நியமிக்கப்பற்றமைக்கு
ஐரவர்கள் எடுத்த விழாக் காட்சிகள்

சரல்வதி வித்தியாசாலையில் நிறுவனர் பெயரில் அமைக்கப்பட்ட மண்டபம்

இலங்கையின் இரண்டாவது சைவப் பெண்கள் பாடசாலையான கோபாம் சுரஸ்வதி வித்தியாசாலை 1910ஆம் ஆண்டு விஜயதசமிக் தினத்தன்று கோபாமில் மு.கவாமி நாதனால் அவரின் குடும்பத்திற்குரிய வெல்லம் பிடிக் காணியில் சேர்பான். இராமநாதன் தலைமையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1872ஆம் ஆண்டில் நாவலராஜ் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலை ஆண்கள் மாத்திரம் கற்கும் வாய்ப்பைக் கொண்டது. திதினைக் கண்ணுற்ற சுவாமிநாதன், நாவலராஜ் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலையின் எஞ்செலியில் சைவஸமயச் சூழலில் வெள்களும் கல்வி கற்க வேண்டும் என்ற விருப்பில், 'கோபாம் சுரஸ்வதி வித்தியாசாலை' என்ற பெயரில் பெண்கள் பாடசாலையை ஆரம்பித்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் முதன்முதலாக இவ்வித்தியாசாலையில் பன்ன வேலைக் கைத்தொழில் யபிரிசிப் பாடசாலை நிறுவப்பட்டது. 1927இல் பன்னவேலை ஆசிரியர் நியபிக்கப்பட்டார். யாழ்ப்பாணத்து வளங்களுள் ஒன்றாகிய பனை மற்றுமீனைப் பயன்படுத்தி அதிலிருந்து மக்களுக்குத் தேவையான பொருட்களை உற்பத்திசெய்து இப்பாடசாலை வழிகாட்டியது.

ISBN: 978-955-52402-1-5

9 78955 5240215